

Ordensbånd

en historie, der ville noget andet

Preben Hammer Jensen 2021

Ordensbånd 1.1

Vi vidste jo godt at jorden er rund. Derfor kravler vi op i tårne og træer når vi skal se langt. Og lægger vi os fladt ned kan horisonten næsten komme inden for rækkevidde.

Men da vi skulle bygge drivhuset var jorden flad for os. Vi satte de fire hjørnestolper i lod, og der var lige langt imellem dem foroven og forneden. Og vi planerede jorden mellem stolperne. For jorden er ikke bare rund, i virkeligheden er der buler på den.

Vi var tre om arbejdet. Vi havde ansvaret for klosterets have, vi efterlevede abbedens beslutninger, og vi udførte arbejdet i fællesskab. Vi var Catocala Nupta, som vi som regel kaldte Cato. Så var vi Domingo, som vi kaldte Dom, og Bologna, som vi kaldte Bo. Cato og Dom og Bo, det var os tre, der gjorde arbejdet.

Vi vidste fra Johannes Kepler at vi skulle lade jorden og de øvrige planeter kredse om solen, og at det gav en kønnere verdensorden end Tycho Brahes mange skiver, men det forhindrede os ikke i at nyde solopgangen, når vi begyndte dagens arbejde.

I drivhuset skulle vi dyrke druer. Ikke til vin, men til at servere sammen med klosterets ost. Derfor skulle druerne være søde, og selvom hjørnet mellem hovedbygningen og muren mod nordøst gav fine druer, var de ikke så søde som vi gerne ville have dem. Derfor var det besluttet at vi skulle bygge et drivhus, og derfor var vi ved at bygge et drivhus.

Drivhuset ville osse holde kragerne ude, de var glade for vores frilandsfrugt, og tit tog de druerne, inden de fik bare et strejf af sødme. Bror Ræv, klosterets hyrdebror, havde ellers forsynet os med et par døde krager, som vi kunne hænge op til skræk og advarsel for kragerne og rågerne, men de virkede kun kort mod de fugle, der snart gennemskuede tricket. I stedet holdt de døde fugle mere de besøgende fra haven, og da haven var en af klosterets attraktioner, holdt vi hurtigt op med at bruge dem.

Hvor Bror Ræv havde døde krager fra, fortalte han os ikke. Vi regnede med at hans hyrdehund havde hjulpet ham. Den hed Garibaldi og var en både hurtig og effektiv hund, i hvert fald når den skulle samle fåreflokken, det havde Bror Ræv fortalt os.

I tidligere tider ville vores opgaver, både vores i haven og Bror Rævs i fåremarken, have været varetaget af lægbrødre. Vi ville nok have haft ansvaret, men det fysiske arbejde ville have været overladt til andre, så ville vi have haft tid til at deltage i dagens otte bønner og tid til kontemplation og læsning i skrifterne. Men da vi fik ansvaret for haven, var lægbrødre en fjern erindring, og det var kun bønnerne Prim og Vesper, vi alle deltog i. De øvrige seks bønner

varetog vores abbed Steensen alene eller sammen med novicen Kai. Som Steensen udtrykte det, så måtte arbejdet i haven være vores bønner og vores kontemplation. Det havde vi det fint med, og vi fornemmende at den tilsvarende ordning osse passede Bror Ræv godt.

På den måde undgik vi alt for meget latin. I mange år havde det sprog stort set kun været bevaret i bønnerne, vi havde stadig en fornemmelse af at det var det sprog, der passede Gud bedst. Den eneste af os, der havde noget til overs for det gamle sprog, var Cato. Hverken Dom eller Bo eller Bror Ræv brugte det, selv Steensen brugte det kun til bøn. Hvilket sprog han brugte, når han var alene sammen med Kai, kunne vi ikke vide noget om, men vi kunne ikke forestille os andet end dagligt sprog. Og selv Cato brugte udover i bønnerne kun latin til at betegne havens dyr og planter, mens Bo og Dom osse her holdt sig til hverdagsbetegnelserne, når de da brugte nogle. I tidligere tider ville nogle af os nok have valgt at være lægbrødre og ikke ordensbrødre.

Men altså, vi tre havebrødre satte de fire stolper, planerede grunden imellem dem og lagde fliser. Vi monterede bjælker og spær og lægter, vi tilskar glasset og satte det i, vi byggede døren og fik den til at passe i sin karm. Og vi udsmykkede med kors og andre små udskæringer. Vi byggede det smukkeste drivhus nord for Alperne, og her kunne druerne blive søde. Søde nok til at der kunne fremstilles hæderlig alkohol af dem, men det var ikke meningen med dem. De skulle serveres friske til fåreosten, når der ankom besøgende. Af og til spurgte en besøgende, om vi ikke som mange andre klostre producerede øl, men det var vi nødt til at sige nej til. Nej, desværre, i dette tilfælde fik kunden ikke ret.

Vi satte seks vinstokke i det drivhus. Det var seks sorter, omhyggeligt udvalgt med hver sin modningstid, så sæsonen med friske druer kunne strækkes så langt som muligt. Hver vinstok kunne så træde i stedet for de seks bønner, vi ikke deltog i. Cato foreslog endda at vinstokkene kunne opkaldes efter de bønner, vi gik glip af. Men til sidst blev vi enige om at druerne ikke skulle være bønner, men kun druer.

Af en eller anden grund mistede kragerne interessen for frilandsvindruerne, der stadig stod i havens nordøstlige hjørne. Måske indså de, at de uopnåelige druer i drivhuset var så meget bedre, måske var det korset i toppen af den ene gavl, der skræmte dem. Vi fandt aldrig ud af det, og det generede Cato mest. Det er rart at vide, hvad der virker, når det virker, for skulle problemet så genopstå, ville vi vide, hvad vi så skulle gøre.

- Tal nu ikke for meget om at genopstå, sagde Bo.

Vi endte med at enes om at problemet måtte være uløst, vi kunne ikke spørge kragerne, hverken de levende eller de døde. Vi var nødt til at være enige. Det var næsten altid Cato og Bo, der en overgang var uenige. Dom prøvede at være en slags neutral opmand, mens Cato og Bo havde et noget rødere temperament. Af og til holdt uenigheden ved i et par dage, inden vi blev enige, men som regel varede det slet ikke så lang tid. I denne omgang betød det ikke så meget. Bror

Ræv havde i hvert fald slet ingen grund til at komme med flere døde krager, vi behøvede ikke længere hele tiden takke nej til dem. Måske fik Garibaldi herefter lov til at æde dem.

Vinstokkene voksede godt til, og selvom de blev beskåret grundigt på årets sidste dag og i øvrigt blev holdt pænt nede, gav de år for år mere og mere. Der var efterhånden så mange, at de besøgende ikke kunne spise sig igennem dem, hvis der osse skulle være plads til fåreost, og det var trods alt hovedretten, og efter Steensens mening var det osse hovedårsagen til at de kom og lagde deres pæne bidrag til klosterdriften.

- De spørger nu osse efter øl, sagde Dom.
- Vi kunne måske overveje en sideproduktion af vin, sagde Cato.
- Så travlt har vi heller ikke med vores opgaver, sagde Bo.
- Der er ingen bøn eller kontemplation i vinfremstilling, sagde Steensen.
- Hvis vi osse kunne smage, sagde Bo.
- Det er den gale ånd I taler om, sagde Steensen.

Han var abbed, og sådan som han sagde skulle det være, i hvert fald i teorien. Nogle af druerne blev jo mast i kurvene når vi plukkede, og for at der ikke skulle flyde saft ud over hele drivhuset, samlede vi de maste druer i en stor krukke. Og kom til at lade den stå. Og endte med at smage på resultatet.

- Det smager af pis, sagde Dom.
- Så dårligt har jeg aldrig pisset, sagde Bo.
- Men det har alligevel sin charme, sagde Cato.

Vi sov godt den nat og kom for sent til Prim. Steensen havde lagt den bøn en halv time før solopgang, sommer og vinter. Det gav lange dage ved midsommer og korte dage ved juletid. Uden dagslys var det meningsløst at arbejde i haven, sagde han. Denne morgen var sidst på sommeren, og saften havde stået i krukken i over et år. De sidste mange måneder med låg på.

- De har lavet vin og drukket den, sagde Bror Ræv. Jeg kan lugte det på dem.
- Du er bare misundelig, sagde Dom.
- Det undrer mig lidt du kender den lugt, sagde Steensen. Og jeg kan ikke tro de tre havebrødre har brudt reglerne.

Men det havde vi jo, og da vi var opdraget til at være sanddru, indrømmede vi at vi havde smagt den gamle saft, og at vi bestemt ikke havde nydt det.

- Man kunne mene at den grimme smag var straf nok i sig selv, sagde Steensen. Men jeg er alligevel nødt til at straffe jer. I tre drankere skal derfor året ud gå rundt med et rødt bånd bundet om halsen. I kan tage det af når stokkene skal beskæres, så har I alligevel knivene i hånden. Og hvad med dig, Bror Ræv ?

Bror Ræv var sanddru som os. Han havde ikke smagt, han havde slet ikke været til stede i drivhuset. Hvorfra han kendte lugten, blev vi dog ikke klogere på.

- Så var det bare jer tre, der smagte ?
- Mjoo, sagde Cato.
- Hvem ellers ?

- Kai kom forbi og fik en meget lille tår.
- Og jeg spyttede det hele ud igen, sagde Kai, for det smagte så rædsomt.
- Men du sagde ikke noget. Du skal som de andre gå rundt med et rødt bånd om halsen for at smage og for at undlade at rapportere til mig.

Kai græd som han var pisket. Han påkaldte Jomfru Maria, men lige meget hjalp det, Steensen ignorerede det. Kai måtte som os finde sig i at få et tyndt rødt silkebånd bundet om halsen til skam og skændsel resten af året.

- Jeg skal jo ikke beskære vinstokke ved årets udgang, sagde han. Jeg får ikke en kniv i hånden. Jeg får det aldrig af igen.
- Jeg skal nok sørge for at det kommer af, sagde Steensen.
- Du kvæler mig.
- Det kan du jo tænke over, sagde Steensen.
- Skal vi ikke se at få sunget den Prim, sagde Cato, så vi kan komme i haven. Solen er oppe og der er meget der skal ordnes.
- Så må I bare have travlt, sagde Steensen. Jeg har ingen medlidenhed med jer.

Og vi fik travlt. Det havde været en våd og varm sensommer, og ukrudtet piblede frem i hele haven. Naturen havde sat blade på en masse ækle nælder i stykket ned mod søen i sydvest. De var ved at kvæle den grønne kål, der skulle stå der og blive til vinterens gode supper. Dom og Bo kastede sig over nælterne og brændte sig jævnlige på dem. Cato fjernede en del nye tidsler i kanterne af gangstierne. Det var hårdt arbejde, og vi svedte og var lige ved at fortryde. Vi vidste alle, at der var mere gæret saft i den krukke. Det havde vi ikke talt om til Prim. Vi havde hele tiden talt sandt, men vi havde ikke talt om noget, vi ikke var blevet spurgt om. Det var hvad Bror Ræv havde gjort, og vi syntes det var lidt usselt gjort. Nu gik han sammen med abbeden rundt uden rødt bånd om halsen. Og vi fantaserede om hvilke bånd, der kunne vise at han ikke kunne holde mund. Og det blev ved fantasiene.

Kai så vi ikke mere til den dag. Han var ikke med til Vesper, og det var ellers sjældent der manglede nogen der.

- Han er syg, sagde Steensen.

Morgenen efter ved Prim var han der heller ikke. Men senere på dagen så vi ham gå forbi haven langs søen og ud mod fåremarken.

- Det røde bånd er taget af ham, sagde Bo.
- Er du sikker på det, spurgte Dom.
- Det er helt tydeligt, sagde Cato. Helt tydeligt at det mangler.

Det halvår var gået meget hurtigt for Kai. Mern han var jo osse kun novice.

- Han har nok grædt det af, sagde Dom.

I det samme kom Steensen ned til os i haven. Det gjorde han ikke så tit. Mon han kom for at kontrollere vinbeholdningen ?

- Hvor skulle Kai hen, spurgte Cato.

- Han er på vej ud i fåremarken, sagde Steensen. Han skal tælle hvor mange skridt der er.
 - Er det en alternativ straf, spurgte Dom.
 - Det er ikke en straf. Det er et tal, vi skal bruge.
 - Til hvad, spurgte Bo.
 - Jeg blev inspireret af jer tre og jeres have. Den er nøje opmålt og inddelt, og ved flere af planterne står navnet på et lille skilt. Jeg har forstået at det er en af de ting de besøgende holder af, når de er her. Så den tydelighed og den orden vil jeg gerne prøve at sprede over resten af klosteret.
 - Skal vi så osse have mål på alle bygningerne, spurgte Dom.
 - Det har vi allerede på tegningerne.
-
- Men jeg kan se at det ikke er alle planterne der er betegnet, fortsatte han.
 - Det er ukrudtet, sagde Bo. Det skiltes vi ikke med.
 - Så skulle det jo slet ikke være her, sagde Steensen. Skal vi ikke bestræbe os på at få skiltet alt det der ikke skal fjernes.
 - Så skal der osse små skilte med FLISE på fliserne, sagde Bo. Og DRIVHUS på drivhuset. Og naturligvis på latin hele vejen rundt.

Det sidste valgte Steensen at overhøre. Han vidste at vi vidste hvad han mente. Og når vi tænkte os om var det måske slet ikke så dumt. Vi kom meget i den have, og vi boede i klosteret og kunne jo orientere os hjemmefra, men af hensyn til de besøgende ville det være rart med tydelig skiltning. Og hvem ved, måske ville vi osse selv blive klogere af det med tiden.

- Skal der så osse skiltes ude på fåremarken, spurgte Cato.
- De væsentligste punkter, svarede Steensen. Det kunne måske få de besøgende til osse at komme derud.
- Og hvert får kunne få et navneskilt om halsen, sagde Dom.
- Og Bror Rævs hemmelige øldepoter kunne markeres med skilte, fortsatte Bo.
- Så er de jo ikke hemmelige længere, sagde Cato.
- Jo, bare skiltene er hemmelige.
- Ved I noget om øldepoter i fåremarken, spurgte Steensen.

Vi vidste i virkeligheden ikke noget om det, vi havde bare snakket, det måtte vi indrømme. Steensen var tilfreds og gik ind i klosteret til en af sine mange tidebønner, vi gennem arbejdet var fritaget for. Dem skulle der vel osse et skilt ved for en sikkerheds skyld.

Og naturligvis skabte det skiltekrav en debat imellem os. Cato insisterede på konsekvent latinske betegnelser. Mange af de besøgende kom i busser fra udlandet, og hvad kunne de bruge vores hverdagsbetegnelser til? Dom og Bo var meget uenige, mest Bo. Vi stod der med hver sin røde silkesnor om halsen og skændtes om sprog. De fleste af de eksisterende skilte havde Bo sat op, og de var ikke på latin. Kun når der ikke var andre betegnelser for vækster, var de på det sprog. Og skiltene var i øvrigt lavet i flere omgange, i flere materiale og i flere

størrelser. Det havde Steensen endnu ikke påpeget, men det ville han helt oplagt gøre, var Cato sikker på.

- Hvis jeg skal lave dem, sagde Dom, så skal de have begge betegnelser. Både på vores hverdagsprog og på latin.
- Men hvem siger du skal lave dem, spurgte Cato.
- Jeg sagde bare "hvis jeg skal lave dem"
- Jeg kan da godt lave dem, sagde Bo.
- Vi skal bare være enige, sagde Cato. Så kan vi lave dem i fællesskab. Og det vil se sjusket og usikkert ud med to forskellige navne på planterne. Nogle af dem har jo flere forskellige navne og øgenavne på hverdagssproget, de latinske er entydige.
- Vi skal spørge Steensen, foreslog Dom.
- Vi kan vel godt tage os sammen og blive enige, sagde Bo.

Det tog bare sin tid. Cato var sikker på de latinske betegnelser på alle planterne, osse ukrudtet. Men når det kom til det øvrige inventar, var han noget mere ulden.

- Der skal vel heller ikke skilte på hakker og knive, sagde han. Steensen mente kun planterne.
- Og drivhuset, sagde Bo. Og vejen til fåremarken. Hvad hedder fåremarken på latin ?
- Fåremarken er vores eget navn til stedet, sagde Dom. Den har Carl von Linné aldrig beskæftiget sig med. Kan vi så selv bestemme hvad den skal hedde på latin ?

Det endte med at Cato måtte give sig. Det eneste sprog vi kendte godt nok var vores eget. Vi ville holde os til det, når der fandtes en rimeligt entydig og stueren betegnelse, og vi ville kun bruge latin når det ikke var tilfældet. Så kom vi aldrig i tvivl. Vi fejrede enigheden med en lille tår af den gamle druesaft, men kun så meget, at vi var sikre på at Bror Ræv ikke kunne lugte noget. Det smagte stadig lige skidt.

Men fra næste dag kunne vi begynde den enige og entydige produktion af skilte. De fik alle samme størrelse, samme form og samme skrift. Ordene på dem var den eneste forskel. Navnene på vejen til fåremarken og effekterne ude på marken måtte vi have af Bror Ræv, men de fleste af de oplysninger kunne vi osse få af Kai, Bror Ræv var stadig i marken hele dagen. Skiltene til brug inde i huset, særligt i forbindelse med ostefabrikationen, fik Kai ansvaret for. Han gav dem samme størrelse og form, men hans skrift var en smule anderledes. Det måtte vi leve med, og det måtte Steensen leve med, og han kommenterede det heller ikke.

Men allerede da kom abbed Steensen med den næste opgave. Der skulle tegnes et nøjagtigt kort over klosterbygning og have og fåremark og tilhørende jorder. Planen var at kortet skulle overføres til tre skilte, et skulle stå i fåremarken, et skulle stå i haven ved drivhuset, og det sidste skulle stå ved pladsen hvor busserne og bilerne med gæster parkerede.

- Jeg er træt af at de besøgende konstant spørger om hvor toiletterne er, sagde Steensen.

Kai havde fået opgaven med at tegne kortet, det var ham der stod for opmålingerne.

- Men er det ikke lidt overflødigt med et kort over haven, spurgte Cato. Den er vel ikke større end den kan overskues i sig selv.

- Den slags hører til, sagde Steensen. Af og til er der besøgende der leder efter bestemte planter, og så skal de kunne finde dem på kortet.

- Du snakker meget om de besøgende, sagde Bo.

Steensen begyndte på en længere historie om hvordan klostrene i mange år havde levet af almisser og gaver fra det omgivende samfund, men efter religionen havde mistet sin betydning og var blevet erstattet af underholdning, var vi nødt til at præsentere klosteret som det.

- Vi er nu en del af oplevelsesøkonomien.

Vi havde det lidt svært ved kun at være grundlaget for andre folks oplevelser, vi ville gerne selv opleve noget. Og når det hele skulle styres af et kort, var der vel ikke mange overraskelser tilbage i vores liv. Det fortalte vi Steensen, og han sagde at det var de vilkår vi levede under.

- Det betyder osse at vi ikke bare kan flytte rundt på væksterne i haven, sagde Bo. Det har de ellers behov for engang imellem.

- Vi har ansvaret for haven, sagde Dom, ikke for de besøgendes oplevelser i den.

Steensen svarede ikke. Det blev som han havde sagt, det kunne vi se på hans ryg da han gik.

- Nogle gange blir jeg bare så træt af den idiot, sagde Bo.

- Idiot er græsk, sagde Cato, det er ikke latin.

Det var efterhånden yderst sjældent vi kom ind i bygningerne i de lyse timer mellem Prim og Vesper. Vi blev i haven hele dagen. Måske var vi lidt inde på værkstedet, når vi havde noget at gøre der, eller vejret var for ringe, eller osse kunne vi være i drivhuset, som vi ikke betragtede som en egentlig klosterbygning. Vores bønner og vores kontemplation var i endnu højere grad blevet til væres daglige opgaver, og sådan havde Steensen sagt at de skulle være. Men nu gik vi ind. For at tale med ham.

Steensen og Kai var midt i en eller anden tidebøn, hvilken af dem det var, var vi holdt helt op med at hitte rede i. Det var en rutine de havde ved siden af vores, og de forstyrrede normalt ikke hinanden. Vi vidste det, og det var ikke noget vi skulle tage os af. Det var lidt som med årstiderne. Vi vidste jo godt det var jordens gang om solen og klodens hældning, der fik årstiderne til at skifte, men for os var det rigeligt at forholde os til kalenderen. Hvor jorden for tiden hang i verdensrummet, skulle vi ikke bruge til noget, så det tænkte vi ikke over. Det ville bare have givet os en usikker fornemmelse i maven, og det havde vi bestemt ikke brug for. Kalenderen var i øvrigt noget ældre end Johannes Keplers beregninger, og den var et tilstrækkeligt grundlag for havearbejdet.

Da Steensen og Kai var færdige med deres rituelle handling, gik Kai ud. Han skulle vel tælle skridt fra haven ud til fåremarken. Det havde han gjort et stykke tid, af og til flere gange om dagen, og derfor var kortet endnu ikke tegnet færdigt. Men så havde vi Steensen for os selv.

Han var lidt overrasket over at se os stå der. Det så måske osse lidt højtideligt ud som vi stod der, Catocala Nupta, Domingo og Bologna ved siden af hinanden.

- Vi har fået det lidt stramt med de kort og skilte, sagde Bo.
- Hvis de så bare skulle være til hjælp for de besøgende, sagde Dom.
- Men nu er det nærmest dem der skal styre livet og arbejdet, sagde Cato.
- Som om det er skiltene der skal få væksterne til at gro, sagde Bo.

Steensen gjorde opmærksom på at ikke alle skilte var på plads endnu, og at kortet slet ikke var færdigt.

- Skulle I ikke vente med at konkludere til det hele var færdigt, sagde han. I ved reelt ikke hvordan det vil være.
- Vi kom her for at takke for Kristi død og genopstandelse, sagde Cato.
- Og vi kom her for at passe en have og et liv, sagde Bo.
- Vi kom ikke for at være en del af oplevelsesøkonomien, sagde Dom.
- Så derfor har vi overvejet at forlade opgaven, sagde Cato, og måske klosteret.
- Det kan slet ikke lade sig gøre. Vi kan ikke drive denne biks med kun tre medarbejdere, så det kommer aldrig til at ske.

Og så gik han ind i sit private domicil som om den debat var endeligt afgjort. Og så stod vi der.

- Vi kan jo forlade stedet alligevel, sagde Dom.
- Kan vi det, spurgte Cato.
- Der er en del at lave i haven i dag, sagde Bo.
- Så lad os komme i sving, sagde Dom.

Og vi gik ud i haven og passede vores. Vi så Kai, der kom forbi på vej til fåremarken og tilbage til klosteret igen. Han så meget modløs ud, syntes vi.

Vi følte os faktisk ret billige, som vi gik der i haven og tog fat og tog ved. Men vi kunne ikke tage os sammen til at få prisen sat op. Med fare for at salget så gik helt i stå. Verden måtte videre. Efter kalenderen, ikke frit i verdensrummet hængende.

En dag kom Kai ind i haven og klagede sin nødt til os.

- Jeg ved ikke hvad der er galt, sagde han. Når jeg tæller skridt ud til fåremarken, får jeg det til 751 skridt. Plus/minus et enkelt skridt, men ret nøjagtigt hver gang.
- Kan du så ikke bare skrive 751 på kortet, sagde Cato, så det kan blive færdigt og Steensen kan blive tilfreds.
- Nej. For når jeg tæller skridtene den anden vej, fra fåremarken og tilbage, blir det kun 742. Lige så nøjagtigt, som når jeg går ud.
- Det er en gammel erfaring, sagde Bo. Der er altid længere ud end hjem.
- Kan du så ikke bare angive gennemsnittet, sagde Dom. Det må være 746.

- Abbeden siger det skal være nøjagtigt, sagde Kai. Så jeg skal blive ved med at tælle til jeg er sikker. Men jeg er sikker, og det er problemet. Jeg er sikker på at det er 751 ud og 742 hjem. Og det vil abbeden ikke acceptere, det kan vi ikke skrive på et officielt kort.

Vi havde ikke bedre forslag end det Dom var kommet med. Og det var ubrugeligt, det var ikke sandheden. Vi forstod Kais frustration, og vi kunne ikke hjælpe. Det satte bare en tyk streg under vores egen utilfredshed med Steensen oplevelsesøkonomiprojekt. Og tydeliggjorde vores egen magtesløshed i den forbindelse. Kai gik fortvivlet til en af de otte tidebønner, der var ingen usikkerhed om deres antal.

- Man får lyst til at slå ham i hovedet med en spade, sagde Bo.
- Stakkels Kai, sagde Dom.
- Det var ikke ham jeg ville slå, sagde Bo.

De næste dage var vejret vådt og blæsende. Vi var glade for at vi kunne være inde i værkstedet og lave skilte. Vi var derudover en del i drivhuset, hvor vi sagtens kunne finde noget nødvendigt at tage os til. Kai var vist ikke meget ude at tælle skridt i den periode.

De overordnede streger til kortet var blevet færdige i fjerde forsøg, og vi var begyndt at markere skiltene placering med små post-it sedler på tegningen. Rummene og toiletterne og vejen til fåremarken havde Kai selv sørget for at sætte betegnelser på. Der manglede bare en rentegning af detaljerne og så den famøse længdeangivelse. Ved et af måltiderne foreslog Kai at vi droppede at sætte den på. Men Steensen påpegede at en del af de besøgende var dårligt gående, der var endda en del med gangstativer eller i rullestole, det var af hensyn til dem at de offentlige toiletter var indrettet som handikaptoiletter, og det havde ikke været billigt, og den slags besøgende skulle have et ordentligt grundlag for at beslutte om de ville i fåremarken eller ej. Og så nyttede det ikke noget at der var kortere tilbage end ud.

- Kan det ikke være en behagelig overraskelse, spurgte Dom.
- Overraskelser er ikke tryghedsskabende, sagde Steensen.

Vi gik fra bordet og lod Kai og Steensen tage den diskussion alene. Vi kunne alligevel ikke bidrage med noget, kunne vi høre.

I de dage fik klosteret for første gang damebesøg på en hel ny måde. Vi havde i årevis haft besøgende af begge køn igennem spisesal og søjlegang, ligesom de stort set alle kom i haven. Men vore celler havde været privat område, og der var kun adgang for klosterets indbyggere, og de var i sagens natur alle mænd. Det gjaldt osse abbedens domicil. Men nu var klosteret blevet udtrukket til særlig revision, som det hed, og det betød at en kvinde måtte ind på kontoret, der var i domicilet.

Vi kaldte hende hønserøven. Det var Bo der begyndte, men vi fandt det hurtigt alle sammen så passende, at vi alle begyndte at bruge det. Hun kom fra et privat firma, som ministeriet havde købt til opgaven, og den tog hun meget alvorligt.

Steensen var blevet advaret i rimelig tid i forvejen. Det var nok en del af baggrunden for hans øgede fokus på orden, noget der reelt ikke var brug for, men nok forståeligt, situationen taget i betragtning.

Han havde ikke noget at være bange for, det var vi overbeviste om. Der var styr på tallene, der var styr på bilagene, der var styr på det hele. Det var sådan set essensen af Steensen, styr på det hele. Men med den baggrund og det rygte var han naturligvis nervøs for en kontrol udefra. Hvis hønserøven fandt en fejl, var det ikke bare et skår i hans anseelse, det ville være en revne i hans selvopfattelse.

Hun blev introduceret ved en kort seance i indgangshallen da hun mødte første gang. Steensen havde kaldt os sammen og forklarede hvad der skulle ske. Han understregede at der var tale om en tilfældig udtrækning, det havde stået i brevet fra ministeriet, og at revisionen nu skulle undersøge sammenhængen mellem tallene i regnskaberne og realiteterne på klosteret. Han var sikker på at hun ville finde alt i den skønneste orden, men var osse villig til at rette op, hvor det var nødvendigt.

Hønserøven smilede bare og sagde at vi ikke skulle være bange. Hun fortalte hvad hendes firma hed, men sagde ikke noget om sit eget navn, det var åbenbart ikke relevant. Så vi var nærmest tvunget til at kalde hende hønserøven. Vi syntes stadig Steensens krav om nøjagtig skiltning og korttegning var voldsomt irriterende, men måske forstod vi alligevel hans opførsel lidt bedre. Det var da noget.

I sidste ende viste det sig at hønserøvens kontrol af sammenhængen mellem tal og realiteter stort set udelukkende var bilagskontrol. Var regningerne underskrevet og var de på det rigtige beløb ? Passede antallet af billetruller og tilbageværende billetter med klosterets indtægter. Vi havde elles set frem til at se hende i haven for at tælle vækster og brændenælder, og måske osse kontrollere antallet af skridt til fåremarken.

Vi så hende i haven en enkelt gang, hvor vejret var blevet til at være i.

- Her har I det vel dejligt, sagde hun.
- Vi elsker haven og naturen, sagde Cato.
- Vi prøver at have orden i tingene, sagde Dom.

Bo sagde ikke noget. Og det var hvad det blev til. Kai var både lettet og skuffet over at hun ikke talte de skridt. Bror ræv var skuffet over at hun ikke var kommet ud for at tælle fårene.

- Man skal bare tælle deres ben og så dividere med fire, sagde han så morsomt.
- Og imens får man lort på skoene, sagde Bo og grinede.
- Det er i hvert fald tydeligt at skridtantallet er ganske ligegyldigt for regnskabet, sagde Kai. Og jeg er træt af den tur.

- Og jeg er stadig nødt til at nyde den, sagde Bror Ræv.

Vi gik hver til vores opgaver. Kai gik ind til tegningen og skrev at der var 748 skridt ud til fåremarken. Nu var den opgave færdig, mente han. Det mente Steensen i hvert fald ikke, kunne vi høre, og farcen med Kais ture fortsatte i de tolv dage hønserøvens besøg fortsatte.

- Hun sidder inde på Steensens domicil hele dagen, sagde Dom.

- Hun sidder på kontoret, sagde Cato.

- Og Steensen sidder der osse, sagde Dom.

- Måske knepper han hende i pauserne, sagde Bo.

- Ti dog stille med det pjat, sagde Cato. Men det er rigtigt at han forsømmer tidebønnerne på den måde, det har Kai fortalt.

- Han kræver at vi strammer op, sagde Bo. Og i mellemtiden forsømmer han sine egne pligter.

- Det blir sværere og sværere at tage ham alvorligt, sagde Dom.

- Men han er stadig vores abbed, sagde Cato, og det er vi nødt til at respektere. Det at han må forsømme nogle af sine pligter, betyder ikke at vi bare kan forsømme vores. Jeg går ud fra at alt blir normaliseret efter revisorbesøget her.

- Jeg håber det osse kommer til at afskaffe alt det pjat med skilte og plancher til de besøgende, sagde Dom.

Da vi senere talte med Kai, der kom forbi på en af sine håbløse skridttællerture, bekræftede han at Steensen ikke var med til alle tidebønnerne og at han var nødt til at tage mange af dem alene når abbeden var sammen med hønserøven.

- Vi må håbe at revisoren snart er færdig med den kontrol, sagde Cato. Det er ikke rigtigt at lade en novice stå for tidebønnerne alene.

- Skulle vi have tilbudt at tage dem, spurgte Dom.

- Og have forsømt haven, sagde Bo. Mens de to laver talakrobatik eller hvad de nu laver.

- Vi har trods alt aflagt løftet, sagde Dom.

- Hvis det havde været en bedre løsning ville abbeden have forslået det, sagde Cato.

Da hønserøven var færdig med sin kontrol, kom hun en sidste gang ud i haven og sagde pænt farvel.

- Så er det sidste gang vi ses, sagde Dom.

- Det er meget sandsynligt, sagde hønserøven. Det er sjældent samme virksomhed udtrækkes to gange, hvis der ikke har været bemærkninger.

- Så det var der altså ikke, spurgte Cato.

- Det er jeres abbeds opgave at formidle resultatet til resten af organisationen sagde hønserøven.

Og så satte hun sig ind i sin lille hvide bil og forlod klosteret. Og resten af virksomhedens organisation fik en samlet orientering af abbeden efter Vesper.

- Hun fandt et par småting, sagde han. Noget skal en revisor jo finde, for at bevise de er deres løn værd.
- Opdagede hun at du havde taget af kassen, spurgte Bo.
- Det kunne hun ikke, for det var ikke tilfældet. Men hun fandt at der manglede to børnebilletter i rullen fra sidste år.
- De var vel dem jeg havde taget til de to unger, sagde Kai, dem der viste sig at være under seks år alligevel.
- Ja, dem skulle vi have beholdt i stedet for at smide dem i papirkurven. Heldigvis huskede jeg sagen tydeligt, og jeg skulle have lagt et notat dengang. Men det er lavet nu, og revisionen er tilfreds.
- Du sagde et par småting, sagde Bo. Hvad var det andet.
- Der var faktisk to ting mere. Der var en regning fra blikkenslageren, som var kommet med i regnskabet fra sidste år, selvom vi først fik fakturaen efter nytår. Den skulle naturligvis med i år i stedet for, og det er rettet. Og så var der en stor regning fra foderstofforbrug, hvor beløbet var blevet ulæseligt på vores kopi. Den skaffede hun selv en ny kopi af, det var en af grundene til at det trak lidt ud.
- Og den stemte vel, sagde Cato.
- Ja. Hun syntes faktisk det var lidt morsomt på den måde at få anledning til en slags krydsrevision. Det er åbenbart noget revisorer finder underholdende. Beløbet på den nye kopi passede præcist med vores regnskab.
- Og nu kan vi vende tilbage til normale tilstande, sagde Dom.
- Ja, sagde Steensen. Nu kan vi koncentrere os om at få de kort færdige, så vi er helt klar til forårssæsonen.

Det var stadig kun sent efterår, så det var der alt for god tid til. Da vi mødte til Prim næste morgen, mødte Kai ikke op. Det var før sket at han enten var syg eller kom til at sove for længe, men Steensen fortalte at Kai havde forladt klosteret i løbet af natten.

- Han havde endda smurt en madpakke. Jeg hørte ham i køkkenet og så efter ham. Han gik som et barn, der går hjemmefra. Og han kommer nok tilbage på samme måde, når han opdager hvordan den store verden udenfor i virkeligheden er.

Vi overstod Prim og gik i haven. Bror Ræv gik i marken og Steensen passede sit. Og Kai vendte ikke tilbage. Da der var gået en uge uden vi havde hørt fra ham, begyndte vi at erkende at vi nok ikke så ham i klosteret mere. Steensen var lidt længere om at erkende det. Og Bror Ræv var irriteret over at han ikke længere fik hjælp ved ostefremstillingen. Vi andre var sådan set ganske tilfredse med at være fri for Kais sure fjæs, som det havde været i den sidste tid, når han kom forbi på sine ture.

- Men når han kan forlade stedet, sagde Bo, så kan vi vel osse.
- Kai er kun novice, sagde Cato. Det er noget andet.
- Var kun novice, rettede Dom.
- Vi har aflagt et løfte, fortsatte Cato.

Så talte vi i første omgang ikke mere om det. Men så begyndte Steensen at fordele Kais opgaver mellem os andre, og så blev det for meget, selv for Cato.

- Jeg kom her for at være munk, sagde han, på baggrund af min tro. Jeg påtog mig opgaven som gartner, selvom det var noget andet end jeg havde forventet. Men det der nu blir læsset ovenpå, det er simpelthen for meget. Jeg er nu ikke længere munk, jeg er en simpel medarbejder på klosteret. Det kunne jeg lige så godt være alle andre steder end her.

- Du aflagde et løfte, sagde Steensen. Og i løftet indgik at du ville adlyde dine foresatte på klosteret. Jeg er stadig din abbed.

- Det er det vi tvivler på efterhånden, sagde Dom.

- Er du reelt abbed, sagde Bo, eller er du bare administrator for en underholdningsmaskine.

- Jeg er stadig abbed, fastholdt Steensen. Jeg svigter ikke mine løfter og jeg render ikke af pladsen. Og det gør I heller ikke.

Men det endte det alligevel med at vi gjorde. Vi pakkede vores personlige ejendele, det var ikke mange, og vi tog ikke madpakke med. Vi stod i indgangshallen med det hele og var parate til at gå.

- Vi går ind til abbeden og siger farvel, sagde Cato.

- Gider vi det, spurgte Bo. Han siger jo bare at vi ikke kan gå.

- Så må vi jo vise at vi kan, sagde Dom.

- Vi sniger os ikke bare væk, sagde Cato.

Vi bankede på og gik ind i abbedens domicil uden at vente på svar. Steensen stod ude i sit lille private tekøkken og drak en kop kaffe, mens han så ud ad vinduet.

- Vi skal sådan set bare sige farvel, sagde Bo.

Steensen vendte sig ikke om. Men hans skuldre faldt om muligt endnu længere ned. Der var heldigvis ikke så meget kaffe tilbage i koppen at det skvulpede over. Han sagde ikke noget.

- Vi har kendt hinanden i mange år, sagde Dom, og du har været vores abbed.

- Og nu lukker I vores kloster, sagde Steensen med ryggen til.

- I virkeligheden har det jo ikke været et kloster i mange år, sagde Dom.

- Du kan vel finde nye munke, sagde Cato.

- Eller ansætte nogle litauiske landarbejdere, sagde Bo. De har vist osse den rigtige religion. Og de er billige.

- Jeg vil bare ønske jer held og lykke, sagde Steensen. I skal nok opdage, hvor dyre I kan tillade jer at være.

Og nu vendte han sig om. Hans ryg havde set opgivende ud, men hans ansigt var nærmest rasende. Vi havde nok ikke turdet gå ind og sige farvel, hvis vi havde vidst han kunne komme til at se sådan ud.

- Vi finder ud af hvad vi gør, sagde Bo, og du finder ud af hvad du gør.

- Rejser Bror Ræv osse, spurgte Steensen.

- Det ved vi ikke noget om, sagde Dom. Han er ikke en af os.

- Han er munk som jer, sagde Steensen. Så ham svigter I osse.

Det svarede vi ikke på. Vi vendte os og gik. Bo vendte sig i døren og vinkede, måske af gammel vane.

Ordensbånd 1.2

Retningen havde vi allerede bestemt. Vi måtte i hvert fald ind til byen i første omgang. Det var derfra vi måtte søge vores nye tilværelse.

- Der må være en arbejdsformidling et eller andet sted, sagde Bo.

Det viste sig at det hed Jobcenter. Vi trak et nummer og blev kaldt frem til skranken.

- En ad gangen, sagde damen bag skranken.

- Vi følges ad, sagde Bo.

- Vi har samme baggrund og samme kvalifikationer, sagde Cato, så vi kan spare en del tid ved at fortælle det samlet.

Damen så på os og på vores påklædning. Hun var ikke vant til at have munke på besøg, det var tydeligt. Hun førte os tøvende hen mod et kontor, hvor en anden dame smilende tog imod os. Damen fra skranken kom endda løbende med en stol, så vi alle tre kunne sidde foran skrivebordet. Den nye dame satte sig i kontorstolen bag skrivebordet.

- Jeg kender **jeg** godt, sagde hun. Jeg har besøgt klosteret og haft familien med på udflugt der flere gange. Det så ret hyggeligt ud. Så hvad laver I her ?

- Vi har forladt klosteret, sagde Cato.

- Blev I fyret ? Smidt ud eller ekskommunikeret, eller hvad det nu hedder.

- Vi gik selv, sagde Dom. Det var ikke længere et kloster for os.

- Lukker klosteret, sagde damen. Det er jeg da ked af at høre.

- Det ved vi ikke noget om, sagde Dom.

- Og vi er osse helt ligeglade, sagde Bo.

Men det viste sig at være et problem at vi selv var gået. Så var vi ikke berettiget til hjælp før efter en karantæneperiode, sagde hun. Og selvom vi ikke ville have understøttelse, men arbejde, så betød det jo ikke at vi ikke skulle have noget at leve af.

- Der er jo osse en husleje, sagde hun. Hvor bor I nu ?

- Ingen steder endnu, sagde Bo.

- Vi vidste jo at vi måtte have et arbejde, sagde Cato, så vi kan betale for mad og husly.

- Derfor kom vi først her, sagde Dom. Vi gik direkte herhen.

Det var så osse et problem. Hvis ikke vi kunne give hende en opholdsadresse, kunne hun ikke afgøre hvilken kommune vi tilhørte. Og så var det lidt mere indviklet at komme til at hjælpe os.

- Vi er jo lige her, sagde Bo. Er det ikke ophold nok ?

Det var det åbenbart ikke, ikke for en sagsbehandler i hendes stilling.

- Jeg henter lige en overordnet, sagde hun.

Hun løb ud og kom nogen tid efter tilbage med en mand, som hun præsenterede som Pierre Petersen.

- Er han så chefen, spurgte Bo.
- Slet ikke, sagde manden der hed Pierre Petersen. Jeg er bare konsulent. Men jeg kan måske hjælpe.
- Det lyder godt, sagde Dom.
- Jeg tager dem med Joan, sagde Pierre Petersen, så du kan komme videre med de næste.

Vi gik sammen med ham ud af jobcenteret og satte os ved et bord-bænkesæt udenfor. Det var lidt koldt, men det var åbenbart nødvendigt.

- Jeg tror godt jeg ved hvem I er, sagde han.
- Har du osse besøgt klosteret, spurgte Cato.

Det havde han ikke, men han kendte Kai og kendte historien fra ham.

- Jeg har sådan set ansat Kai, sagde Pierre Petersen.
- I Jobcenteret, sagde Dom forskrækket.
- Jeg er ikke ansat her, jeg arbejder her bare ind imellem som konsulent. Og det er heldigt at jeg er her i dag og at jeg har snakket om det kloster med Joan et par gange.
- Hvor har du så ansat ham, spurgte Bo.
- I min virksomhed.
- Har du sådan en ?
- Jeg har to.
- To ?
- En til at have noget at leve af, og en til at have noget at leve for.
- Har du overvejet at det kunne være det samme, spurgte Dom.
- Det er planen på længere sigt.

Det blev en længere snak. Men til sidst forstod vi at Pierre Petersen havde to firmaer, et hvor han var konsulent for alle mulige forskellige, blandt andet jobcenteret, og så et, hvor han var ved at bygge en modelby. Den regnede han med at han kunne komme til at leve af, når den var bygget færdig og kørt ind. Og det var ved modelbyen Kai var blevet ansat.

- Så ham hentede du osse på jobcenteret, sagde Cato.
- Nej, sagde Pierre Petersen. Jeg fandt ham på en bæk på stationen. Han lå og sov.
- Vil du så osse ansætte os, spurgte Bo.
- Jeg kunne godt bruge en af jer.
- Vi plejer at følges ad, sagde Dom.
- I plejer osse at være i et kloster, sagde Pierre Petersen. Det er I ikke længere.

Vi gjorde ham klart at vi stadig ville hænge sammen, ellers kunne det være lige meget. Og han kom frem til at vi da godt kunne dele arbejdet, hvis vi osse var indstillet på at dele lønnen.

- Kan den løn ikke bare være kost og logi, sagde Dom. Det er det vi skal bruge, og det er meget enklere.

- Så skal vi i hvert fald gå meget stille med dørene, sagde Pierre Petersen.
- Vi smækker aldrig med dørene, sagde Bo.
- Var det ikke lige det I gjorde da I gik fra klosteret ?
- Vi listede da stilfærdigt ud, sagde Dom.
- Og vinkede blidt og uden at gøre støj, sagde Bo.

Enden blev at vi blev "ansat" uden skriftlig kontrakt med en mundtlig aftale om at vi kunne bo i værkstedet, og at vi dagligt ville få to måltider, et om morgenen og et sidst på dagen.

- Og det blir ikke luksusmad, sagde Pierre Petersen, men der vil være rigeligt.

Da vi kom til værkstedet, forsøgte han at forklare lidt mere om hvad det hele gik ud på.

- Det startede da jeg som stor knægt havde en elektrisk togbane – og to tog. De kunne godt køre på banen samtidig, men de kørte ikke helt lige hurtigt. Hvis jeg satte dem til at køre begge to, endte det med at det hurtigste kørte op bag i det langsomste. Og jeg begyndte at spekulere over hvordan jeg kunne bygge en bane, der gjorde at det aldrig gik så galt. Det tog sin tid, men ved hjælp af et par skiftespor og en lille bakke, lykkedes det. De to tog nærmede sig hinanden, men så kørte de hver sin vej og fik reableret afstanden. Jeg fik dem til at køre fyrre timer i træk, uden de stødte sammen, og så syntes jeg at jeg havde løst problemet. Og så måtte jeg jo fortsætte med tre tog, og det krævede flere skiftespor og bakker, og jeg måtte flytte banen ud i garagen for at få plads til det hele. Det gik hele sommeren med, og så ville min far gerne have bilen i garage. Og jeg havde ikke fundet en løsning til de tre tog.
- Det lyder som et traume, sagde Bo, og det har sat sig som en besættelse.
- Var det tanken om perpetuum mobile, spurgte Cato.

Men det var ikke tanken om en evighedsmaskine i klassisk forstand, der fascinerede Pierre Petersen. Det var modellen af det perfekt udtænkte og designede system, der spillede helt perfekt sammen med sig selv. Der skulle jo stadig sættes strøm til.

Det tog nogen tid at få forklaret hvordan han var kommet fra tre elektriske tog i garagen til en hel by med små robotmennesker og selvkørende biler og sporvogne og tre tog. Et af de store problemer havde været tid til opladning af de løse dele. Det skulle ende med et komplet mekanisk system, der kunne køre evigt og selv, uden brug af sensorer i delene, systemet skulle være lukket, og alle påvirkninger skulle være planlagte. Det var en sær besættelse, men den var bestemt fascinerende.

Vi stod og så på modelbyen, eller rettere den første begyndelse til den. Pladsen var der på en hævet plade, grundplanen var streget op, de første tre huse, en bil og en menneskedukke var sat på. Ved siden af stod en computer, som Pierre Petersen sagde indeholdt hele logistikken, eller i hvert fald så langt han var kommet med den. Vi kunne genkende grundplanen på skærmen. Og på pladen bevægede en masse små prikker og firkanter sig rundt. Det var logistikken.

- Kunne man ikke få det lavet til en film på skærmen i stedet for, spurgte Dom, så du ikke behøvede få det bygget og bruge en masse plads på det.

Men det ville slet ikke være det samme. Det spændende havde været at se de ægte modeltog næsten ramle sammen og blive reddet i sidste øjeblik. På film kan alt lade sig gøre, virkeligheden er noget andet.

- Det er da bare modeller, sagde Dom. Modelhuse og modelbiler og modelmennesker.

- Prøv nu at se, sagde Pierre Petersen.

Han satte et modelmenneske og en modelbil på pladen og genstartede skærmen. Og de virkelige modeller gav sig til at bevæge sig.

- I kan følge dem på skærmen. De er markeret med rødt.

Det var lidt svært at følge med i, og det var heller ikke til at se hvordan tingene var lige ved at støde sammen i modellen, det var ikke den person og den bil på det tidspunkt. Det var tydeligt på skærmen, hvor alle de andre mennesker og biler bevægede sig med rundt. Men det var da sjovt at se modellerne bevæge sig.

- Menneskerne er jo på hjul, sagde Bo. Skulle du ikke lave dem så de går.

- Det er for ustabil, sagde Pierre Petersen. Prøv for eksempel at se lige nu.

Modelmennesket var nået hen til et modelhus og gik ind ad døren. Vi kunne ikke se hvad der foregik inde i huset.

- Han er gået til opladning nu, fortsatte Pierre Petersen. Det kan ikke lade sig gøre så præcist med en model på gåben. Det vil kræve døre der er alt for brede til at det kan se naturligt ud. Jeg har prøvet og opgivet tanken. De mennesker vi laver nu er på hjul og har et meget lavt tyngdepunkt, det giver en helt anden stabilitet.

Det var nok meget lettere for ham at se det hele for sig, når han i forvejen havde tegningen inde i hovedet. Og i øvrigt var vi de ansatte, så det var ham der bestemte.

- Hvad blir så vores opgave, spurgte Cato.

I det samme kom en stor, lidt tæt fyr ind på værkstedet med et noget voldsomt modelhus i armene. Det forstyrrede Pierre Petersen så meget at han ikke fik svaret på spørgsmålet, måske nåede han ikke engang at opfatte det.

Fyren gik over til pladen og gav sig til at bakse huset på plads. Han var i et sæt lysegråt arbejdstøj med sorte striber bag på bukserne, som havde han tørret fingrene af der. På ryggen af jakken stod med store blå bogstaver: PP Modelby. PP var tydeligvis Pierre Petersen.

- Se Kai, sagde PP. Du har fået kollegaer.

Fyren vendte sig om, og vi kunne se at det ganske rigtigt var den Kai som vi jo havde kendt i årevis. At han så så meget større og tættere ud, kunne ikke skyldes at han var vokset så meget siden sidst vi så ham. Så længe siden var det heller

ikke. Det måtte være arbejdstøjet og den nye rolle det symboliserede, der fik os til at se ham så anderledes.

Vi var stadig i vores sædvanlige tøj fra klosteret, så han kunne sagtens genkende os. Han lyste op i et stort grin.

- Skal I så med i byen til fyraften.
- Vi skal måske falde lidt til her først, sagde Cato.
- Det gør I hurtigt. Og her er det ikke forbudt at drikke bajere, bare det er efter fyraften.
- Så længe man kan passe sit arbejde næste morgen, sagde PP.
- Du kan jo kigge ind der, sagde Bo. Så ser vi på det.
- Men nu kan du bare gå tilbage til elektronikværkstedet, sagde PP. Der er stadig mange huse der skal opladere i. Så skal jeg vise dine gamle venner til rette imens.

Gamle venner, sådan kunne man osse sige det.

- Men du fik ikke sagt hvad der skulle være vores opgave, sagde Cato.
- I var i haven, har jeg hørt. Så jeg går ud fra at I kan tage jer af omgivelserne. Haverne, parkområderne, markerne rundt om byen. I har lidt friere hænder, hvis der ikke er bevægelige dele der skal ind over. Det er planterne I får ansvaret for, og de er kendte for ikke at bevæge sig.
- Det kan diskuteres, sagde Bo.
- Men i princippet er det korrekt, sagde Cato.
- Det er lige den slags arbejde vi har håbet på, sagde Dom.

Og så gik PP over til at vise os hvor vi skulle holde pauser, hvor toilettet var, hvor vi kunne indrette os med et sted at sove og den slags.

- Arbejdstøjet må I vente lidt med, sagde han. Det skal bestilles.
- Men der er mad til i aften, spurgte Bo.
- Det er der da. Jeg sørger for det i løbet af eftermiddagen.

Og så kunne vi begynde. I første omgang med at få lidt overblik over de områder i byen, vi havde ansvaret for.

- Det er jo næsten det samme arbejde som hos Steensen, sagde Bo. Vi skal anlægge haver efter en tegning.
- Men her er tegningen lavet inden vi går i gang, sagde Cato.

Dom påpegede at det kun var omridset af haverne og havegangene der var optegnet. Alt det øvrige var blankt. Der var plads til masser af kreative indfald, hvis vi ville.

- Vi kan nærmest spille naturen, sagde han.
- Vi er jo en del af naturen, sagde Bo.
- Ikke modelnaturen, sagde Dom.
- Så længe vi ikke skal tro vi er Vorherre, sagde Cato.
- Det overlader vi trygt til PP, sagde Dom.
- Ti dog stille, sagde Cato.

Vi havde det lidt som om vi skulle give os til at grine, men vi lod det blive ved den følelse. Og så gav vi os til at forberede de store linjer, først i områderne i udkanten af byen. Det PP havde omtalt som marker. Skulle der for eksempel være skov på noget af det.

- Vi ved jo ikke hvad planter og træer skal fremstilles af, sagde Cato.
- Det er vist op til os selv, sagde Dom.
- Jeg mener man kan købe dem færdigstøbte, sagde Bo.
- Uha uha, sagde Dom. Det får vi nok ikke lov til.
- Eller de kan måske være levende, fortsatte Bo.
- De skal vist bare se sådan ud, sagde Dom. Det er en modelby, ikke noget ægte.

Da Kai kom til fyraften, var vi slet ikke klar til at forlade opgaven. Vi var stadig i arbejde, selvom det endnu kun var snak.

- Vi kan ikke gå i byen i det her tøj, sagde Cato.
- Og vi skal snart spise, sagde Bo.

Den mad PP kom med var noget take-away. Det var glimrende og lignede meget det vi havde den sidste tid på klosteret. Og vi spurgte til hvilke materiale vi skulle bruge til at fremstille de omgivelser. Og som vi havde tænkt, var det noget vi selv kunne bestemme, hvis vi bare ikke ville belægge det hele med bladguld eller noget andet dyrt og tåbeligt. Han havde selv tænkt på træ som det primære materiale, og da det var det materiale vi havde mest erfaring med på et værksted, var det osse det vi selv ville gå efter. PP var en chef der var nem at samarbejde med, det kunne vi tydeligt mærke.

Vi eksperimenterede i nogle dage med de træer. Vi skulle gerne have en konstruktion, der ikke tog alt for lang tid, og alligevel skulle det være forskellige træer. Mønster og gentagelser var der nok af i bevægelserne for både mennesker og biler, de skulle alligevel have individuelle udtryk.

- De må endda gerne få navne, sagde PP.
- Træerne skal vel ikke have navne, sagde Cato.

Og nej, det skulle de da ikke. Men hvis de fik hver sit udseende, ville det være tydeligt hvad modelbyen gik ud på.

- Hvis I kan få dem til at tabe bladene i et mønster, der passer til årstiderne, ville det måske heller ikke gøre noget.

Det lå godt nok lidt udover vores ambitionsniveau og evner. Og selve tanken bød Cato meget imod. Bo og Dom syntes bare det var en god vittighed.

- Så skulle vi osse have modelmennesker til at feje de blade sammen, sagde Bo og grinede.

Det var vores sædvanlige uenighed, og det gav ingen skår i vores sammenhold. Det var nærmest en af forudsætningerne for vores fællesskab.

Vi nåede frem til en fælles løsning på let fremstilling af individuelle træer, en som både vi og PP syntes var god. PP kaldte den endda fremragende. Og det var nok

ikke derfor, men det var samtidigt at vi fik vores arbejdstøj, så vi kunne slippe af med de sidste rester af klostertøjet. For oveni fik vi almindeligt hverdagstøj, som vi kunne have på når vi holdt fri.

- I er her jo for kost og logi, sagde PP, så det må jeg vel osse sørge for.

Han var som sagt en chef lige efter vores hoved, endda inden vi selv havde tænkt på hvad det kunne være. Og da Kai kiggede ind til fyraften og spurgte om vi ville med i byen, det havde han gjort til en vane, så sagde vi for første gang ja og klædte om. Tøjet sad som det var syet specielt til os, og det var en fornemmelse vi ikke havde prøvet i årevis.

- Har I så osse lidt kontanter, spurgte Kai.

Det havde vi jo ikke.

- Det er i orden, sagde han, jeg kan godt give omgangene i dag. Så må I bare snakke med ham om det i morgen.

- Vi sagde ja til at arbejde for kost og logi, sagde Dom.

- En smule kontanter er altså en nødvendig del af kosten, sagde Kai.

- Jeg tror ikke det blir et problem, sagde Cato.

- Hvor skal vi gå hen, spurgte Bo.

- Jeg plejer at gå på den knækkede.

- Den knækkede ?

- Den knækkede pil. Det er noget alle kalder den. Der står "Return to Forever" på skiltet over døren.

- Return to hvad ?

- Return to Forever. Det er vist et eller andet gammelt jazzorkester. Men så er der et billede af en knækket pil efter navnet på skiltet. Som på tastaturet på en computer.

I virkeligheden var det jo ligegyldigt hvad det sted hed. Det handlede om at vi skulle på værtshus, ikke spor andet. Og vi fik ikke engang set på det skilt over døren inden vi gik ind. Vi fulgte bare i hælene på Kai, der hjemmefra gik helt ned i bunden af lokalet og fandt en boks med bænke.

- Der kommer som regel ikke så mange herved, sagde han. Så kan I langsomt vænne jer til atmosfæren. Nu henter jeg fire fadøl i baren, og så kan I sidde og suge ind imens.

- Skal du ikke have hjælp til at bære, spurgte Bo.

- Jeg får en bakke.

Og så forlod han os. Vi prøvede at sætte os til rette. Bo prøvede at ligne en der fandt det helt naturligt. Cato og Dom sad lidt mere uroligt på de røde bænke.

- Det er første gang jeg er inde og sidde ned sådan et sted, sagde Cato.

- Og så i vores alder, sagde Bo.

- Er det ikke Bror Ræv der står sammen med ham oppe ved døren, sagde Dom.

Og jo, det var Bror Ræv. Vi så hvordan han klappede Kai på skulderen og gik ud på gaden. Kort efter kom Kai ned med de fire fadøl på en bakke og delte ud til os alle.

- Skål, sagde han.

- Skål, sagde vi.

Kai tog den første og største slurk, men Bo var ikke langt bagefter.

- Var det ikke Bor Ræv du talte med, spurgte Dom.

- Jo. Han kommer her engang imellem. Det var faktisk ham der anbefalede mig stedet.

- Så det var ikke hemmelige depoter ude i fåremarken, sagde Bo, det var her.

- Det var det nok, sagde Kai. Hvis ikke det var begge dele.

- Jeg har osse set abbeden en enkelt gang, fortsatte han lidt efter.

- Steensen ?

- Ja.

- Her ?

- Ja. Men kun en gang. Jeg tror han foretrækker steder hvor vi andre ikke kommer.

- Vil det sige, sagde Bo, at både Steensen og Bror Ræv går på værtshus. Og det var kun os fire, der ikke måtte drikke ?

- Overrasker det dig, spurgte Kai.

- Det overrasker i hvert fald mig, sagde Cato. Og i øvrigt ved vi jo ikke om abbeden har drukket her, når Kai kun har set ham her en enkelt gang.

- Jeg ved ikke om han havde drukket her, sagde Kai, men drukket det havde han. Det var rystende tydeligt.

- Har han lukket klosteret nu, spurgte Dom.

- Det ved jeg ikke, sagde Kai. Men han havde i hvert fald stadig sin ordendragt på, så jeg tror det ikke.

- I ordensdragt, udbrød Cato.

- Og fuld som en allike, grinede Bo.

- Det er ikke noget at grine af, sagde Dom og smilede bredt.

Vi følte os osse snydt. Hvor længe havde de snydt os, både ham og Bror Ræv.

- Men op i røven med den gamle idiot, sagde Kai. Skal I have en til ?

Han havde tømt sit glas. Bo havde en sjat tilbage. Både Dom og Cato havde over et halvt glas tilbage.

- Du sagde ikke til Bror Ræv at vi var her, sagde Bo.

- Næ. Så var han kommet ned til bordet for at hilse og stille en masse spørgsmål. Det gad jeg ikke lige i dag, og det gør I vel heller ikke. Nu er det os fire der er i byen sammen.

- Vi ville da gerne have hilst på ham, sagde Dom.

- Vi møder ham sikkert en anden dag. Han kommer her ret tit.

- Måske har vi ikke lyst til at møde ham lige her, sagde Cato.

- Og det gjorde I heller ikke, sagde Kai. Skal vi have et glas til.

Cato sagde nej tak. Bo og Dom sagde ja, og Kai gik igen op til baren.

- Jeg har lidt svært ved at vænne mig til den nye Kai, sagde Cato.
- Enig, sagde Bo.
- Helt enig, sagde Dom. Helt enig.

Så det var vi meget enige om. Som vi var enige om at føle os snydt af Steensen. Og som vi var enige om så meget andet, når det kom til stykket.

- Vi går snart hjem og sover, sagde Cato.
- Vi drikker lige den næste først, sagde Bo.
- Kai kom tilbage med en bakke med fire fadøl og fire små glas med noget brunt i.
- Jeg sagde nej tak, sagde Cato.
- Hvad er der i de små glas, spurgte Bo.
- von Oosten. Det er sundt, siger de.

Vi brød os ikke meget om den medicinsmag. Cato tog en meget hurtig slurk af sin nye øl, da han havde tømt det lille glas.

- Skal du ikke lige tømme den første først, spurgte Bo.

Cato skyndte sig at tømme det første glas øl og fortsatte med det nye. Og så sad vi og småsnakkede og fik hver et tredje glas da nummer to var tømt, det var vi næste lige længe om. Men vi skulle ikke have mere von Oosten.

På et tidspunkt kom en pige ind og satte sig ved siden af Kai. Det så ud som om de kendte hinanden, selvom de ikke sagde noget direkte til hinanden. Og da hun sad der kunne vi se at hun ikke var en helt ung pige alligevel, men en voksen dame. Hun var i hvert fald noget ældre end Kai, men det var hans skulder hun lagde hånden på. Og så kyssede de. Kort men tydeligt. Det behøvede vi ikke spørge ind til, det var vi sikre på.

Vi snakkede videre. Mest om PP Modelby faktisk. Vi var alle fire enige om at det var sjovt at være i gang med den. Og vi tre sad og roste PP. Til sidst blev damen træt af at høre på det. Hun kyssede Kai en gang til. Denne gang var det i hvert fald hende der kyssede, og Kai der sad og tog imod. Og så gik hun.

- Hvem var hun, spurgte Bo.
- Det var Katja.
- Hvor kender du hende fra ?
- Herfra.

Så blev der ikke sagt mere om det. Dom begyndte igen at snakke om modelbyen, men da de skulle tage stilling til den fjerde omgang øl, sagde Cato stop.

- Vi skal hjem i seng nu, sagde han.
- Vi ved ikke med dig, sagde Dom til Kai, men vi går nu.

Og så gik vi. Vi kunne mærke at vi havde drukket alkohol. Og det havde smagt bedre end vores hjemmelavede vin i drivhuset i klosterhaven. Selv den brune medicin i de små glas, den der hed von Oosten, havde smagt bedre. Ikke meget

bedre, og så alligevel. Bare der blev skyllet efter med noget øl, var den slet ikke så tosset at tænke på.

Næste dag var vi noget trætte om morgenen. Det var næsten som den morgen til Prim, hvor vi havde drukket vores druesaft i drivhuset. Men PP blev ikke vred som Steensen var blevet det.

- Hvis man er gammel nok til at drikke, sagde han, så er man osse gammel nok til at møde ind for fuld musik næste morgen til tiden. Og så længe I husker det, skal jeg ikke blande mig i hvad I foretager jer efter fyraften.
- Det var Kai der betalte, sagde Bo. Vi ville jo gerne gøre gengæld på et tidspunkt.
- Men vi har jo ingen penge, sagde Dom.

PP kunne godt se at det var vi nødt til at have.

- Men så går jeg osse ud fra at I giver den en ekstra skalle.
- Det er jo det vi gør, sagde Bo.

PP kiggede på os.

- Men I har stadig røde bånd om halsen, sagde han.
- Dem skal vi bære til vinstokkene i drivhuset skal beskæres, sagde Cato.
- Kai har fortalt om dem, sagde PP. Han har selv haft et på, siger han, men han tog det af samme aften.
- Nå det siger han, sagde Bo.
- Nu er I ikke på klosteret længere, fortsatte PP. Så kan I vel bare tage dem af. Resten af klosterklunset har I jo allerede kasseret.
- Det er noget andet med de bånd, sagde Cato.
- Vi har ligesom vænnet os til at gå med dem, sagde Dom.
- Vi ville føle os nøgne uden, sagde Cato.
- Er det da slemt at være nøgen, spurgte PP. Når man starter på noget nyt, er man vel på en eller anden måde altid nøgen.
- Vi skal nok tage det af når vi starter på noget nyt, sagde Bo.

Vi var vel lidt usikre på hvad vi skulle mene om det, men vi var enige om at det var sådan vi havde det. Og for PPs skyld kunne vi beholde det bånd på, bare vi passede vores arbejde. Men vidste vi noget om hvor Kai var, for han var ikke mødt ind til morgen.

- Han ligger vel hos den dame han sad med på den knækkede, sagde Bo.
- Mener du Katja, spurgte PP.
- Nemlig.
- Det er jo hende han bor hos. Han plejer alligevel at møde ind til tiden. Måske er der sket ham noget.

I det samme kom Kai ind ad døren med et stort blåt øje og rifter på halsen. Han haltede osse noget.

- Hvad er der sket, spurgte PP.
- Bror Ræv og Garibaldi, sagde Kai og kiggede på os.

Det var som om han havde fået sin novicestørrelse igen.

- De stod og ventede på mig foran Jimmis opgang, og så gik de på mig begge to.
- Hvem er Jimmi, spurgte Bo.
- Bor du ikke stadig hos Katja, spurgte PP.
- Jeg skulle bare på besøg, sagde Kai.

Det blev en længere forklaring. Da han gik fra den knækkede var klokken blevet så mange, at han var sikker på at Katja var gået i seng og nok faldet i søvn. Og så bestemte han sig til at kigge op til en kammerat i stedet for, og det skulle han ikke have gjort, for så stod Bror Ræv foran opgangen sammen med sin skide hund og overfaldt ham, og han anede ikke hvorfor.

- Er ham Bror Ræv osse en af Jimmis kammerater, spurgte PP.
- Sikkert.
- Men ligefrem overfalde dig, sagde Cato. Og pudse Garibaldi på dig.
- Han behøvede ikke pudse den på mig. Den røg på mig helt af sig selv og bed mig i læggen.
- Du skal til læge med det hundebid, sagde Dom.
- Du skal være lidt mere forsigtig Kai, sagde PP.
- Har Katja set det ben, spurgte Dom.
- Så havde han allerede været hos lægen nu, sagde PP.
- Hold kæft hvor I snakker, sagde Kai.

Og vi snakkede videre. Det endte med at Dom fik overtalt Kai til at gå til læge med benet.

- I kan låne min bil, sagde PP.
- Jeg kan ikke køre, sagde Dom.

Det endte med at PP og Dom kørte med Kai til lægen. Da de kom tilbage, og vi atter var samlet, og Kai havde fået sin stivkrampevaccination, gik vi i gang med arbejdet med træerne, mens PP og Kai gik ind i elektronikrummet. De skulle i gang med opladere til bilerne. Men til fyraften stod han der med sit blå øje og den haltende gang og spurgte om vi ville med i byen igen.

- Skulle du ikke hellere slappe af, spurgte Dom.
- Jeg slapper bedst af i byen.
- Vi slapper vist bedst af her, sagde Cato. I hvert fald i dag.
- Kan hende Katja ikke lægge dig ned og give dig noget afslapning, spurgte Bo.
- Hun er ikke hjemme i aften, sagde Kai.

Det endte med at Kai gik alene. Vi fik vores pizza og en øl hver og lagde os på hver sin madras.

- Hvad ved vi egentlig om ham Kai, spurgte Dom. Hvad er det for noget med ham og Bror Ræv og ham Jimmi. Hvis vi skal være konkrete, hvad ved vi så ?
- Vi ved vel hvad vi skal vide, sagde Cato.
- Ham Jimmi er måske hans hemmelige elsker, sagde Bo.
- Det har vi da ingen grund til at tro, sagde Cato.
- Mon ikke Kai suttede den af på Steensen dengang på klosteret, fortsatte Bo.
- Det har du ikke noget at bygge på, sagde Cato. Det er bare din egen ulækre fantasi.

- Så du tror måske osse at jeg selv fantaserer om at tage Kai.
- Det var ikke det jeg sagde.
- Hold nu jeres kæft begge to, sagde Dom.
- Det var dig selv der begyndte, sagde Bo.

Så blev der stille, men vi var alligevel længe om at falde i søvn. Det havde været en begivenhedsrig dag, og der var stadig en del at spekulere over.

Dagen efter så vi Jimmi. Tanken om at han på en eller anden måde skulle være Kais elsker forlod os næsten helt. Han var en meget sølle bums, der stod med en dum kasket i den ene hånd og spurgte efter Kai. PP og Kai var taget på fabriksbesøg for at se på en ny løsning på et eller andet vi ikke kendte ordet for, så vi måtte skuffe Jimmi.

- Han sagde jeg ville få dem i dag, sagde Jimmi undskyldende.
- Få hvad for noget, spurgte Dom.
- Pengene, mumlede Jimmi.

Hvis vi havde haft penge til gode og været ude for at indkassere dem, ville selv vi nok have virket lidt mere selvsikre. Hvis vi følt vi havde ret til dem altså.

- Hvorfor skulle du have penge, spurgte Bo.
- Det er jo mine, klynkede Jimmi. Han skulle bare låne dem. Han sagde jeg ville få dem tilbage i dag.
- Er du sikker på det ?
- Han sagde det selv.

Det var vel lidt underligt at vi sådan gav os til at forsvare Kai. Det var jo ikke fordi vi holdt specielt meget af knægten, men vi følte os alligevel forbundne med ham. Selvom vi alle havde nye uniformer, og han havde fået det røde halsbånd af allerede dengang.

- Jeg skal bruge dem, fortsatte Jimmi.
- Vi har dem ikke, sagde Cato.
- Hvornår kommer de tilbage, spurgte Jimmi.
- Det aner vi ikke, sagde Bo.
- Måske først sent i aften, sagde Dom.

Så Jimmi måtte forlade værkstedet med uforrettet sag. Vi havde endnu ikke fået nogle penge, og selvom vi havde, ville vi alligevel ikke have givet ham noget. Vi kendte ikke beløbet, og det interesserede os heller ikke.

Men da Kai senere kom tilbage sammen med PP, gik vi alligevel til den forhenværende novice.

- Du havde jo været oppe hos ham Jimmi og lånt lidt penge, sagde Bo. Og du mødte Bror Ræv og Garibaldi på vejen ud.
- Hvor ved I det fra, spurgte Kai.
- Vi kan se det for os, sagde Cato.
- Og så hænger det osse bedre sammen, sagde Dom.

Kai fortalte at han havde været hos Jimmi og prøvet at låne et par tusind, men han havde ikke fået mere end femhundrede, for mere havde Jimmi ikke haft. Og Bror Ræv havde været utilfreds med beløbet og givet ham nogle på hovedet. Og Garibaldi havde blandet sig.

- Men hvorfor skulle Bror Ræv have penge af dig, spurgte Bo. Skyldte du ham ?
- Og hvorfor skyldte du ham penge, spurgte Dom.
- Det rager ikke jer, sagde Kai og forlod værkstedet.

Det var langt over fyraften. Og vi skulle ikke i byen med Kai, og han skulle ikke i byen med os. Og vi fik ikke spurgt Kai om hvordan og hvornår han ville give stakkels Jimmi de penge. Han var måske osse mere interesseret i gælden til Bror Ræv. Hvad det så kunne være for. Det ragede ikke os. Men det forhindrede os ikke i at diskutere emnet.

Da PP kom med aftensmaden, han havde hentet kebab i pandekager, stod han og beundrede hvor langt vi var kommet med modelbyens omgivelser. Vi var efterhånden langt nok til at man kunne se det skulle være en skov.

- Så nemt kunne det være, sagde han og grinede. så kunne man nøjes med at støve af engang imellem, og ikke være nødt til at gå og fælde og fjerne nedfaldne grene.
- Så får man jo heller ikke lov til at plante nyt, sagde Bo.
- Netop. Og kortene ville ikke blive forældede.

Vi grinede med. Det var vel ironisk ment, og det var ikke nogen særlig god vittighed, men PP var en god chef.

- Jeg skulle huske at forsyne jer med lidt kontanter osse. Er femhundrede nok ?

Det vidste vi reelt ikke noget om. Vores viden om priser og værdi i byen var stadig yderst begrænset. Vi sagde at vi var fuldt tilfredse.

- Men noget helt andet, sagde Dom. De mønstre som figurerne og bilerne skal køre i, de er tidsbegrænsede. Er det ikke sådan ?
- Alt har sin tid, sagde PP. Det står vist osse i Biblen. Men i modelbyen kan de gentages uendeligt. Det er mere underholdende end hvis man stopper efter en gennemkørsel. Så kan man få øje på detaljer, man ikke så første gang.
- Hvis man ikke selv er en del af mønsteret, sagde Dom.
- Hvad er tidsbegrænsningen, spurgte Bo.
- Indtil videre er det en times tid. Den længste cyklus er fireoghalvtreds minutter. Den korteste er to minutter.
- Fireoghalvtreds minutter er ikke meget i forhold til evigheden, sagde Cato.
- Det lyder som en hel masse matematik, sagde Bo.
- Hvis man kan blive ved med at gentage det er det en slags evighed, sagde PP. Det synes jeg er både meditativt og smukt. Det er ligesom I kan se den samme langsomme gentagelse af opspillet i en fodboldkamp fra flere vinkler den ene gang efter den anden.
- Hvis man ikke er en del af mønsteret, gentog Dom.

De følgende dage gentog vi mønsteret, men skoven voksede i omfang af det. Så mange, så ens og så forskellige træer, vi var ret stolte af os selv. Nogle gange blev vi hjemme efter fyraften, andre gange gik vi med Kai på den knækkede pil. Vi snakkede ikke om Jimmi, vi mødte ikke Bror Ræv, vi snakkede om arbejde og damer. Det var mest Kai og Bo der snakkede om de damer. Når ikke Katja osse var med, for så snakkede de til damer i stedet for. Af og til havde hun en veninde med ved bordet, stort set altid en vi ikke havde set før. Så snakkede vi alle til damer. Og PP havde sørget for at vi havde penge til at købe øl til Kai og damerne.

Af og til var vi klar før Kai, og så kunne vi spørge ham om han ville med i byen. Og det skete at han sagde nej, som regel fordi han havde en anden aftale med Katja. Det var i hvert fald hvad han sagde.

Det var sådan en aften uden Kai vi af en eller anden grund var gået forbi den knækkede og til et sted der hed Cafe Carla. Indvendigt lignede det den knækkede ret meget. Det så ud til at være den samme slags mennesker der kom der, og Bror Ræv lignede en der følte sig hjemme. Han sad sammen med en flok herrer og damer og fadøl, men da han fik øje på os, rejste han sig og kom over til vores bord.

- Nå, hvornår er I så kommet til byen.
- Det er nogle måneder siden, sagde Dom.
- Har Kai ikke fortalt dig det, spurgte Bo.
- Jeg taler ikke med Kai, sagde Bror Ræv.
- Han siger han skylder dig penge, sagde Bo.
- Nå, siger han det ?

Når Bror Ræv fortalte historien om gælden og sammenstødet med Kai, var det en noget anden historie end den Kai fortalte. Kai skyldte ham ganske rigtigt nogle penge. I Bror Rævs version var det to tusind til noget tøj dengang Kai havde fået jobbet på PP Modelby. Han havde ikke villet låne dem af hr Petersen, for han ville gerne være sikker på at han syntes om jobbet. Han ville gerne kunne sige op, hvis det blev nødvendigt. Bror Ræv havde mindet ham om gælden, da han så ham stå i baren for at købe ind til en større forsamling.

- Det var vel dengang vi var på den knækkede første gang sammen med ham, sagde Bo.

Det havde Bror Ræv ikke lang mærke til, men det var i hvert fald på den knækkede de havde mødt hinanden den aften, det var han sikker på. Der plejede de tit at mødes. Og så senere på aftenen havde de mødt hinanden i den anden ende af byen, og så var han blevet tosset, da Bror Ræv igen havde mindet ham om de penge.

- Han overfaldt mig faktisk, og jeg prøvede at beskytte mig. Hvis jeg ikke havde været ude at lufte Garibaldi, tror jeg han havde slået mig ihjel. Han var helt vild i øjnene, som om han var på et eller andet, og han havde samlet en sten op i en indkørsel.
- Men han slog dig ikke ihjel, sagde Bo.

- Han stak af da Garibaldi havde bidt ham i benet. Og nu gør jeg hvad jeg kan for at undgå ham.
- Hvad så med de to tusind, spurgte Dom.
- Op i røven med de penge, de er ikke værd at dø for. Derfor kommer jeg aldrig mere på den knækkede.

Vi så lidt på hinanden og på Bror Ræv. Han var lige så overbevisende i sin fortælling som Kai havde været. En af dem måtte være fuld af løgn. Kai havde ændret lidt på sin historie allerede en gang, men det billede Bror Ræv tegnede var nu heller ikke uden besynderligheder, og det lignede slet ikke den Kai vi kendte og havde kendt i flere år.

- Men du er stadigvæk i klosterdragten, sagde Cato.
- Så du har ikke købt nyt tøj til dig selv, tilføjede Bo.
- Du er måske stadig på klosteret, fortsatte Cato.
- Hvorfor skulle jeg ikke være det. Bare fordi I andre skrider, er der jo ingen der siger at jeg osse skal.
- Så klosteret fortsætter, sagde Cato.
- Det gør det da.
- Vi har hørt at Steensen er begyndt at drikke, sagde Bo.
- Begyndt, sagde Bror Ræv. Det er vist mange år siden han begyndte på det.

Det undrede os at vi overhovedet ikke havde haft farten af det. Kai var vist osse blevet overrasket. Men Bror Ræv havde kendt til den uvane længe. Vi havde måske været noget naive.

- Er I så kun to om alt arbejdet på klosteret, spurgte Dom.
- Vi er flere end da I var der. Abbeden har hyret ekstra arbejdskraft ind. Han kalder dem sine lægbrødre, men de går hjem til fyraften. De møder klokken syv og går hjem halv fem. Der er heller ikke Prim og Vesper for alle længere. Og de gør som de får besked på og diskuterer ikke abbedens beslutninger. Jeg tror at han er meget tilfreds med at I skred, hvis jeg må sige det sådan.
- Hvor mange er de, spurgte Bo.
- De fleste dage er der en seks – syv stykker.
- Hvordan får han råd til det, spurgte Dom.
- Det blander jeg mig ikke i.
- Men det er stadig et kloster, sagde Cato.
- Det står der i hvert fald på skiltene og på folderen.

Vi var nødt til at snakke med Steensen selv om det, hvis vi mødte ham inde i byen. Og hvis han var ædru nok til at snakke fornuft.

- Er der slet ingen tidebønner nu, spurgte Cato.
- Ikke noget jeg er blandet ind i, sagde Bror Ræv.
- Og jeg tror vi skal hjem på madrasserne nu, sagde Dom.
- I siger ikke noget til Kai om at jeg kommer her, sagde Bror Ræv.
- Vi skal nok tie stille, sagde Dom. Men mon ikke han kommer her forbi en af dagene. Der er ikke ret langt til den knækkede herfra.
- Bare I holder jeres mund.

Det gjorde vi da. Kai fortalte heller ikke os om alt hvad han lavede efter fyraften.

Det var tit vi osse arbejdede i weekenderne. Ikke fordi vi skulle, men mest fordi vi ikke skulle noget andet. Arbejdet var stadig vores bøn og kontemplation, så det kunne vi sagtens osse på helligdage. Men af og til tog vi da søndagen fri og tog på udflugt rundt i byen. Klosteret var slet ikke områdets eneste attraktion. Vi var blandt andet en tur i domkirken, og det var Cato glad for, han savnede stadig sådan et rum til sin tro, og selvom domkirken ikke var katolsk som klosteret, så var der da krucifikser og andre billeder af frelseren i bygningen – og et af ham som barn sammen med sin mor. Og derudover var det en smuk og stemningsmæssigt rigtig bygning. Som kapellet i klosteret lugtede den af gamle mursten.

Der var osse en del museer at besøge, og en søndag med sol og klart vejr besøgte vi den zoologiske have. Vi havde før set den slags indespærrede dyr, i vores barndom havde vi hver især besøgt zoologiske haver med hver vores familier, men det var første gang vi gjorde det sammen.

Der var sket en del med zoologiske haver siden vores barndom. Burene med hvileløse tigre og sovende løver var forsvundet og erstattet af store arealer hvor de store katte kunne gemme sig, og man skulle kigge længe og grundigt efter mange af dem. En del af de andre dyr havde osse fået bedre plads, og alligevel var der lige så mange forskellige dyr som vi huskede fra dengang. Vi stod og så på en leopard, der heldigvis havde lagt sig på en gren lige inden for afskærmningen. Bo gik helt hen til hegnet og stak næsen ind og gloede leoparden lige i øjnene. Den så ligegyldigt tilbage på ham.

- Gå nu ikke for tæt på, sagde Cato.

- Den ved der er et hegn, sagde Bo, så den har ikke noget at være nervøs for.

Og leoparden blev ganske rigtigt liggende, uanset hvor meget han stirrede på den.

- Men nu ved jeg hvad det er hun lugter af, fortsatte han.

- Hvem lugter, spurgte Dom.

- Hende Katja som Kai bor hos. Hun lugter lidt af zoologisk have.

- Som en leopard.

- Nej. Som hele haven. Kan I ikke lugte det ?

Og han havde jo helt ret. Der var en svag men karakteristisk duft af zoologisk have når Katja sad ved bordet på den knækkede. Sådan lugtede andre damer ikke.

- Det er måske det Kai er faldet for, sagde Bo.

- Mon ikke osse det skyldes at hun lader ham bo gratis i sin lejlighed, sagde Dom.

Vi havde flere gange tænkt over hvad de to kunne se i hinanden, hvad så Kai i hende ?

- Det er det dyriske i hende, sagde Bo.

- Hun opfører sig da slet ikke dyrisk, sagde Cato.

- Og hun ser heller ikke sådan ud, sagde Dom.

- Men hun lugter af dyr, sagde Bo. Af alle dyr.

- Du lugter syner, sagde Dom.
- Og det gør Kai osse, sagde Bo

Vi vidste jo alle sammen hvad han talte om. Og så gik vi videre for at se på aberne.

På vejen ud fra den zoologiske have mødte vi den dame vi havde talt med i jobcenteret. Hende PP havde kaldt Joan. Hun genkendte os selvom vi var i vores bycivile tøj. Hun havde en ung dame og et par unger med, de var osse færdige med at se på aber.

- Det er min datter Misha og mine to børnebørn, sagde Joan.

Hun stod selv med det yngste barnebarn i en klapvogn. Det andet barn, vist nok en dreng på tre – fire år, stod ved den unge dame, Joan havde fortalt hed Misha. Cato gik hen imod ham og satte sig ned på hug.

- Og hvad hedder du så min dreng ?

Drengen, hvis det var en dreng, smuttede om bag Misha og gemte sit ansigt i hendes frakke.

- Han er meget genert overfor fremmede, sagde hun.
- Fandt Pierre Petersen en løsning til jer, spurgte Joan.
- Det gjorde han, sagde Dom.

Vi sagde ikke mere om løsningen. PP havde sagt vi skulle gå stille med dørene, så vi ville ikke nærmere ind på hvad det var for en løsning.

- Vi har det fint og er helt tilfredse, sagde Cato.
- Og vi har fået nyt tøj, sagde Bo.
- Det kan jeg se, sagde Joan. Har I været tilbage på klosteret siden ?
- Der kommer vi ikke mere, sagde Dom.
- Hvorfor klosteret, spurgte Misha.
- Kan du ikke kende dem, spurgte Joan.

Da Joan havde fortalt lidt mere om hvad hun mente kunne Misha godt huske os fra deres besøg i klosteret. Måske havde hun ikke haft de samme spændende oplevelser i klosterhaven som sin mor, så det havde ikke sat sig hos hende på samme måde. Og måske huskede hun os nu af ren høflighed.

- Men vi skal videre, sagde hun. Ungerne er trætte.
- Det var i hvert fald hyggeligt at møde jer, sagde Joan.
- Det var i hvert fald dejligt at møde dig og din familie, sagde Dom.

Vi udvekslede lidt flere høfligheder, men talte slet ikke om at ses igen. Vi gik tilbage til vores madrasser på værkstedet. Hvor de gik hen, vidste vi ikke, og der var heller ingen grund til at vi skulle vide det.

Der var efterhånden kommet julepynt op i hele byen, og vi spurgte PP om det var meningen af højtidene skulle markeres i modelbyen.

- I kunne jo ikke skaffe træer med faldende blade, sagde han. Men for at blive lidt mere seriøs, så vil jeg udtrykke det således: Det er en modelby, ikke en vinduesudstilling med nisser.

- Der kører da osse tit elektriske tog i de vinduer, sagde Bo.

- Med et tog ad gange, sagde PP med en anelse foragt i stemmen. Det her skal være en modelby og en vision på et helt andet niveau.

- Men jeg har tænkt på noget andet, fortsatte han med en mere forsonlig stemme. Er det i virkeligheden ikke dumt, at det er mig der køber den take-away I får om aftenen. Jeg ved jo ikke hvad I har lyst til den dag.

- Vi er vant til at spise hvad der blir serveret, sagde Cato.

- Men kunne I ikke lige så godt selv købe det. Hvis jeg lægger penge til det, så kan I selv administrere det. I er ikke længere nye i byen.

Det kunne vi sådan set godt. Han plejede jo alligevel bare at kigge ind med maden og så styrte afsted igen. Han havde ikke tid til at blive siddende og spise med. Han havde jo osse sin konsulentvirksomhed at passe. Og der var vist osse noget med en hustru, der ventede derhjemme med maden til ham. Så det blev ikke gjort til noget problem, vi overtog opgaven, og han var stadig en glimrende chef.

De første gange vi var ude efter mad var det en særlig oplevelse. Vi forlod værkstedet i løbet af eftermiddagen, og vi kom på den måde meget mere ud i byen end vi før havde gjort. Og nu var det på egen hånd. PP var helt ligeglad med hvornår vi gik og hvor længe vi var om det. Så længe vi nåede hvad der var forventet, kunne vi lave det i løbet af dagen, i løbet af aftenen eller natten for den sags skyld. Sådan var han. Det betød osse at det ikke var ret tit vi fulgtes med Kai i byen efter fyraften. Vi klarede os selv, og vi savnede ham ikke overvældende.

På den måde fik vi osse lejlighed til at se nærmere på det julehalløj der var i butikkerne. Da vi var på klosteret havde vi ikke set det. Vi havde da gjort noget ud af julen, men slet ikke på den måde. Vi havde haft nogle klosternisser, og et år havde Steensen endda sat Kai til at være nisse. Det var dengang han kun var en stor dreng og lige ankommet til klosteret. Der var altid ekstra besøgende i måneden op til jul, men eksperimentet med Kai som nissedreng blev nu ikke gentaget de følgende år.

- Jeg har ikke set en eneste julekrybbe, sagde Cato. Ikke andet end nisser og juletræer.

- Der er da osse nogle engle flere steder, sagde Dom.

- Diskrete engle og flyvende rensdyr, sagde Cato. Jeg synes det er en underlig måde at fejre frelserens fødsel.

- Børnene ser ud til at elske det, sagde Dom.

- Jeg synes da osse det er lidt festligt, sagde Bo.

Sådan skændtes vi på vanlig vis om det. Vi skulle ikke julepynte modelbyen, så i virkeligheden var det slet ikke vigtigt for os.

En dag i et supermarked stødte vi på Misha og hendes unger. Joan var der ikke, men til gengæld var der en ung mand med i flokken.

- Så skulle vi alligevel ses igen, sagde Misha.
- Herrens veje er uransagelige, sagde Bo.
- Ti stille, sagde Cato, og opfør dig ordentligt.
- Er det da løgn, spurgte Bo.
- Nej, men det er ikke relevant her.
- Er det så børnenes far, spurgte Dom og pegede på den unge mand.
- Det håber jeg ikke, sagde Misha. Det er min lillebror.
- Jeg hedder Morten, sagde han og gav hånd hele vejen rundt.

Vi sagde hvad vi hed til den høflige unge mand. De fulde navne, Catocala Nupta, Domingo og Bologna.

- I har haft fantasifulde forældre, sagde Misha.
- Det er ikke de navne vi fik ved dåben, sagde Bo.
- Vi fik dem da vi aflagde løftet, sagde Cato.
- Vores abbed var fantasifuld, sagde Dom. Ham der var abbed den gang.
- Nu har I jo forladt klosteret, sagde Morten. Det siger mor i hvert fald. Hvorfor har I så ikke taget jeres rigtige navne igen ?
- De her navne er vores rigtige navne, sagde Cato.
- Og vi forkorter dem i daglig tale. Så er vi Cato og Dom og Bo. Og det føler vi os hjemme i.
- Spændende, sagde Morten.
- Vi mangler stadig et par gaver, sagde Misha, så vi har lidt travlt.
- Skal I så tilbage til klosteret og fejre jul, spurgte Morten

Det skulle vi jo under ingen omstændigheder.

- Hvor skal I så være, spurgte han.
- Vi skal vel være på værkstedet, sagde Dom.
- Måske arbejder vi bare, sagde Bo.
- Og så holder vi en lille højtidelighed julemorgen, sagde Cato. Som vi plejede.
- Så I skal ikke se midnatsmessen fra Rom på fjernsynet ?
- Vi har slet ikke fjernsyn, sagde Bo.
- Nu går vi Morten, sagde Misha.

Og det gjorde de. Vi snakkede lidt om den høflige unge mand, vi lige havde hilst på.

- Den slags er ved at være sjældent i vore dage, sagde Cato.
- Det var lige i overkanten, sagde Bo. Var det ikke ?

Dom gav ham ret. Det var så meget i overkanten, at det var lidt bekymrende.

- Jeg er sikker på at der er noget i vejen med hovedet på ham, sagde Bo.

Den følgende dag, da vi skulle til at spise vores selvindkøbte aftensmad, noget suppe der bare skulle hældes varmt vand fra elkedlen på, dukkede Joan op i værkstedet. Det havde vi ikke ventet.

Morten lagde mærke til firmanavnet på jeres arbejdsjakker, sagde hun. Og så fandt vi stedet på nettet. Jeg vidste ikke at Pierre Petersen havde et firma ved siden af.

- Vi hjælper bare lidt til her, sagde Dom.
- Det skal jeg ikke blande mig i, sagde Joan, jeg har ferie. Jeg kommer bare for at invitere jer til jul, så I ikke skal arbejde her den aften. Vi har fjernsyn, så I kan se midnatsmesse fra Rom.
- Det kan vi da ikke tage imod, sagde Cato.
- Jeg har ikke set midnatsmesse i årevis, sagde Bo. Det var Pave Paul dengang. Der har været et par paver eller tre siden.
- I klosteret holdt vi vores egen messe, sagde Dom. Ikke til midnat men om morgenen. Efter både Prim og Terts.
- Og noget god mad ind imellem, sagde Bo.
- Som vi havde lavet i fællesskab aftenen før, sagde Cato.
- Vi så ikke fjernsyn, sagde Dom.
- Det er så hyggeligt sammen med børnene og børnebørnene den aften, sagde Joan.

Og det var jo lige det. Det var ikke vores børn og vores børnebørn. Og de skulle heller ikke være det. Men fjernsynet kunne vi godt tænke os.

- Vi kunne måske komme senere om aftenen, sagde Dom. Så vi ikke forstyrrer jeg i maden og dansen om træet og gaverne og det.

Vi huskede det alle fra vores barndom. Dengang vi var små og syntes det var magisk. Og da vi var blevet større og magien lå nogle helt andre steder.

- Det ville da være synd, sagde Joan. Måltiden er en væsentlig ting ved den aften.
- Men det er der ikke plads til i vores hoveder, sagde Cato.
- Og heller ikke i vores maver, sagde Bo, når vi har tilsmagt maden til julemorgen.
- Så I vil hellere komme som de tre vise mænd senere på aftenen, sagde Joan og smilede.
- Vise, grinede Bo.
- Vi er ikke fra Østerland, sagde Dom.
- Men det er jeres religion da.
- Det er ikke vores religion, sagde Cato. Ejerforholdet er lige omvendt, vi tilhører den hellige katolske kirke.
- Og vi har smidt klosterkostumet ud, sagde Dom. Og vi har heller ikke lyst til at komme udklædt.
- Det var heller ikke det jeg mente, sagde Joan.

Det endte med at vi aftalte at vi skulle møde op omkring klokken elleve om aftenen. Så var ungerne godt nok for længst lagt i seng, og det var Joan lidt ked af, men vi var glade for det. Vi skulle bare komme i det tøj vi brugte når vi havde fri. Så kunne vi få et glas sammen med hende og Misha og Morten. Cognac eller rødvin og se den messe. Det var en glimrende aftale, vi skulle ikke op til messe julemorgen så tidligt som vi plejede i klosteret.

- Vi sørger bare for at forberede noget solidt til morgenmad, sagde Bo.
- Vil I invitere på morgenmad, spurgte Joan.

- Det var vist ikke lige det Bo mente, sagde Cato.
- Men det kunne da være, sagde Dom. Som gengæld.
- Det dur nok ikke med ungerne, sagde hun.
- Men så bare dig, sagde Dom.
- Det må vi se på til den tid. Vi ses i hvert fald juleaften klokken elleve.
- Foran fjernsynet, sagde Bo
- Og med et glas rødvin, sagde Dom.

Da hun var gået diskuterede vi om vi skulle have en gave med.

- Vi tar noget rødvin med, sagde Dom.
- Og ikke noget vi selv har lavet, sagde Bo.

Og så gik vi ellers i gang med dagens arbejde, lidt mere ukoncentrerede end vi plejede. Der var sket noget med os, men vi vidste ikke rigtigt hvad det var. Vi købte billigst muligt ind til den daglige aftensmad, så vi kunne spare sammen til noget ordentligt rødvin af de resterende kostpenge. Og vi havde slet ikke Kai ind over i vores planer for julen. Han havde vel osse travlt med Katja eller en eller anden anden.

Et par dage før jul gik vi ind i en rigtig vinforretning. Det var ikke en formue vi havde sparet op, men alligevel femhundrede. Vi kunne have betalt Kais gæld til stakkels Jimmi med de penge, vi kom endda til at tale om den mulighed, men vi var enige om at det rødvin var vigtigere.

Hvis vinen skulle være god nok, sagde ekspedienten, havde vi nok til tre flasker. Og så var der alligevel nok til aftensmad den dag. Vi bar flaskerne hjem gennem noget koldt og klart vejr i parken.

- Der er stadig mange fugle her, sagde Cato. De er ikke alle trukket sydpå.
- Sådan var det da osse i klosterhaven, sagde Bo. Det er ikke noget at blive forundret over.
- Nej. Men det blir tydeligt at der ikke er nogle fugle i skoven i modelbyen.
- Vi kan tage det op med PP, sagde Dom.
- I sne står urt og busk i skjul, sang Bo.
- Der er ingen sne her, sagde Cato. Og heller ikke i modelbyen.
- Der er da sne i juleudstillingerne i butikkerne, sagde Dom. Vi må snakke med PP om at få barndommen med ind i modellen.
- Erindringen om barndommen, sagde Cato.
- Skal vi ikke hellere koncentrere os om at få den rødvin sikkert hjem, sagde Bo. Vi har ikke råd til at erstatte den, hvis vi taber fokus.
- Og det skulle komme fra dig, sagde Cato.
- Jeg har det heller ikke godt med det, sagde Bo. Men det er åbenbart nødvendigt.

PP afviste omgående tanken om fugle i modelbyen. Repræsentation af vilde dyr og vildt vejr ville være i modstrid med projektet. Det kunne godt være der på et senere tidspunkt skulle noget i luften så mønstrene kunne komme op i tre dimensioner, men så skulle det for eksempel være fly eller droner eller noget i den retning. Og det var de tekniske muligheder slet ikke til endnu. Han havde

eksperimenteret med en modelhelikopter, men den kunne slet ikke blive stabil nok.

- Det kræver en eller anden lokal GPS teknologi som ikke er til rådighed endnu, sagde han. I hvert fald ikke for min pengepung.

Da vi så fortalte at vi var blevet inviteret til juleaften hos Joans familie, blev han nærmest lettet, så vidt vi kunne skønne. Måske havde han følt en eller anden forpligtelse overfor os i højtiden og så ikke fået gjort noget ved den. Han var en fantastisk chef, der gerne ville gøre hvad han kunne for os. Men der var osse grænser for hvad han kunne overkomme. Han havde osse et privatliv som vi ikke var en del af, og som vi heller ikke havde lyst til at være en del af.

Han kendte jo osse Joan, og han var derfor lidt forbavset over at hun havde inviteret os. Så vidt han vidste, sagde han, gik hun udelukkende op i sin egen familie, når hun havde fri. Hun måtte åbenbart føle et eller andet særligt bånd til os, måske noget der stammede fra hendes besøg på klosteret. Han smilede og spurgte hvordan vi rent praktisk havde tænkt os at organisere den aften.

- Vi havde tænkt os at holde lidt fast i traditionerne fra klosteret, sagde Dom. Det er noget med fælles madlavning om eftermiddagen den 24, så det hele står klar til julemorgen.

- Vi tager bare midnatsmessen på fjernsynet som en slags erstatning for tidebønnerne og messen julemorgen, sagde Cato. Vi har jo ingen abbed, der kan stå for det.

- Så julemorgen kan være et festmorgenmåltid hele vejen igennem, sagde Bo.

- Det lyder osse hyggeligt, sagde PP. Er Kai med i de planer ? Han må jo have de samme oplevelser og traditioner som jer.

Vi havde ikke indviet Kai i vores planer. Vi havde ikke lyst til at have ham med.

- Han tog sig da ellers pænt af jer da I kom til byen, sagde PP.

- Han skal vel holde jul hjemme hos hende Katja, sagde Dom.

- Eller en af de andre damer eller herrer, sagde Bo.

- Ti nu stille Bo, hviskede Cato.

- Men I har ikke spurgt ham, sagde PP.

PP var chef for os, men han var osse chef for Kai. Og han var en god chef for os alle sammen. Kai skulle ikke have særbehandling hos ham, men det skulle vi heller ikke.

- I skal vel under alle omstændigheder have et ekstra tilskud til det morgenfestmåltid, fortsatte han. Det må være min julegave til jer.

- Vi har altså ingen gave til dig, sagde Bo.

- Nej jeg er jo chefen, sagde PP.

Det forpligtede helt klart. Og vi var nødt til at tale med Kai, det kunne vi godt høre. Så til fyraften var det os der spurgte ham om han ville med i byen. Joan havde jo ikke inviteret ham, det havde hun heller ingen grund til, og det var vi osse nødt til at tage hensyn til.

Kai ville gerne med i byen. Vi gik på den knækkede og satte os i båsen i enden af lokalet, som vi havde siddet den første aften i byen. Katja ville komme senere, sagde Kai, så vi var kun os fire i første omgang.

- Hvad har du i øvrigt planlagt til juledagene, spurgte Dom.
- Vi skal fejre jul med Katjas familie og hendes børn, svarede Kai.

Det havde vi ikke hørt om før. Katja havde børn.

- Hun har tre, sagde Kai.
- Med dig, spurgte Bo noget dumt.
- Det har vi ikke nået endnu, men vi arbejder da på det.
- Hvem har hun dem så med.
- Med to af hendes exer. De er osse med juleaften.
- Hvad siger I så til hinanden, spurgte Cato.
- Vi siger vel glædelig jul og sådan. Og beklager at vi ikke fik en hvid jul i år. Det sædvanlige.
- Jeg mener, hvad siger du og ex-kæresterne til hinanden ?
- Det samme som til alle andre vel.

Det forstod vi ikke helt. Men nu var det i hvert fald ikke noget problem at han ikke var tænkt ind i vores planer.

- Men hvad så med jer, spurgte han. Hvad er jeres planer ?

Vi fortalte det, uden alt for mange detaljer.

- Så I skal på damebesøg.
- Vi skal nok mest besøge deres fjernsyn, sagde Dom.
- Og det I enige om ?
- Det er vi.
- Osse med hende ?
- Hun er bedstemor Kai. Hun har to børn og to børnebørn. Hun er bare rar.

I det samme kom Katja og sluttede sig til selskabet, og Kai gav hende en endnu kortere version af vores planer end vi havde givet ham.

- Hvad er det for en dame I skal besøge, spurgte hun nysgerrigt.
- Jeg tror Kai har misforstået situationen lidt, sagde Dom. Det er den dame vi talte med på jobcenteret. Hun syntes det var synd at vi ikke kunne se midnatsmessen fra Peterskirken. Vi er trods alt praktiserende katolikker, selvom vi ikke længere er i kloster. Og det er Kai vel osse ?

Kai grinede højt. Det eneste han praktiserede, sagde han, var samlivet med Katja. Og Katja kyssede ham på munden, nærmest for at understrege den påstand.

- I var ikke novicer under Steensen, sagde Kai. Jeg ved ikke hvilken katolsk kirke I er opdraget i.
- Vi er opdraget af vores forældre, sagde Cato. Vi valgte klosteret på grund af vores tro.
- Vi havde forældre, sagde Bo.
- Det havde jeg vel osse, sagde Kai.

- Men du kendte dem ikke, sagde Dom.
- Det ved jeg ikke om jeg gjorde. Men det gør I jo.
- Vi kender din historie, sagde Cato.
- Jeg gør mit bedste for at glemme den. Jeg blev født da jeg mødte Katja.

Hun kyssede ham igen. Det havde han i og for sig osse fortjent, så seriøst som han oprådte. Vi klappede ikke, men det skulle vi måske have gjort. Det var Bo der hentede en omgang øl til hele bordet.

- Men det er nu sjovt med jer, sagde hun. I ser ud som om I har hver jeres solide fundament, men det er svært at se de forskellige familier i jer i dag.
- De var måske ikke så forskellige, sagde Dom.
- Og det er mange år siden, sagde Cato.
- I er jo nærmest vokset sammen, sagde hun.

Bo kom og delte øl ud til alle. Kai sad og grinede. Han var åbenbart enig med Katja.

- Har I stadig kontakt med jeres forældre, spurgte hun.
- På en måde, sagde Cato.
- De er jo gået bort for en del år siden, sagde Dom.
- Men vi har ikke glemt dem, sagde Bo. Og vi er i øvrigt ikke vokset sammen. I skulle høre os skændes når vi er alene.
- Udadtil holder I altid sammen, sagde Katja.
- Ja sådan er det blevet, sagde Dom.
- Herrernes veje er uransagelige, sagde Bo.
- Hold nu op med det pjat Bo, sagde Cato.

Det var vi helt enige om, og Bo holdt sin mund. Dom og Cato sagde heller ikke meget mere. Kai og Katja begyndte at snakke om et eller andet med en vaskemaskine, der vist var helt kaput nu. Og vi havde afklaret julearrangementet med Kai, det var det aftenen skulle gå ud på.

- Lad os gå hjem og se undersiden af dynerne, sagde Dom.
- Undskyld vi snakker privat ind imellem, sagde Katja. Men vi kan faktisk godt lide jer.
- I lige måde, sagde Cato og rejste sig.

Kai smilede til os da vi gik. Om han var enig med Katja eller bare var glad for at vi gik, kunne vi ikke se.

Juleaftensdag brugte vi formiddagen til at rydde op og gøre rent på værkstederne. Klokkerne tolv samledes vi i det lille køkken og tog varerne indkøbt til lejligheden frem. PP sagde glædelig jul og tog hjem til dem han nu tog hjem til. Kai deltog i de første madlavningsforberedelser. Der var måske et par minder fra klosteret han gerne ville vedligeholde.

- Har du i øvrigt fået givet Jimmi de femhundrede du skyldte ham, spurgte Bo.

Det havde han. Bror Ræv havde han ikke set noget til, og vi var i tvivl om han mente at han skyldte noget der. Han koncentrerede sig i øvrigt mest om æggene.

Der var røget nogle skaller med ned i skålen, og de skulle op inden han kunne begynde at piske. Han bandede lavmælt, da de smuttede fra ham den ene gang efter den anden.

Alle retterne skulle i køleskabet når de var færdige. Maden julemorgen skulle bare kunne tages ud og være lige til at spise. Ved tretiden smuttede Kai hjem til Katja. Han sagde glædelig jul, det samme gjorde vi.

Den var over ni om aftenen, da vi var færdige med det sidste, så vi kunne pakke sammen og gøre køkkenet rent. Det mindede os så meget om tiden i klosteret. Vi havde godt nok ikke haft Steensen og Bror Ræv til at kigge ind og give en hånd med, og Kai var gået tidligt, men som vi erindrede det var det alligevel os der havde stået for det meste. Cato og Dom og Bo, de erfarne julemorgenskokke, det var os. Uanset hvilke familier vi havde tilbragt vores barndom i. Syntese kaldte Cato det, og vi var enige om at sådan kunne vi da godt se på det.

Vi tog hver et bad og satte håret og tog renvasket tøj på fra inderst til yderst. Dom havde endda fået fingre i en deodorant vi alle kunne bruge. Vi var meget præsentable.

- Skal vi ikke have den rødvin pakket ind, spurgte Cato.
- Så vi ikke ligner tilfældige elskere på besøg, sagde Bo.

Dom sagde ikke noget, og Cato sagde ikke at Bo skulle dæmpe sig. Men vi begyndte at se os om efter noget vi kunne have de tre flasker i, så det lignede noget. Vi kunne ikke gå i gang med at bygge en kasse, ikke uden at skulle i bad igen bagefter, og så god tid var der heller ikke. Så i køkkenet fandt vi en klar plastikpose som alle tre flasker kunne være i, og Bo tegnede nogle julede tegninger på en med en sort tusch. Det lignede faktisk noget fra en julekrybbe.

- Skal vi bruge de røde bånd vi har om halsen til at pynte med, spurgte Bo.
- Der er stadig en uge til nytår, sagde Cato.

Det havde han jo ret i. Nu havde de siddet der så længe at det ville være forkert at tage dem af inden vi måtte. Vi måtte godt selv bestemme, og vi bestemte os til at beholde dem på.

- Det blir en gave uden bånd, sagde Dom.
- Det kan hun så fortolke som hun vil, sagde Bo.
- Det kan vi ikke forhindre hende i, sagde Dom.

Denne gang var det Cato der ikke sagde noget.

Vi havde endda råd til at tage en taxa til Joans adresse. Ved et af vejkrydsene så vi Bror Ræv på fortovet på vej ned ad den gade vi krydsede. Måske var det Steensen han fulgtes med, vi var ikke helt sikre.

- Han er for lille, sagde Dom.
- Husk hvor meget større Kai så ud i arbejdstøjet, sagde Bo.
- Han er heller ikke i tøjet fra klosteret, sagde Dom. Det er Bror Ræv da.
- Det kan lige så godt være ham Jimmi, sagde Cato.

- Det kan vel være hvem som helst, sagde Dom.

Vi var kørt videre og kunne ikke længere se det vi skændtes om.

- Men hvis det kunne være hvem som helst, sagde Bo, så kunne det i hvert fald godt være Steensen. Han så i hvert fald fuld ud.

- Det kunne du tydeligt se på den afstand, sagde Dom.

- Og betyder det noget nu, spurgte Cato.

- Det betyder ikke en skid, sagde Bo.

- Ikke det fjerneste, sagde Cato.

- Det er allerede for fjernt, sagde Dom.

- Gud ske tak og lov, sagde Bo.

- Hold nu op Bo, sagde Cato.

Således opmuntret nåede vi frem til Joans adresse. Klokken var fire minutter i elleve. Nogen respekt for tiden havde vi med fra klosteret.

Det var Morten der lukkede op. Han gav os alle tre hånden og hviskede at ungerne vist var ved at falde i søvn, Misha var i hvert fald ikke kommet ud fra børneværelset endnu. Inde i stuen sad Joan midt i en sofa. Der lå stadig gavepapir på gulvet, samlet i en pæn bunke ved siden af sofaen. Juletræet var slukket, Joan sad med et rødvinsglas og smilede. Det var den helt rigtige gave vi havde købt. Hun rejste sig og nøjedes ikke med at give hånd, vi fik alle tre et stort knus. Det var ikke det første glas rødvin hun var på, det kunne vi både mærke og lugte. Men vi knuste høfligt igen. Fjernsynet var kørt frem ved siden af juletræet og allerede tændt. Et kor sang salmer, julesalmer.

- Er Misha faldet i søvn inde ved børnene, spurgte Joan.

- Jeg kigger derind, sagde Morten.

- Vi har en lille gave med, sagde Dom.

Jan havde allerede åbnet poset og stillet flaskerne op på en lille række på sofabordet. Vi så ikke at hun bemærkede tegningen af julekrybben.

- Vi skal da smage, sagde hun. Og de tre flinke mænd skal da smage hvad de er kommet med.

- Var det ikke de tre vise mænd, spurgte Bo.

- Vise og flinke og smukke, svarede hun.

Morten og Misha var kommet ind i stuen. Morten hentede fire ekstra glas. Tre til os og et til Misha. Både han og Joan havde i forvejen. Og så skænkede Joan op til os alle seks, sådan var den første flaske tømt. Vi løftede pænt glassene og sagde skål.

- Den er da god, sagde Joan.

- Det skulle den osse gerne være, sagde Dom. Det var i hvert fald det ekspedienten i forretningen sagde at den var.

- Synes I ikke selv den er god, spurgte Joan.

- Den er meget krydret, sagde Morten.

- Husk at ungerne helst skal blive ved med at sove, sagde Misha.

- Det er kun jul en gang om året, sagde Joan.

Og sådan snakkede vi videre mens korsangen fortsatte dæmpet på fjernsynet. Næste flaske nåede at blive trukket op og fordelt i glassene inden midnatsmessen.

- Det er dejligt at lære nye mennesker at kende, sagde Joan. Særligt når de kommer med den slags gaver.

- Ikke så højt mor, sagde Misha. Husk børnene.

- Mine børn er voksne, svarede Joan. De sidder og drikker rødvin og nyder selskabet.

Så startede messen. Fjernsynet blev skruet en lille smule op, og den lille families samtale blev skruet en lille smule ned. Om det var af hensyn til os eller af hensyn til ungerne vidste vi ikke. Det var alligevel så svært at høre paven, at vi var usikre på hvilket sprog han havde talt på. Latin eller italiensk eller spansk. Vi var nogenlunde sikre på at det ikke var engelsk.

Da messen var overstået begyndte vi at rejse os. Den tredje flaske rødvin var på en eller anden måde osse blevet tømt. Vi syntes ikke vi havde fået noget af den, men på den anden side kan man godt sidde og drikke det næste glas vin uden at lægge mærke til det, det havde vi allerede opdaget, så vi var ikke helt sikre.

Morten rejste sig samtidig med os, Misha var osse hurtigt oppe at stå og var klar til at sige farvel. Joan blev siddende.

- Skal I allerede gå.

- Vi skal ikke for sent op, sagde Cato, Vi skal op og fejre julemorgen.

- Vi har lavet mad til det hele eftermiddagen og det halve af aftenen, sagde Bo.

- Vi har da et gæsteværelse, sagde Joan. Morten kan garanteret vække jer, så I kan nå jeres aftale.

- Det er en aftale med os selv, sagde Dom.

- Så er der slet ikke noget problem, sagde Joan.

- Der er sådan set en til vi har en aftale med, sagde Cato.

- Han mener fødselsdagsbarnet, sagde Bo.

Det var jo det. Det var derfor vi alle tre havde rejst os. Vi ville ikke lade os lokke af hyggeligt selskab. Desuden var al rødvinen jo drukket.

Joan var bestemt i stand til at opfatte at beslutningen var endelig. Hun var en voksen kvinde, gammel nok til at acceptere det uundgåelige, selvom det stred mod hendes egne ønsker.

- I skal bare vide at der er plads til jer alle tre, sagde hun.

Hun støttede sig til bordet og rejste sig op. Morten gav hånd, Joan gav knus, Misha sagde farvel og glædelig jul. Og så gik vi. Vi fik ikke fat i en taxa, og vi havde godt af den friske luft på turen hjem.

- Det er da dejligt at mærke der er hjerterum, sagde Dom.

- Tror I ikke bare hun havde lyst til noget pik, sagde Bo. Plads til tre, er det ikke det man siger.

- Ti stille Bo, sagde Cato. Du er simpelthen for plat at høre på.
- Det er en anstændig dame du taler om, sagde Dom. Bedstemor og hver en ting.
- Hun er på alder med os, sagde Bo. Vi tænker da osse af og til på fiske.
- Hvis jeg havde et stykke sæbe i lommen, sagde Cato.
- Det kan godt være hun havde fået rødvin, sagde Dom. Men du lyder som om du har drukket tre flasker selv.
- Så siger vi det, sagde Bo. Men jeg kunne mærke hvad jeg kunne mærke.
- Og det mærker du udelukkende i dig selv, sagde Dom.
- Skal vi ikke bare glæde os til i morgen, sagde Cato.
- God idé, sagde Bo. Og næste år behøver vi ikke se den messe.

Det var vi enige om. Den transmitterede messe var ikke til noget.

- I hvert fald ikke sammen med at de tre sad og skvadrede og bællede vin, sagde Cato.

Næste morgen var vi alligevel tidligt oppe, det sad dybt i os. Maden var den sædvanlige, og det smagte festligt som sædvanligt. Der var ingen tidebønner og ingen messe, men i hvert fald Cato holdt sin egen indre andagt, og både Dom og Bo sendte da en tanke til den nyfødte frelser. Stemningen kom til os med maden, men vi talte ikke højt om det, oplevede det bare. Når vi sådan oplevede uden ord, var der heller ingen fare for at vi kom til at skændes.

Dagene mellem jul og nytår er måske for mange nogle dage forbeholdt familien, men da vi ikke havde lejlighed til den slags forpligtelser, kunne vi lige så godt arbejde. Kai var der ind imellem inde ved elektronikken, selv PP kiggede ind et par gange. Vi var begyndt at bygge huse, træerne og skoven og haverne var stort set færdige, og huse kunne vi osse sagtens finde ud af, det var jo bare drivhuse med færre vinduer i.

De fleste huse skulle ind til Kai når de var færdige til at få monteret opladere, så når han osse var der fik vi snakket lidt mere med ham igen.

- Har I så planer for nytåret, spurgte han.
- Vi blir vel ved her til modelbyen er færdig, sagde Dom.
- Jeg mente selve nytårsaften. Skal I være sammen med den der dame igen ?
- Ikke nytårsaften i hvert fald, sagde Cato.
- Det var en familie vi besøgte, sagde Dom, ikke en dame.
- Ja der var en familie, sagde Bo. Og noget rødvin, det kan jeg tydeligt huske.
- Hvad så, spurgte Kai, skal I med i byen i stedet for.
- Hvor I byen tænker du på, spurgte Dom.
- Det må vi se. Der hvor festen er.
- Det kan vi da godt give et skud, sagde Bo.
- Til fyraften som vi plejer, sagde Dom.

Det blev aftalen. Kai ville godt nok holde hele dagen fri, men han ville komme forbi og hente os, og han ville sandsynligvis have Katja og måske et par andre venner med. Det var helt fint, var det.

Og sådan blev det. Klokken lidt over fem kom Kai og Katja og en fyr de kaldte Jason. Vi var omklædt og havde deodorant på.

- Vi går ud og spiser først, sagde Katja.
- Det er jeg ikke sikker på at vi har råd til, sagde Dom.
- Jason giver i dag, sagde Kai.
- Jason er rig, sagde Katja. Og han kan trække udgiften fra.

Fyren Jason stod og smilede genert. Han så ikke specielt rig ud, syntes vi.

- Jeg troede I skulle have de halsbånd af i dag, sagde Kai.
- Nu er det vores egen beslutning at beholde dem på, sagde Dom.
- Det har det vel været hele tiden, sagde Kai.
- Vi har stadig nogle forpligtelser, sagde Cato.
- I hvert fald overfor os selv, sagde Dom.

Og så gik vi på restaurant. Det var noget andet end det vi plejede at få om aftenen. Der var fire retter, og noget af det smagte næste lige så godt som vores julemorgenmad. Den mørke tid blev bekæmpet med god mad, og i øvrigt så vi frem i det nye år, sagde vi.

Der var vin til maden. Vi gik forsigtigt til den, vi drak i hvert fald langsommere end Kai og Katja og Jason, men vi var alligevel opløftede da vi forlod restauranten, og det var ikke kun på grund af maden og selskabet.

- Jeg synes de røde bånd ser sexede ud, sagde Katja. Er du ikke enig Jason ?
- Jo jeg skulle selv have taget et på, sagde han.
- Ja det kunne have set kønt ud, sagde Kai.

Vi var glade for at ham Jason ikke havde et rødt bånd på. Han var af en helt anden orden end vi var. Selvom Steensen nok med glæde havde taget ham ind i klosteret, om ikke andet så fordi han havde penge, sikkert mere end det nogle af os andre havde bragt med. Men nu var Jason ikke gået i kloster, og han så heller ikke ud som om han var på vej til det. Og som aftenen gik, kunne vi tydeligt se at han havde penge nok.

Vi fortsatte på nogle værtshuse. Naturligvis på den knækkede og et par andre steder. Men det var ikke rigtigt en fest. Nede ved banegården var vi på vej ind et sted, da Kai pludseligt vendte om og ville ud igen.

- Der skal vi ikke ind, sagde han.
- Der er ellers nogle jeg kender derinde, sagde Jason. Det kunne godt blive en rigtig fest.
- Der er osse nogen jeg kender, sagde Kai, og den fest skal vi ikke med til.
- Jimmi eller Bror Ræv, spurgte Bo.
- Dem begge to.
- Vi finder et andet sted, sagde Dom.

På vejen videre kunne vi ikke lade være med at spørge til kontroversen mellem Kai og Bror Ræv.

- Er du sikker på at det var ham der begyndte dengang foran Jimmis opgang, spurgte Bo
- Gu er jeg så. Ellers havde jeg ikke sagt det. Han sprang på mig idet jeg kom ud af opgangen. Og køteren fulgte med.
- Bror Ræv siger at du overfaldt ham, sagde Cato.
- Har I snakket med ham ? Hvor har I mødet ham ?
- På gaden, sagde Dom. På vej hjem fra midnatsmessen.
- Han sagde at han var bange for dig, sagde Cato.
- Det kan han osse roligt være nu, sagde Kai. Men han skal ikke ødelægge min nytårsaften.

Katja fik øje på et lovende værtshus og kaldte os til orden.

- Lad os nu holde os til dagsordenen, sagde hun. Jason har stadig masser af penge på kortet.

Jason smilede bare. Men med noget tydeligere selvtillid end første gang vi hørte om de penge, syntes vi.

- Ser det ikke noget tomt og kedeligt ud, spurgte Bo.
- Så må det være os der kommer med festen, sagde Katja.
- Jeg er ved at være træt, sagde Cato.
- Den er ikke engang ved at være tolv, sagde Kai. Vi skal i hvert fald nå at sige goddag til det nye år.
- Så lad os komme med en god fest, sagde Bo. Og vente med at tænke på dyner og slagsmål til næste år.

Vi gik ind på værtshuset. Og hvis det skulle blive en fest, var vi ganske rigtigt nødt til selv at sørge for det. I forvejen var der kun tre i lokalet. Bag baren stod en tjener og kedede sig. I hjørnet bag køleskabet sad en helt ung fyr og sov. Og i den fjerneste ende af baren sad en dame på en barstol og gloede i et halvtomt glas øl.

- Hende kender vi jo, sagde Bo og nikkede ned mod hende.
- Hvad mener du, spurgte Dom.
- Det er hønserøven, sagde Bo.

Vi så efter, og han havde ret. Det var hønserøven, nu genkendte vi hende alle tre. Tjeneren lyste op og var hurtig til at komme med alle de glas vi bestilte. Lidt senere begyndte Kai og Katja at synge tostemmigt. Det kunne de godt finde ud af. Og de insisterede på at komme med en fest. Den unge fyr bag køleskabet vågnede og begyndte at vinke efter tjeneren. Hønserøven tømte sit glas og hentede sin frakke ved døren og gik. Det så ikke ud til at hun havde genkendt os. Eller osse havde hun. Det var nok det nye lydniveau der skræmte hende væk.

Den unge fyr nærmede sig vores selskab. Måske havde han fået farten af Jasons penge, det var i hvert fald ham, han først og fremmest forsøgte at komme i kontakt med. Bagefter var vi i øvrigt enige om at den unge mand havde lignet Morten, og at det ikke var Morten. Han fejrede vel nytårsaften hjemme ved familien.

Jason gav adskillige omgange til alle tilstedeværende, osse til den unge mand og tjeneren. Det så ikke ud til at vi skulle være flere til den fest. Da Kai og Katja løb tør for sange eller stemmer, gav vi tre et par af de sange vi kunne fra klosteret. Det var måske ikke de rette omgivelser for de latinske salmer, men på en eller anden måde passede de ind i situationen alligevel. Både Jason og den unge fyr klappede, og tjeneren så glad ud. Men det var måske lige så meget på grund af den uventede omsætning og de drikkepenge der fulgte med. Da klokken slog tolv, kravlede Katja op på bordet, Kai fulgte efter, og hånd i hånd sprang de ind i det nye år uden at falde. Det klappede alle andre i lokalet af.

Kort efter gik den unge fyr, og nogle minutter senere begyndte Jason osse at lægge op til at forlade stedet. Det var finansieringen der var på vej ud, så vi tre begyndte osse at rejse os. Kai og Katja blev siddende og snakkede med tjeneren, tjeneren kan vist være gode bekendtskaber. Vi fulgtes med Jason ud ad døren, men ude på gaden skulle vi hver sin vej. Vi skulle hjem og sove. Nytårsdag var godt nok en helligdag, men vi havde på klosteret lært at vores form for andagt mest af alt var arbejde.

I løbet af de følgende dage kom vi hurtigt tilbage i rytmen med arbejde, indkøb og måltider – og i den sidste ende osse en smule søvn. Kai kom igen hver morgen, men han gik næsten hver dag hjem efter fyraften. Resten af vinteren var vi maksimalt en håndfuld gange med ham på den knækkede. Om det var Katja der trak, eller det var tanken om Bror Ræv der skubbede, det vidste vi ikke, og måske var det begge dele på en gang.

Af og til spurgte vi til Katja, nu havde vi trods alt fejret nytår sammen med hende og kunne tillade os at være interesserede, men Kai var ikke specielt meddelsom.
- Jeg tror hun har det fint, svarede han hver gang.

Det kunne vi så udlede hvad vi ville af.

- Måske er hun gravid, sagde Bo.
- Måske er de gået fra hinanden, sagde Dom.
- Måske angår det ikke os, sagde Cato.

Et par måneder senere præsenterede PP os for at par nye ideer. Den ene passede os godt, den anden var vi noget mere skeptiske ved.

- Vi er så langt fremme med modelbyen at jeg synes vi skal have lidt publikum ind, måske bare et par timer om ugen. Det vil være rart med nogle reaktioner som vi kan tage hensyn til i færdiggørelsen.

Det var bestemt en god idé. Det ville være godt med nogle friske øjne udefra, både på modellen og de bevægelige dele og på de mønstre der blev dannet. Det skulle ikke forstyrre arbejdet så meget, bare fra klokken to til fire lørdag eftermiddag.

- Det spændende er om der overhovedet dukker nogen op, sagde Cato.
- Det gør der helt sikkert, sagde PP. Der er nogle der har spurgt til projektet og spurgt hvornår de kunne komme og kigge på det.

- Vi troede ellers du havde holdt lidt lav profil med det her indtil nu, sagde Dom.
- Det er ikke det samme som at holde det hemmeligt, sagde PP. Og nu går vi public med det. Det vil nok ikke myldre med besøgende allerede nu, og det er vi heller ikke interesserede i. Hvis der kommer for mange, kan vi alligevel ikke samle reaktionerne op.
- Vil du starte med at invitere nogle udvalgte, spurgte Cato.
- Jeg vil da invitere nogle. Men kommer der andre, blir de osse lukket ind. Så får vi osse prøvet hvor godt mund-til-mund markedsføring virker i det her tilfælde. Vi spreder rygten om den specielle åbning ti lørdage her i foråret, og så lukker vi ned til en endelig færdiggørelse og annoncerer den store åbning engang til sommer.
- Kan vi nå det, spurgte Bo.
- Det skal vi nå, sagde PP.

Det var på den baggrund den andet forslag føltes noget mere problematisk.

- Og jeg kunne godt tænke mig, tilføjede han, at vi prøvede noget andet i den forbindelse. Uden at fortælle om det til nogen.
- Og det er, spurgte Dom.
- Vi er jo en slags kustoder i hele modellen, svarede han. Og derfor skal vi i åbningstiden bevæge os i faste mønstre på samme måde som figurerne i modellen.,
- Og hvad hvis de besøgende så siger noget til os eller spørger om noget, sagde Dom.
- Eller går i vejen for mønsteret, tilføjede Bo.
- Ja det er det vi skal afprøve, svarede PP. Er det muligt for os at reagere naturligt sammen med de besøgende, samtidig med at vi holder os til vores mønster.
- Det går galt, sagde Bo.
- Vi får se, sagde PP.
- Vi er i hvert fald nødt til at øve de mønstre nogle gange, sagde Dom.
- Det har du helt ret i, sagde PP. Og derfor skal vi have fastlagt de mønstre allerede nu, så vi kan begynde at øve.
- Min mønster blir at jeg går på lokum, sagde Bo.
- Skal Kai være med i den forestilling, spurgte Cato.
- Han går hjem klokken tolv om lørdagen, sagde PP. Det blir kun jer tre og undertegnede der skal gennemprøve det.
- Det kommer til at gå i lort, sagde Bo.
- Nu tager vi det som en udfordring, sagde PP.
- Må vi invitere Joan og hendes familie, spurgte Dom.
- I må invitere dem I vil, svarede PP. Men i må ikke fortælle at I selv skal være en del af mønsteret. Det skal de selv have lov til at opdage.

Vi skulle planlægge de mønstre, og i virkeligheden havde PP allerede planlagt dem. Det var den slags han var god til. Et oplæg, kaldte han det. Og ifølge det skulle ingen af os på toilettet i arbejdstiden. Det var kun to timer, så i den tid burde vi kunne holde os.

Bo insisterede alligevel på et toiletbesøg.

- Det skal jo osse virke naturligt, sagde han.

- Så skal I andre vel osse have et, sagde PP.

Men det skulle vi ikke. Og Bos toiletbesøg blev lagt ind i mønsteret. Og turene var for at gøre det hele endnu mere uigennemskueligt af forskellig længde. Catos cyklus varede ni minutter, Doms varede seks minutter, PPs varede fireoghalvtreds, og Bos varede atten minutter inklusive de tre minutters toiletbesøg.

- Så tit skal jeg altså ikke, sagde Bo.

- Der er ingen der kan se om du præsterer noget derinde, sagde PP.

- Men hvis jeg har dårlig mave, kan det sagtens vare mere end tre minutter.

- Det må du lære at administrere, sagde PP. Det er derfor vi skal øve os.

Vi fik ikke vores mønstre på papir. De blev markeret på gulvet med malertape og små sedler når vi skulle øve. Det var ganske som anvisningerne til skuespillerne på et film set, påstod PP. Det havde vi ingen mening om, men hvis det var tilfældet forstod vi bedre at filmstjerne var så godt betalt. Det var svært arbejde. Og når øvelsen var overstået skulle alle markeringer fjernes igen, så ingen andre så dem. Og før næste øvelse skulle de på igen.

Men vi oplevede osse at PP arbejdede mindst lige så hårdt med det som vi gjorde. Det var godt nok et forsøg, noget der skulle opføres, og der var ingen sikkerhed for at det kunne lade sig gøre. Men for PP var det noget der skulle kunne lade sig gøre.

Vi var jo ikke så sikre i vores mønstre som de mekaniske menneskefigurer og biler, og det var lige før det var en fejl ved os. Hver gang det gik galt, og PP skulle til at hidse sig op, mindede han sig højlydt om at det jo kun var et show.

- Det er jo kun to timer lørdag eftermiddag I skal være sådan.

- Men hvis det lykkes, sagde Dom, er det vel med i hele arbejdstiden efter premieren til sommer.

- Ja det blir spændende at se hvordan publikum reagerer, sagde PP. Om de glider ind i mønsteret eller forstyrrer det.

- Hvad håber du selv på, spurgte Dom.

- Jeg håber faktisk lidt på begge dele, svarede PP.

Det var vi ikke helt sikre på at vi var med på.

- Det er lige før at vi lige så godt kunne være blevet hos Steensen på klosteret, sagde Bo.

- Ja, sagde Cato. Steensen eller Petersen, det kan næste være det samme.

- PP arbejder selv hårdt med, sagde Dom. Det gjorde Steensen ikke på samme måde.

- Måske på sin måde, sagde Cato.

- Ja skål på det, sagde Bo.

Vi var trætte efter dagens øvelse, så vi blev hurtigt enige om at stoppe samtalen. Men vi faldt ikke så hurtigt i søvn som vi var trætte til, og som vi havde håbet. Et eller andet sted havde PP bestemt ret. Det var et spændende eksperiment. Vi var

usikre på hvilket resultat vi fik, og vi var heller ikke sikre på hvilket resultat vi ønskede. Ganske som PP. Vi måtte fortsat have tillid til ham, og se hvad der skete.

Et par dage senere diskuterede vi hvordan vi kunne invitere Joan og hendes familie.

- Jeg tror bestemt at særligt Morten vil have glæde af at se modelbyen, sagde Dom.
- Vi har adressen, sagde Cato.
- Skal vi så sende et brev, foreslog Bo.
- Vi kan osse kigge forbi, sagde Dom.
- Og stå der som tre dumme unger, sagde Bo. Og spørge om de kan komme ud og lege.
- Er børnene ikke for små til det, spurgte Cato.
- Jeg mente de tre voksne, sagde Bo. Jeg er ikke helt idiot.
- Vi kan vel nøjes med at invitere dem, sagde Dom.
- Ja overrække dem en konvolut, sagde Bo. Så kan vi vel lige så godt bare sende et brev.
- Hvorfor fik vi ikke et telefonnummer, sagde Cato.
- Så skulle en af os ringe, sagde Dom. Det ville jo svare til at kun en af os tog ud på adressen og inviterede dem.
- Og det er udelukket, sagde Bo.
- Ganske udelukket, sagde Cato.
- Måske møder vi en af dem ude i byen, sagde Dom. Så er problemet løst.

Det var nu hverken Joan eller nogle fra familien, vi mødte ude i byen. Til gengæld så vi Jason. Vi var bare ude for at købe mad som vi plejede, og vi plejede hele tiden at gå nye veje for at lære byen bedre at kende. Og den dag kom vi forbi et galleri der lå lidt nede af en sidegade. Og inde bag det store vindue stod Jason og kiggede i en bog af en slags. Vi gik ind.

- Er der et billede der interesserer jer, spurgte han.
- Det var dig vi fik øje på, sagde Bo.
- Vi ville bare sige tak for sidst, sagde Cato.
- Det var jo dig der betalte for festen, sagde Dom.

Så genkendte han os, og vi udvekslede et par erindringer om vores fælles nytårsaften.

- Men kan man blive velhavende af sådan en forretning, spurgte Bo så.
- Hvis man ejer den og laver de fleste af billederne selv, sagde Jason. Og er lidt heldig, må jeg nok osse indrømme.

Vi så os omkring. De fleste billeder var nogle ansigtsløse skikkelser i et ubestemmeligt landskab. De var ganske pæne og slet ikke påtrængende. Det billede vi lagde mest mærke til var ret anderledes. Det forestillede nogle højspændingsmaster hvor nogle af kablerne hang og dinglede ned på jorden. Der var ingen mennesker på det billede.

- Har du osse lavet det der, spurgte Dom.

- Nej, det er en Sanne Bruun.
- Sanne Bruun ? Er det en vi burde kende ?
- Det er en dansk maler jeg arbejdede lidt sammen med for nogle år siden. Hun forærede mig det.
- Og nu vil du sælge det ?
- Jeg mener nok jeg har sat en prohibitiv pris.
- Du kan godt lide det ?
- Det er et godt blikfang. Og en god kontrast til mine billeder.
- Ja det er et godt billede, sagde Dom.

Vi snakkede ikke mere om de andre. Om det generede Jason vidste vi ikke, vi kunne ikke vide alt. Til gengæld fortalte vi om åbningen af modelbyen, der nu kun lå to lørdage fremme. Det var ikke vores projekt, men vi havde bidraget, og Jason ville måske kigge forbi, sagde han. Så vi fik inviteret en, selvom det ikke var den vi havde planlagt. Bo sagde ikke at herrens veje var uransagelige, og Cato sagde ikke at han skulle tie stille. Men de kunne lige så godt have sagt det.

Da de næste to uger var gået åbnede PP Modelby lørdag fjorten til seksten. Vi skulle nu kunne vores mønstre på rygraden uden tape på gulvet. Klokkeren fjorten nul nul, nul nul startede maskineriet. Der var en del færdige dukker i modellen, der var tog og der var biler, men det sværeste var alligevel os i arbejdstøj. I dagens anledning var osse PP i arbejdsbukser og -jakke, men stadig i dyre sko. Og vi var de vildeste af alle dukker.

Den første times tid var vi alene på værkstedet, det var helt som ved generalprøven, nu bare uden markeringer på gulvet.

Lidt over tre kom de første. Det var nogle PP havde inviteret, vi gættede på at den ene var den omtalte hustru, sådan kiggede og nikkede de i hvert fald til hinanden, og han lagde en hånd på hendes skulder, som om det var en del af deres sædvanlige samliv, så det var det vel. Hun havde et par veninder med og en ældre fyr, som vidst var den ene venindes mand, eller osse var han hendes far. Det kunne vi ikke afgøre, og det skulle vi ikke afgøre. De holdt sig hele tiden i nærheden af PP, hustruen hele tiden ved siden af ham, så de forstyrrede slet ikke vores mønstre. Jason kiggede ind lidt efter. Han hilste da på os, men derefter gik han i gang med at stirre på modelbyen. Det så ud til at han fulgte en bestemt bil med øjnene, og han gennemskuede vist dens mønster. Om han bemærkede mønsteret i vores bevægelser kunne vi ikke afgøre. Han lod sig i hvert fald ikke mærke med det.

Han blev til lige før klokken fire. På det tidspunkt var PPs hustru med følge allerede gået, PPs mønster bragte ham ikke i nærheden af Jason, så der var vist ingen kontakt der. PP så da på Jason, men Jason så på den bil han hele tiden havde gloet på.

Han hilste på os alle fire da han gik, bare en løftet hånd og et udtalt farvel. Ingen bedømmelse. Og i det samme trådte Steensen ind på værkstedet. Han hilste på

Jason der var på vej ud og på os tre. PP værdigede han ingen opmærksomhed. PP så på uret og sagde at det var ved at være lukketid. Steensen stillede sig op til modellen og kiggede til klokken var præcis fire og der blev slukket for modellen.

Vi fulgte ham ud på gaden.

- Hvordan vidste du at vi åbnede i dag, spurgte Dom. Er du blevet inviteret ?
- Nej, svarede Steensen. Men så stor er byen heller ikke, og rygterne går.
- Vidste du at vi var her, spurgte Bo.
- Jeg havde hørt om ham Pierre Petersen, og jeg vidste at Kai arbejdede her. Jeg havde ikke hørt at I osse var landet her.
- Det er Bror Ræv der har sladret, sagde Bo.
- Bror Ræv siger meget lidt, sagde Steensen.
- Men hvad synes du om modellen, spurgte Cato.

Det var Steensen ærligt talt slet ikke så vild med. Han kunne godt se at den var spændende, men den underliggende filosofi bød ham imod.

- Jeg bryder mig ikke om at ham Pierre Petersen på den måde prøver at lege Gud, sagde han.
- Synes du at det er det han gør, spurgte Dom.
- Gjorde du ikke selv det samme i klosteret, sagde Bo.
- Jeg tjente Gud, sagde Steensen. Og det gør jeg stadigvæk.

- Hvordan går det ellers i klosteret, spurgte Cato.
- Det går glimrende. Har I tænkt jer at vende tilbage.
- Er der brug for os, spurgte Bo.
- Ikke umiddelbart, Men vi kunne nok finde ud af et eller andet.
- Det har vi slet ikke lyst til, sagde Bo.
- Det skal vi i hvert fald tænke over, sagde Cato.

Steensen betragtede os indgående. I vores PP Modelby arbejdstøj var vi jo nogle helt andre. Ligesom Kai var.

- Jeg ser at I stadig har de røde bånd om halsen, sagde han. Dem skulle I jo have taget af til nytår.
- Nu er de der fordi vi har besluttet det, sagde Dom.
- Ja ja, sagde Steensen. Og det har ikke noget med Petersens modelby at gøre.

Så gik han. Uden at sige mere og uden at vende sig om.

- Han var jo helt ædru, sagde Bo.
- Naturligvis var han ædru, sagde Cato.
- Men hans kinder var røde, sagde Dom, og hans næse var næsten blå.
- Sådan har han altid set ud, sagde Cato.
- Men vi vidste ikke hvorfor, sagde Dom.
- Det ved vi heller ikke noget sikkert om nu, sagde Cato.

Hende vi mente var PPs hustru kom tilbage sammen med veninden uden mand eller far.

- Han er ikke gået endnu, spurgte hustruen.

Hvis det var hustruen. Og vi mente ikke at han var gået, det ville vi have lagt mærke til. De blev stående udenfor, åbningstiden var jo forbi for i dag. Vi gik ind. PP var omklædt og klar til at gå.

- Der står nogen derude og venter på dig, sagde Dom.

PP svarede ikke på det og gav ikke yderligere oplysninger. Han sagde bare tak for dagens indsats og gik ud. Til sin hustru eller hvem hun nu var.

- Jeg synes stadig Steensen er en røv, sagde Bo.

- Men måske havde han ret i det han sagde om Pierre Petersen, sagde Cato.

- Jeg synes det var en meget søgt kritik, sagde Dom. PP er stadig den bedste chef vi nogensinde har haft.

- Det er så osse på en billig baggrund, sagde Bo.

- Det var jo ikke Steensen der var vores chef i klosteret, sagde Cato. Det skal vi hele tiden huske.

- Måske er det derfor, sagde Bo. Mellemledere er ofte nogle sataner.

Cato svarede ikke og Dom svarede ikke. Men vi tænkte alle tre vores, og det var stort set det samme, så det behøvede vi ikke sige mere om.

- Men hvordan med maden til i dag, spurgte Bo.

- PP havde noget med da han kom, sagde Dom.

De følgende lørdage kørte modelbyen som planlagt med os som deltagere. PP ønskede stadig kun få besøgende. En af lørdagene kom der slet ingen. Jason kom igen en enkelt gang. PPs hustru og nogle veninder kom. En af lørdagene kom nogle børn helt alene. Det var et par drenge på omkring ti år. De spurgte meget, så her fik vi en anledning til at øve os på vores mønstre uden at blive uhøflige. De forventede svar når de havde noget at spørge om, og det havde de hele tiden. Men fordi vi var fire, og fordi mønstrene var konstrueret som de var, lykkedes det at gennemføre uden det blev for kunstigt.

Det var når modellen kørte vi var fire. Resten af tiden var vi mest os tre. PP kom engang imellem, Kai var kun på elektronikværkstedet. Og modellen blev i løbet af perioden mere og mere færdig. Der var nye modelmennesker i sving hver eneste lørdag.

Da vi var igennem alle de lørdage blev erfaringerne samlet op.

- Jeg synes det har været en succes, sagde PP. Også med vores deltagelse.

- Men hvordan vil det være med mange flere besøgende, spurgte Dom.

- Hvis der nogensinde kommer flere, sagde Bo.

- Vent bare til vi begynder at reklamere, sagde PP.

Der var i hvert fald ingen tvivl om at vi skulle blive ved med at være en del af mønsteret når udstillingen var åben. Spørgsmålet var bare, hvor mange dage om ugen, og hvor mange timer om dagen det skulle være.

- To timer er slet ikke hårdt, sagde PP. Hvis vi laver noget med en pause midt på dagen kan vi dække en fornuftig daglig åbningstid.

Det endte med at vi planlagde tre timer om formiddagen og fire om eftermiddagen. Men kun fire af ugens dage. Der skulle osse være tid til vedligeholdelse og videreudvikling, sagde PP. Og således var vi igen blevet en del af oplevelsesøkonomien. PP ville på sigt lukke sin konsulentvirksomhed og satse al sin tid på PP Modelby. Han forventede at vi gjorde det samme, selvom vi ikke havde nogen konsulentvirksomhed at afvikle.

- Og gider vi det, sagde Bo bagefter.

Det var vist ikke ment som et spørgsmål.

- Nu skal vi lige have hele modellen helt klar til åbningen, sagde Dom. Og så må vi prøve og se hvad der sker. Hvis der kommer mange besøgende får det et helt andet indhold.

- Jeg kan godt få det til at passe med min tro og mit mål med tilværelsen, sagde Cato.

- Så vi gider altså godt, spurgte Bo.

Denne gang var det helt tydeligt ment som et åbent spørgsmål.

- Vi får se, sagde Dom. Alt har sin tid, som skrevet står.

- Ti nu stille Dom, sagde Cato.

I den kommende tid så vi meget mere til PP. Han var nærmest på projektet på fuld tid nu. Det var hans hustru der kom med aftensmaden, og både hun og PP spiste med. Et par gange var deres teenagedatter osse med ved den aftensmad. Det var nu kun Kai der forlod værkstedet til fyraften. Katja satte nødig sine ben på værkstedet, og det var han nødt til at tage hensyn til.

Vi byggede modelbyen færdig. Kai og PP blev færdige med de sidste mekaniske dele, det var både mennesker og biler og sporvogne og tog, men altså ingen fugle eller droner. Og PP fik lavet nogle fantastiske plakater til at hænge op i byen, og Kai gav vist mere end en hånd med i det design. Det skulle være en rigtig premiere, gerne på en forestilling der skulle kunne gå i lang lang tid. PP snakkede om evigheden, men vist nok mest som en vittighed.

- Evigheden holder jeg ikke til, sagde Bo.

- Så længe den er uden harpemusik så går det vel, sagde Dom.

- Nu tier I stille begge to, sagde Cato.

Det var godt nok heller ikke harpemusik der skulle på. Men der skulle da musik til, sagde PP. Nok til at sløre lyden af de små elmotorer. Så det ikke lyder som en flok køkkenmaskiner i arbejde, som PP udtrykte det. Han valgte noget ambient musik af Brian Eno, og det gjorde i hvert fald ingen skade.

- Den musik ville passe fint til Jasons billeder, sagde Bo.

- Måske er det et af hans billeder vi ender med at optræde i, sagde Dom.

- Skal vi ikke gå en tur, sagde Cato.

Efter at PPs hustru, vi havde erfaret at hun hed Pia, var begyndt at komme med maden, var det blevet yderst sjældent vi forlod værkstedet. Det var en travl tid. Og

nu gik det endda Cato på. Så vi var hurtigt helt enige, vi måtte ud at se byen. Der var stadig gader vi ikke havde besøgt.

- Vi kan stadig håbe der er en rigtig kirke gemt et sted, fortsatte han.
- Byens katolikker bruger måske klosteret, sagde Dom.
- Så du nogensinde fremmede til messe der, spurgte Bo.
- Vi kan i hvert fald ikke bruge det, sagde Cato. Ikke længere.
- Vi kan da bruge værkstedet og modelbyen, sagde Bo. Så stor er forskellen heller ikke.
- Hvad mener du med det, spurgte Cato,
- Farverne for eksempel. Og regelmæssigheden. Det er derfor vi føler os hjemme.
- Ger vi da det ?
- Vi kalder det i hvert fald hjem.
- Og vi kalder Dom Dom, sagde Cato. Og det er han i virkeligheden ikke.
- Nej jeg er mig, sagde Dom.

Og så gik vi. Vi fandt kun den ene kirke, den domkirke vi allerede havde besøgt. Det var lidt mærkeligt, syntes vi. Ingen af dem Cato spurgte undervejs havde nogen anelse om en katolsk kirke i byen. De kendte heller ingen katolikker. Nogle af dem vidste godt at klosteret lå udenfor byen, men de havde ikke tænkt på det som katolsk. En sagde at han da syntes katolsk betød det samme som ligeglad.

- Når jeg siger jeg er græsk katolsk, mener jeg at det rager mig en høstblomst.
- Vi er romersk katolske, sagde Cato.
- Og vi kan godt lide blomster, sagde Bo. Osse høstblomster.

Lidt senere mødte vi Morten, og han vidste trods alt hvad vi snakkede om. Der var ingen katolsk kirke byen, så meget vidste han. Om der var katolikker udover os tre vidste han ikke. Statistisk set måtte der vel være det. Han gav hånd til farvel, han skulle videre, han havde travlt, og vi bad ham om at hilse hjemme. Det skulle han nok huske.

Og for at holde til det koncentrerede færdiggørelsesforløb begyndte vi nu osse at gå i byen om aftenen. Et par gange om ugen typisk, når vi ikke var alt for trætte efter arbejdet. Tit sammen med Kai, og som regel mødte vi osse Katja, så hende lærte vi osse bedre at kende efterhånden. Nu snakkede hun ikke kun med Kai på den knækkede, nu snakkede hun næsten mere med os. Kai kunne hun jo tale med hjemme.

En aften blev Kai tvunget til at gå tidligt. Hans mave var for urolig og ustabil til at sidde på et værtshus.

- Så gå du bare hjem og plej dine indvolde, sagde Katja. Jeg vil gerne blive her lidt.
- Det er ok, sagde Kai. Vi ejer jo ikke hinanden.
- Nej det ville være synd at sige, svarede hun.

Vi tænkte da over hvad hun mente med det, men det lod ikke til at de gjorde det. Kai kyssede hende på håret og gik.

- Men I tre følges altid ad, sagde hun og så på os.
 - Vi går da på lokum hver for sig, sagde Bo.
 - Så hvis jeg vil tale med jer alene, skal jeg vente på at de to andre skal.
 - Eller du kan gå med den der skal, sagde Bo.
 - Det har jeg nok ikke lyst til, sagde hun. Selv Kai får lov at gå alene når maven driller.
- Så må du jo finde dig i at vi sidder her alle tre, sagde Dom.

Så sad vi der et stykke tid og så på hinanden. Vi var der alle tre. Til gengæld havde vi ikke bare båsen for os selv, vi havde hele den nedre ende af værtshuset.

- Men så blir jeg jo nødt til at tale med jer alle tre, sagde hun til sidst. Der er nemlig noget jeg vil spørge om.
- Du spørger bare, sagde Bo.
- Vi har ikke noget at skjule, sagde Cato. Heller ikke for hinanden.

Hun holdt igen en kort pause.

- Er I stadig munke, spurgte hun så.
- På en måde, svarede Dom.
- Sådan betragter vi os selv, sagde Cato.
- Og munke lever i cølibat, sagde hun.
- Det er rigtigt, sagde Cato.
- Og Kai nåede ikke at blive munk, sagde Bo, han var novice. De prøver at leve i cølibat, men der er ingen garanti for at det lykkes.

- Men I er stadig munke, fortsatte Katja. Så I lever stadig i cølibat.
- Naturligvis, sagde Cato.
- Savner I det ikke ?
- Hvad skulle vi savne. Vi sublimerer vores kærlighed og vender den mod Gud.
- Det har jeg jo hørt om, sagde hun. Jeg læste engang om en nonne, der tænkte så intenst på Jesus at hun fik orgasme af det. Er det osse sådan noget I gør, tænker I på Jomfru Maria til I kommer.
- Det er ikke helt sådan det er, sagde Dom. Det er svært at forstå for en udenforstående.
- Det er noget mere åndeligt og mindre kødeligt end det du åbenbart forestiller dig, sagde Cato i et lidt spidst tonefald.
- Jeg er ikke ude på at fornærme jer, sagde hun hurtigt. Jeg er bare nysgerrig og prøver at forstå det. Og Kai gider aldrig snakke om den tid. Og hvis Bo har ret, så ved han vel heller ikke nok om det, når han ikke har prøvet for alvor selv.

Cato så intenst på hende.

- Det har Bo helt ret i. Det er noget Kai ikke ved ret meget om.
- Men I må vel stadig have den fysiske trang, sagde hun. Biologien virker vel osse for jer.
- Vi har trangen til at tjene Gud på den måde vi nu er sat til, sagde Cato.
- Men det virker vel stadig dernede ?
- Hvad mener du ?
- Organet mellem benene.

- Det virker fint når jeg skal af med vandet.
- Men når det er noget andet du skal af med ?

Dom brød ind.

- Her hjælper biologien os faktisk, sagde han. Produktionen tilpasses til behovet, det er ikke anderledes end andre biologiske processer.
- Tak, sagde Cato.
- Men tænder du aldrig på en lækker dame, sagde Katja. Eller en lækker mand hvis det skal være.
- Jeg finder kloge mennesker tiltrækkende, sagde Cato, så længe de kan lære mig noget. Og hjælper mig tættere på min Gud.
- Men det er ligegyldigt for dig om jeg er anstændigt klædt eller nøgen ?
- Det skulle jeg mene, sagde Cato.
- Du kan da gøre et forsøg, sagde Bo.

Men det var slet ikke det hun var ude på. Hun var som sagt bare nysgerrig. Hun kunne ikke forstå vores liv uden sex.

- Så I kommer aldrig til at gøre det selv spurgte hun, i det skjulte selvom det er forbudt for jer.
- Selvbesmittelse er ikke kun forbudt for os, sagde Cato, det er forbudt for alle.
- Mener I det ?
- Det skal vi mene, sagde Dom.

Bo sagde slet ikke noget. Katja rejste sig og tog sin trøje fra stoleryggen.

- I er godt nok specielle, sagde hun. Men nu skal jeg hjem og se om Kai hænger sammen eller han er eksploderet.
- Du må hilse ham, sagde Cato, og ønske ham god bedring.

Da hun var gået blev vi siddende lidt. PP sørgede jo for at vi selv kunne betale.

- Var vi seriøst ærlige der, sagde Bo.
- Det var vi da, sagde Cato.
- Vi sagde ikke noget usandt, sagde Dom.
- Så siger vi det, sagde Bo.

Og så skulle der ellers gøres klar til den officielle åbning af PP Modelby. Eller PPM som PP kaldte det efterhånden, selvom han var klar over at den forkortelse osse blev brugt til at måle mængden af farlige stoffer i luft og vand.

- Alle forkortelser er allerede brugt, sagde han. Der er kun seksogtyve bogstaver at gøre godt med. Og domænet er ledigt.

Det skulle være festligt, der skulle gerne komme mange, og der skulle være servering af pindemadder og vin. Serveringen ville komme udefra, så det var vi ikke blandet ind i.

- I må meget gerne holde jeres mønstre fra vi starter modellen og indtil det er slut, sagde PP.
- Kan du så osse holde dit mønster, spurgte Dom.

- Ikke den dag. Jeg har inviteret en masse gæster, som jeg skal tage mig personligt af. Og jeg skal holde en tale. Så det er et alternativt mønster for mig lige i den anledning. Men jeg kender jeres, og jeg skal nok lade være med at gå i vejen for jer. Og når vi så åbner normalt er jeg tilbage i mit sædvanlige mønster.
- Hvad med Kai, spurgte Bo.
- Han stopper i det faste job den dag. Han vil herefter blive hyret ind på timebasis når der er behov for det.
- Er han blevet fyret, spurgte Dom.
- Det er en aftale efter gensidig overenskomst, sagde PP.

Og selvom PP havde masser af konsulenterfaring, havde han alligevel hyret Jason ind som specialkonsulent på selve åbningen. Hvordan de var kommet i kontakt med hinanden vidste vi ikke, vi havde ikke set dem tale sammen de gange Jason besøgte værkstedet om lørdagen. Men han havde erfaringer fra åbning af udstillinger, og den vinkel ville PP gerne have med i billedet.

- Det er jo en modelby, sagde han, men det er osse mere end det. Det er jo en installation med en tanke bag. Og det må gerne fremgå både af materialet og af selve begivenheden.
- Det er ikke bare et avanceret elektrisk tog til pøblen, sagde Bo.
- Nemlig, sagde PP. Det er osse min vision.

Således var alt planlagt nøje, de første gæster, inviterede spidser fra byen og kunstverdenen ankom. De indhyrede tjenere sørgede for pindemadder, øl og vin til alle, vi holdt os klar til at følge vores mønstre når modellen officielt blev sat i gang.

Det myldrede med folk. Jason var der naturligvis, men osse Kai og selv Katja, Joan med hele familien, de var der alle sammen. Og flere, mange mange flere. Steensen så vi ikke, og heller ikke andre fra vores klosterfortid. Tiden nærmede sig, PP slog på en ny og skinnende messingklokke og holdt sin tale. Vi fik ikke forhistorien om barndommens elektriske tog og farmands garage med, men ellers fik vi hele visionen.

Da talen var ovre gik han hen til knappen ved skærmen. Vi stillede os i udgangsposition. PP trykkede på knappen og det hele begyndte at spille, vi begyndte at gå, publikum klappede. Det hele gik som smurt i olie, en del af de inviterede honoratiores var allerede gået da strømmen osse gik.

Lysen i hallen forsvandt, musikken forsvandt, et dæmpet lys fra et udækket ovenlysvindue sørgede for at det ikke blev kulsort mørke. Modelfigurerne kørte videre på deres batterier, i den svagere belysning kunne man tydeligere se bilernes kørelys. En del af de besøgende troede det var en del af forestillingen, og nogle klappede endda. Men når figurerne kørte ind til genopladning fik de ingen strøm. Nogle begyndte at tabe tempo, og styringen fra computeren fungerede ikke længere. En personfigur kom for sent ud foran en bil og blev kørt ned.

Som erfaren konsulent skulle PP vel have været omstillingsparat, men han var åbenbart utryk ved situationen. Han slog på messingklokken for anden gang.

- Mine damer og herrer. Vi har en strømafbrydelse der gør at modellen kører uregelmæssigt. Og jeg har desværre ikke mulighed for at stoppe de selvkørende figurer, fordi kontrolsystemet uden strøm er ude af drift. Men tag det roligt. Så snart strømmen vender tilbage, retablerer vi udgangspunktet og starter modellen forfra. En smule strømafbrydelse skal ikke forhindre visionen i at blive til virkelighed.

Men Morten, der havde stået helt fremme ved modellen, trådte op på pladen for at redde den overkørte figur. Og med den i hånden forsøgte han at eftergøre figurens mønster, det havde han på sin facon allerede luret af.

- Lad hellere være med det unge mand, sagde PP.

Men så slog hans hustru Pia på klokken og talte højt og tydeligt.

- Lad ham nu bare gribe ind Pipi. Du er nødt til at acceptere at selvstændighed er ustyrlig. Og den unge mand gør hvad han kan. Jeg tror jeg hjælper ham.

Vi var så chokerede over det hele og over at han blev kaldt Pipi i alles påhør, at vi stoppede i vores mønstre, mens Pia trådte op på modellen og begyndte at bevæge sig rundt. Flere og flere figurer løb tør for strøm og stod stille. Til sidst var det bare den sporvognen der kørte, mens flere og flere nu trådte op på pladen. Misha for at hente Morten ned, Joan for at danse fjollet, Katja for at rulle sig rundt i vores skov så den efterhånden kom sit at ligne sporene efter en orkan eller et meteornedslag.

Nogle skyndte sig at tømme de åbne flasker mens tjenerne var væk, flere og flere trådte op og optrådte udenfor nummer i modellen. Nogle spillede robotter, nogle legede biler, nogle dansede uden musik, nogle gjorde alt muligt andet. Vi var osse trådt op i modellen, i første omgang i et fortvivlet forsøg på at redde så mange træer som muligt fra Katjas voldtægtsforsøg, men vi kom hurtigt fra hinanden i mylderet. Det var ikke et planlagt mønster, det var det mønster det blev. Og vi beholdt trods alt vores røde bånd om halsen hele vejen igennem.

Til sidst var det bare stakkels Pipi der stod på gulvet og betragtede det store forræderi og den totale ødelæggelse af hans drøm. Det endte med at han gik ud af bygningen. Pia må på en eller anden måde have opfattet det, for hun fik samlet sig sammen og fulgte efter, og efterhånden fulgte flere og flere af vandalerne efter. Væk. De kom i tanker om at de var nødt til at følge reglerne.

Vi tog vores civile tøj på og var næsten de sidste der gik. Det sidste vi bemærkede var at strømmen kom tilbage, loftslýset blev tændt, computeren blinkede, den ambiente musik fyldte igen lokalet. Der var ikke mere for os at gøre der. Vi var helt færdige. Dom gik først, så kom Bo, og til sidst gik Cato på rystende ben.

Ordensbånd 1.3

Hvordan vi kom til stationen huskede vi ikke. Vi gik ind i den forreste bus, købte billet til så mange zoner vores pengebeholdning rakte til, og forlod byen.

- Det var en lidt kaotisk afsked med det projekt, sagde Dom.
- Det var da fornøjeligt, sagde Bo.
- Vi kan ikke leve af fornøjelse alene, sagde Dom. Hvad så nu ?

Cato sagde ingenting. Han var stadig helt tømt for energi. Lidt ude af byen standsede bussen.

- Så har I ikke billet til mere, sagde chaufføren. Her ender zone 218.

Vi stod ud og så os om. Vi kunne ikke få øje på noget som helst vi kendte. Vi begyndte at fortryde at vi vidste så lidt om vores land. Det havde ikke betydet noget så længe vi var i klosteret, og på PPs værksted kunne vi koncentrere os om noget velkendt. Men her var det helt fraværende.

Vi stod i noget der lignede en by der var afsluttet inden færdiggørelsen. Der lå tre huse, to ældre med gardiner i vinduerne og et ret nybygget, hvor haven endnu ikke var vokset op. Derudover var der stoppestedet og en vejkryds. Et af skiltene viste tilbage til byen vi kom fra, de øvrige skilte sagde os slet ingenting.

- Skal vi absolut gå videre, spurgte Cato.
- Vi kan da osse prøve at banke på i husene der, sagde Bo.

Det var Bo der bankede på den første dør. Han bankede flere gange, både med knoerne og så med knyttet hånd. Der var intet svar. I det næste hus begyndte en hund at gø inden vi fik banket på.

- Det lyder som Garibaldi, sagde Cato.
- Det lyder som en hund, sagde Dom.

Bo bankede på, men udover forstærket gøen var der ingen reaktion. Det nybyggede hus så helt dødt ud, men vi bankede alligevel på. Vi prøvede alle tre. Her var heller intet resultat.

- Der står ingen biler i indkørslerne, sagde Dom. Folk er vel på arbejde.
- De fleste har da fri nu, sagde Bo. Byen er dødfødt, vi er nødt til at gå videre.
- Vi kan vel vente og se om der kommer nogen hjem, sagde Cato.
- Det her er ikke et sted at blive, sagde Dom.
- Så vi går videre, sagde Bo.
- Vi går, sagde Cato. Hvilken vej ?
- Det kan du bestemme, sagde Bo.
- Bare det ikke er tilbage til byen, sagde Dom.
- Nej, sagde Cato. For Guds skyld ikke tilbage til byen.

Cato pegede på en vej, og det var den vej vi gik. Ikke hurtigt, men jævnt henad vejen. Nu gik Cato endda forrest.

- Måske finder vi en rigtig katedral, sagde han.

Det gjorde vi ikke. Men efter et stykke vej, efter vi alle tre var blevet godt trætte i benene, så vi i en nyplantet skov fire små træhuse med græs på taget og hver en åben side ind mod en stencirkel, der havde været bål i.

Bror Ræv havde haft en tilsvarende bygning ude på fåremarken. Han kaldte det sit shelter, og han sov der vist af og til i løbet af dagen. Måske havde han osse af og til listet sig derud om natten. Men vi havde aldrig set en hel lille by af den slags huse før. Eller det var måske overdrevet at kalde det en by, men på den anden side var der da et hus mere end i den første by vi lige var kommet forbi, og der havde endda været et busstoppested hvor vi var blevet sat af.

- Vi bliver her, sagde Cato.
- Hvad skal vi her, spurgte Bo.
- Vi skal være eremitter.
- Hvad skal vi ?
- Vi skal starte forfra. De gamle munke var i virkeligheden eremitter, der efterhånden blev samlet i et kloster.
- Var eremitter ikke eneboere, spurgte Dom.
- Jo det er det det betyder, sagde Cato. Vi er osse alene her.
- Hvad skal vi så leve af, spurgte Bo.
- Af almisser folk kommer med.
- Ingen ved jo at vi er her, sagde Dom.
- Så må vi faste indtil Gud oplyser dem.
- Du mener sulte, sagde Bo.
- Jeg mener faste, sagde Cato.

Det var tydeligt at Cato havde en vision, vores egen vision. Vi besluttede at afprøve den. Det kunne ikke ende værre end det vi hidtil havde gennemgået.

- Og ellers finder vi nogle bær og rødder, sagde Bo.
- Det er heldigvis blevet sommer, sagde Dom.

Vi slog os ned i det østlige shelter. Så vi fik varmen fra eftermiddagssolen ind. Selvom det var blevet sommer var nætterne stadig kølige, og der var ingen grund til ikke at tænke sig om. Og det shelter kunne til gengæld være en eneboerhule for os alle tre.

Der fastede vi så. Mindst en gang om dagen mindede Bo os om at vi var sultne.

- Du må bede, sagde Cato.
- Jeg kommer hele tiden til at bede om mad, sagde Bo.
- Du skal bede om tilgivelse, sagde Cato.
- Hvad skulle jeg bede om tilgivelse for, spurgte Bo.
- Det ved du bedst selv, sagde Cato.
- Men vi kan da godt komme med en antydning eller to, sagde Dom.

Det var Bo ikke interesseret i.

- Måske skulle vi prøve at genindføre timebønnerne, sagde Cato. Så vi får en orden ind i tingene.

- Vi har lige gået i mønster, sagde Dom. Var det ikke nok.
- Kan du huske dem alle otte, spurgte Bo.

Det kunne Cato jo ikke. Han kunne osse huske at der var otte, men det var jo et par årtier siden vi havde været med til dem alle. Vi havde levet i andre rytmer, så dem kunne vi bedre, men det kunne vi jo ikke leve af længere.

- Vi kan meditere, sagde Cato. Vi kan hver vælge et element i Kristi liv at meditere over. For mig kunne det passende være Via Dolorosa. Det minder mig om den rejse vi er på.
- Så kunne jeg for eksempel vælge sårmærkerne, sagde Dom spørgende.
- Stigmata, sagde Cato. Fremragende forslag. Så vi sætter vores trængsler i det rette perspektiv.
- Så vil jeg vælge julenat, sagde Bo.
- Det er måske ikke det mest oplagte, sagde Cato. Det er ikke det mest lidelsesfyldte element i beretningerne.
- Jeg forestiller mig at det kan være ganske hårdt at blive født, sagde Bo.
- Er det ikke mest moderens smerte du så tænker på, spurgte Dom.
- Jeg er overbevist om at det kan gøre lige så ondt på barnet.

Vi lod Bo bestemme lige så meget som Cato og Dom. Måske var det en hidtil uset vinkel, der kunne kaste ny erkendelse af sig. I hvert fald til Bo. Vi begyndte med det samme, Dom og Bo satte sig på hver sin måde og mediterede. Cato var nødt til at gå, sagde han, mærke smerten i benene som han allerede havde mærket den på turen til eremitilværelsen.

- Skal du så ikke have et kors på ryggen, spurgte Bo. Man kan få dem med et hjul på foden, så det ikke bliver alt for hårdt.

Det gad Cato ikke engang svare på. Og således begyndte vi alligevel en vis orden. Når vi mediterede sad Bo ved bålet, Dom sad i græsset bag shelteret og Cato gik skosålerne tynde på smertens landevej.

Det var ikke en voldsomt befærdet vej vi boede ved. Af og til kom en bil forbi, lidt sjældnere en cykel eller to. Vi så efter dem alle og håbede at vi blev opdaget, så folk kunne begynde at bringe os almisser. Bo vinkede til alle han så, og det skete at en cyklist vinkede tilbage. Der var vist slet ingen i bilerne, der lagde mærke til at vi var der.

En dag trillede et par unge piger deres cykler ind på pladsen, og vi begyndte at håbe at de ville slå sig ned og måske dele deres forsyning med de tre sultne eremitter. Men det blev bare til en smøg ved bålet for dem, så kørte de videre. Det var nok for tidligt for dem at slå lejr.

- Eller osse blev de bange for os, sagde Dom.
- Hvad skulle de være bange for, spurgte Cato.
- Det var helt unge piger, sagde Dom.
- Måske så de Cato ved indvielsen af modelbyen, sagde Bo. Så kan jeg godt forstå hvis de blev lidt utrygge.
- Tal for dig selv, sagde Cato.

- Jeg er ved at forglemme mig selv og min egen krop, sagde Bo. Det er det eneste der hjælper på sulten, det har du selv sagt.
- Så pas det, sagde Cato.
- Vi håber der kommer andre forbi, sagde Dom. Og at de ikke er lige så nervøse.
- Vi må bede, sagde Cato.

Cato gik lidt afsides, måske for at bede lidt mere intenst i ensomhed. Og dagen efter kom tre knægte kørende og slog sig ned i det nordlige shelter. De satte en masse ind i shelteret, inden de slog sig ned ved bålstedet og røg smøger og snakkede og grinede. Vi begyndte at håbe. Vi var sikre på at de havde lagt mærke til os, men i første omgang lod de som om vi ikke var der. Det var vist osse en slags nervøsitet, men en anden slags nervøsitet. Den havde de vist tænkt sig at bekæmpe med nogle øl de hentede hen til bålet og knappede op. Vi kiggede på dem. Bo kiggede på deres øl. En af dem rejste sig og kom over til os i det østre shelter.

- I er vist lidt gamle til den her sport, sagde han. I har ikke udstyr med, og heller ikke proviant ser det ud til.

Han gloede ind i vores shelter.

- Er I flygtet fra et fængsel eller noget, fortsatte han.
- Vi er eremitter, sagde Cato.
- Eneboere, sagde Dom.
- Eneboere, sagde knægten. I er da tre.
- Som jer, sagde Cato.
- Vi er brødre.

Han fortalte at deres broderskab, ganske som vores, var deres eget valg. Det hang måske sammen med at de gik i samme klasse i skolen. Som vi havde været i det samme kloster.

- Men hvad laver I så her, spurgte knægten.
- Vi faster, sagde Bo.
- Er det en eller anden speciel højtid for jer nu ?
- Næ, sagde Bo. Vi har bare ikke noget mad.
- Vi håber på en almisse, sagde Dom.
- Vi har kun øl og smøger med. Og jeg ved ikke om vi har nok til at dele ud af.

- Hvad hedder du, spurgte Dom.
- I sladrer ikke og vi sladrer ikke, sagde knægten. Ok ?
- I måtte nu meget gerne sladre om os, mumlede Bo.
- Vi sladrer ikke med nogen om noget, sagde Cato. Det ligger dybt i os.
- Jeg hedder Tim, sagde Tim. Hvad hedder I ?

Vi fortalte både hvad vi hed og hvad vi blev kaldt. Og igen måtte vi omkring vores dåbsnavne og deres manglende betydning.

- Vi hedder det samme som vi hele tiden har heddet, sagde Tim. Vi har ikke lavet om på det.
- I er osse så unge, sagde Bo.

- Hvad hedder dine brødre, spurgte Dom.
- Jonas og Jonathan, sagde Tim.
- Har I så aflagt et broderskabsløfte, spurgte Cato.
- Eller blandet blod, spurgte Bo.
- Vi har ikke blandet blod, sagde Tim, men vi har da pisset over kors alle tre.

Han grinede af det. Cato blev lidt stram i ansigtet. Der var da forskel på at pisse over kors og at pisse på korset, men associationen meldte sig alligevel. De to andre knægte, Jonas og Jonathan, kom over til os. Det var åbenbart så spændende at tale med os siden Tim ikke var gået tilbage til bålpladsen. De havde desuden tømt deres flasker, og ville sikre sig at der var enighed om næste skridt.

- Skal du osse have en til, spurgte Jonas eller Jonathan.
- Har vi nok til at byde disse tre eremitter, spurgte Tim.

Det mente de nok at de havde.

- Men I har ikke noget mad, sagde Dom.
- Jeg har en drikkeyoghurt til i morgen, sagde Jonas eller Jonathan. Og Tim har en cola.
- Men ingen mad, sagde Bo.
- Vi vidste jo ikke at I var her, sagde Tim.
- Det skal I ikke tænke på, sagde Dom.
- Vi har vand fra kilden, sagde Cato.
- Er her en kilde ?
- Der er en vandhane bag ved vores shelter, sagde Dom.
- Med kommunevand, sagde Bo. Men jeg kunne altså godt drikke en øl.

Vi satte os alle seks over til bålpladsen. Knægtene og Bo fik en øl. Cato og Dom sad med hver en lille skål vand.

Drengene ville gerne høre lidt mere om hvad det munkevæsen var for noget og hvad vi havde lavet i klosteret. De havde aldrig besøgt det selvom de boede i byen tæt på. Til gengæld havde de hørt om modelbyen og den katastrofale indvielse. Ham der ejede det, var vist blevet helt tosset. De ville helt tydeligt gerne have været med til begivenheden, og de ville ønske de havde deltaget i løjerne. De ville gerne høre endnu mere om hvad der var foregået, og det snakkede vi ikke så gerne om. Cato fortalte til gengæld en del om baggrunden for at gå i kloster eller blive eremit.

- Man er jo nødt til at tro på at nogen har styr på verden, sagde han.
- Vi tror på evolutionen, sagde Tim.
- Det er alles kamp mod alle, sagde Jonas eller Jonathan.
- Så I kæmper altså osse mod hinanden sagde Dom.
- Vi er jo brødre, sagde Jonas eller Jonathan. Det er noget andet.
- Vi tror at alle er brødre, sagde Cato.
- Og vores far burde passe på os, sagde Bo.
- Han passer på os, sagde Cato.
- På sin egen uransagelige facon, sagde Bo.

Drengene havde allerede fået øl nok til at denne teologiske debat blev uinteressant for dem. De havde vel fået et par stykker inden de landede hos os. De hentede flere flasker, og denne gang tog Dom osse en. Cato havde stadig vand tilbage i sin lille skål.

Det blev næsten ikke mørkt, så bålet blev udelukkende tændt for varmens skyld. Så tidligt på sommeren er nætterne som regel ganske kolde.

Vi kom sent til ro men var alligevel tidligt oppe. De tre knægte sov stadig, og vi gennemførte vores vanlige morgenritual for os selv. Det var vores egen eremitudgave af Prim, vi var tavse og havde hele ritualet i tankerne. Vi var sikre på at vi stadig fulgtes ad, og vi blev færdige samtidigt.

Da drengene omsider fik øjne, drak Tim sin Cola, og Jonas eller Jonathan kunne ikke finde sin skide drikkeyoghurt. Vi passede vores eget imens og vinkede til dem da de cyklede tilbage til byen.

Dagen efter kom Misha med mad. Hun kom i bil og havde begge unger med på bagsædet.

- Jeg har hørt at I faster lidt ufrivilligt meget, sagde hun.
- Hvor har du hørt det, spurgte Bo.
- Det er et rygte i byen.

Det kunne næppe være de tre knægte der havde spredt det rygte så hurtigt, men vi blev alligevel glade. Mange dage uden mad sætter spor i både legeme og sjæl. Og selvom sporene i sjælen skulle være positive, havde vi oplevet det som en sag der kunne ses fra mere end en side.

Det undrede os at det netop var Misha der troppede op. Vi var vel ikke uvenner med hende, men vi havde heller ikke fornemmet en voldsomt positiv stemning, de gange vi var mødtes inde i byen. Nu smilede hun over hele hovedet og stillede forskellige retter frem på en bakke hun selv havde medbragt. Ungerne gloede på os, men de havde trods alt set os nogle gange og var ikke som første gang vi så dem i den zoologiske have.

- Vi er bestemt dybt taknemmelige, sagde Cato.
- Vi takker dig, sagde Dom, og vi takker dem der spredte rygten.
- Jeg vil sige at sådan en faste er et fantastisk krydderi, sagde Bo. Jeg har aldrig smagt noget så dejligt.

Han var allerede begyndt at spise. Langsomt til at begynde med, vi var vel velopdragne, men efterhånden så hurtigt at Cato og Dom måtte begynde at tage fra for at være sikre på at få noget inden bakken var tom.

- Jeg har lidt mere i en køletaske i bagagerummet, sagde Misha, men jeg vil foreslå at I gemmer det til senere. Mor siger at jeres maver lige skal vænne sig til at blive fyldt igen.

Så hev hun ungerne ind på bagsædet igen og satte køletasken på jorden og kørte. Og vi stod og var lidt underlige i ansigterne og maverne. Men dejligt var det, selvom det gjorde lidt ondt.

- Hvornår er senere så, spurgte Bo.
- Tidligst i morgen, sagde Cato.

Når han sagde det på den måde var vi enige. Men da han næste morgen foreslog at vi skulle vente en dag mere, det havde vi jo vist at vi kunne, det ville være sundt, i hvert fald for vores sjæle, så var vi ikke længere enige om det. Vi endte med at tømme hele tasken. Det var vores første morgenmad i dagevis. Og det var ganske heldigt, for allerede kort efter middag ankom de næste almisser. To ældre damer og en herre stillede med en flaske vin. Det var herren der bar vinen.

- Jeg håber det er i orden, sagde han. Min kone var lidt i tvivl, men jeg synes selv at et glas vin engang imellem kan være yderst opmuntrende.

Det syntes vi osse.

- Den vil vi gemme til en særlig lejlighed, sagde Cato. Når vi en af dagene skal fejre en helgen.

Cato kunne faktisk huske en hel del af datoerne for de helgendage. Til gengæld var vi efter en del dage i eremithulen kommet i tvivl om hvilken dag vi selv var kommet til. Dagene uden mad var flydt ind i og ud af hinanden, vi mediterede og forsagede den kødelige verden og alle dens kalendere. Klosterets regelmæssighed kunne ikke overleve den ægte verdensforsagelse. Det måtte selv Cato tilstå, så allerede samme aften fejrede vi i enighed en eller anden helgen. Det var alligevel vores forhold til det guddommelige der betød noget reelt og talte for os.

- Men det betyder ikke vi er reformerte, sagde Cato. På ingen måde.
- På ingen måde, gentog Dom og Bo.

Vi syntes det var nødvendigt at gøre det helt klart.

De følgende dage blev vi ved med at få besøg og almisser. Nogle var måske noget nervøse for os og stillede bare maden til os ved bålpladsen inden de vendte om i en fart. Som om vi var farlige dyr, eller måske var de bare generte. Andre ville til gengæld gerne tale med os. Høre hvad vi ville, høre vores budskaber, høre om vores erfaringer. Nogle ville endda meget gerne dele deres egne erfaringer med os. De var de værste, men heldigvis ikke de fleste. Maden var god og nærende hver gang. Næsten.

En dag stillede en ældre herre et stort lerbæger med en slags sammenkogt ret ved bålpladsen og forlod igen stedet med det samme. Det var der som sagt andre der gjorde. Men Cato blev af en eller anden grund lidt utryk ved det hele.

- Den skal vi ikke spise, sagde han.
- Hvorfor ikke det, sagde Bo.
- Der er rottegift i.

Det var kun når den bestemte herre kom med mad, vi lod være med at spise det. Ellers fejlede det aldrig noget. En aften havde vi ladet hans lerfad stå med indholdet i inden vi lagde os til at sove i shelteret, og næste morgen lå der en død ræv ved fadet. Herefter sørgede vi for altid at få maden fra det fad brændt på bålet. Den følgende dag kom manden så og hentede sit fad, så processen kunne gentages. Vi fandt aldrig noget fast mønster i hans besøg, men maden i hans fad var altid uren, det vidste vi nu alle tre.

- Hans opgaver er at friste os, sagde Cato.
- Så skulle han være kommet den første uge, sagde Bo. Så havde vi ædt det uanset hvad det indeholdt.
- Så havde vi været døde, sagde Dom.
- Så havde det været overstået, sagde Bo.

Men det ville have været for tidligt.

Af og til havde vi mange besøgende, af og til var der få. Det begyndte på en måde at ligne vores tid i klosteret, med Cato sørgede for at der kun var de tre eremitter at se på, ingen skilte, ingen salg af fåreost og druer. Vi passede vores meditation på pladsen og på vejen. Og som regel var vi alle tre på pladsen når vi fik besøg.

De fleste besøgende kom kun en gang. De medbragte mad, nogle kun et enkelt rundstykke, andre havde måltider til flere dage pakket i kasser. Alle gloede, og nogle snakkede. En dag kom Kai og Katja og et par fyre mere sammen med nogle unger, Katjas børn og deres fædre, sagde de. Den ene unge var helt ny, en lille dreng.

- Han er hjemmelavet, sagde Kai. Han hedder Jan Kai.

Det undrede os lidt at vi ikke havde bemærket noget til det ved den katastrofale indvielse. Havde hun set gravid ud? Hun smilede og lugtede stadig som hele den zoologiske have og gav drengen bryst mens de var der. De ældre søskende stimlede sammen om sceneriet, Jan Kai og Jomfru Katja. Og alle fædre stod et stykke væk og røg smøger. De smed deres skod på jorden, og der gik ild i græsset, så de måtte tisse på det for at slukke det. Det grinede de meget af, Jomfru Katja og hendes børn bemærkede det ikke, men det gjorde vi, og vi brød os ikke om det vi så.

- Nogle gange er det for sent at gøre noget ved det, sagde Dom.
- Han var novice i klosteret, sagde Cato. Han kom til os som et stort barn.
- Og han blev opdraget af abbed Steensen, sagde Bo. Den sut.
- Det havde vi jo ingen anelse om, sagde Dom.

Bo prøvede at tvivle osse på det, men det lykkedes ikke. Steensen havde været det rette overhoved, til han ikke længere var det.

- Han var presset økonomisk, sagde Dom.
- Det var hende hønsørøven, sagde Bo.

Det måtte jo være gætteri fra vores side. Cato sagde slet ikke noget, han smuttede til sin meditation. Snart efter mediterede vi alle tre. Kai og hans sammenbragte

familie tog afsted igen. Han forsøgte at vinke farvel til os, vi lagde ikke mærke til det. De havde efterladt en skotøjsæske med tre pølsemadder. Vi ventede med at tage den til Cato var tilbage på pladsen. Det var en helt fin pølse, sagde Bo. Det kunne vi hurtigt blive enige om, nu Kai og hans følge for længst var kørt.

Sådan var den første tid. De besøgende trådte græsset fladt på bålpladsen, nogle steder var det slidt helt væk, så det lignede jorden i en hønsegård med mange høns. Men som sommeren gik, svandt det ind i antallet af besøgende. Det fleste var kun kommet en eneste gang for at se levende eremitter og yde et bidrag. Den gamle satan med den forgiftede ret i lerfadet holdt osse op med at komme. Den sidste gang vi så ham blev han inde i bilen og kom slet ikke med mad. Han rullede bare ruden ned og råbte efter os.

- Skide papister, råbte han. I er tydeligvis i ledtog med djævelen, og I ved det ikke engang selv.

Han burde have haft ondt af os i stedet for at prøve at forgive os, hvis han havde haft ret i den påstand.

- Han er blød i låget, sagde Bo.
- Og vildfaren, tilføjede Cato.

Vi for ikke vild, det sørgede Cato for. Vi blev hvor vi var. Og skønt det tyndede ud i antallet af besøgende, var der hele tiden almisser nok til at holde os i live. Vi kunne ikke længere holde sommerens festmåltider, men vi overlevede. Når det strammede til måtte der af og til rationeres, men det blev aldrig som i de første sultne dage. En dag var det endda Joan der kom i bilen, og ikke Misha og ungerne. Misha havde morgenkvalme, fortalte Joan. Hun havde i øvrigt både brød og salat og fisk med til os. Der var til i hvert fald til tre dage i den portion.

Vi var osse så heldige at andre kom og gav os aflagt tøj og tæpper til den kolde tid. Hvis man skal overnatte i en eremithule om vinteren på disse breddegrader, skal man sørge for at være velisoleret og holde sig tæt sammen. Det var vi heldigvis vant til.

Det aflagte tøj så af og til noget besynderligt ud på os. Det passede som regel i størrelsen, men ikke altid i stil. I hvert fald ikke så man kunne se at vi tre var eremitter. Så var det bare det røde bånd om halsen der holdt sammen på os. I forhold til vores udseende altså. Det indre var stadig afstemt som det plejede. Og nu var det snart nytår igen, og vi kunne fejre årsdag for beslutningen om at beholde båndet på.

- Det er godt nok blevet noget nasset, sagde Dom, og osse falmet i sommersolen. Måske skulle vi prøve at vaske dem.
- Tør du godt tage det af, spurgte Bo.

Det gjorde vi jo ikke. Vi prøvede hver især at vaske vores bånd mens vi havde det på, når vi alligevel stod ved kilden og vaskede os selv. Sådan havde vi allerede gjort på PPM når vi tog brusebad til fyraften. Vi gjorde det forsigtigt, for grundig vask mørner stoffet alt for hurtigt.

Efterhånden var det stort set kun Joan der besøgte os. Af og til havde hun Morten med. Han plejede at blive siddende i bilen når hun stod ud, han syntes jorden var for pladret, fortalte hun. Misha og ungerne så vi ikke mere til. Hun ventede nummer tre, og det var vist en problematisk graviditet. Vi spurgte ikke hvem der var far til barnet, det angik alligevel ikke os.

En enkelt gang fik vi besøg af de to koner og den enes mand. Han havde ikke vin med denne gang. Men maden de havde med var god nok. Ellers var det Joan der blev ved med at komme. Hun følte et vist ansvar for os, fortalte hun. Hun havde trods alt sat os i forbindelse med Pierre Petersen, og hun var så ked af at det var endt som det gjorde. Den stakkels mand var efter sigende endda blevet tosset efter katastrofen. Men det var altså ikke hendes skyld at strømmen var gået. Og Morten var Morten. Og det var jo nærmest Pierre Petersens hustru, der havde startet balladen.

- Det skal du slet ikke tænke på, sagde Dom.
- Vi var alligevel ved at brække os over den modelby, sagde Bo.
- Sådan vil jeg nu ikke udtrykke det, sagde Cato.
- Jo vi var, insisterede Bo. I lårtykke stråler.
- Skal vi ikke tale om noget andet, sagde Dom.

Vi mindedes den foregående jul og midnatsmessen og rødvinen. Joan var faktisk lidt flov over den aften. Hun havde ikke dårlig samvittighed, bare en erindring om en grim smag i munden. Vi havde heller ikke lyst til at gentage den oplevelse. Det var nu kun en historie vi kunne gå og more os over. Og så morsomt var det heller ikke.

- Men hvad med nytårsaften, spurgte Joan.
- Vi bliver her, sagde Cato.
- Men jeg kunne komme her, sagde hun.
- Vi holder ingen stor fest, sagde Cato.
- Jeg har naturligvis mad og drikke med, fortsatte hun, når jeg sådan inviterer mig selv.
- Det kunne da være hyggeligt, sagde Dom.
- Vi havde bare tænkt os et beskedent måltid, sagde Cato, af de almisser vi har fået.
- Det ved jeg, sagde hun. Og jeg lover at være yderst beskedent.

Så kunne vi da ikke have noget imod det. Vi behøvede ikke planlægge noget, og vi behøvede ikke klæde os ud. Vi skulle bare blive ved med at være som vi var, og hun ville komme i fornuftigt tøj, noget der passede til vejret ved en bålplads udendørs, når vi skulle fejre at endnu et år var gået.

- Det kan vi alligevel ikke tage æren for, sagde hun.
- Og heller ikke tage ansvaret for, sagde Dom.

Joan og Dom og Bo grinede, Cato smilede bredt. Alle virkede tilfredse, vi var i hvert fald tilfredse. Og så gav vi os til at snakke om alt muligt andet. Blandt andet var Joan stadig nysgerrig efter at vide mere om hvordan det var at være katolik

her i området, når nu de fleste ikke var det. Og var der en reel forskel på vores tro og hendes oprindelige barnetro, en forskel der betød noget.

- Protestanter tror ikke de selv kan gøre noget for at blive frelst, sagde Cato, det kan kun Gud. Vi tror vi selv kan gøre noget.
- Jeg er ikke sikker på jeg ved hvad det betyder at blive frelst, sagde Joan.
- Det er da let nok, sagde Bo. Det er de evige liv i himlen i stedet for i helvede.
- Ja det er jo en noget forenklet måde at sige det, sagde Cato.
- Jeg ved slet ikke om jeg har lyst til et evigt liv, sagde Joan.
- Vil du da gerne dø, spurgte Bo.
- Nej da, sagde hun. Men evigt lyder bare så uhyggeligt langt. Og hvad kan jeg så gøre for at få det i himlen ?
- Du skal elske din Gud, sagde Cato, og leve dit liv som kristen.
- Og I ved hvordan man gør det ?
- Vi prøver, sagde Dom.
- Mere end det, sagde Cato. Vi gør os umage.
- Det gør jeg da osse, sagde Joan. Men jeg tvivler på at det hjælper noget.
- Hvorfor gør du det så., spurgte Dom. Hvis det ikke gør nogen forskel ?
- Jeg vil bare gerne kunne være mig selv bekendt.

Sådan snakkede vi flere gange frem og tilbage. Os tre, der kunne gøre en forskel, og Joan, der ikke kunne.

- Så kunne du jo lige så godt have været en af figurerne i modelbyen, sagde Bo.
- Men det var jeg ikke. Det var I.
- Indtil vi ikke kunne holde det ud længere, sagde Bo.

Han stak to fingre langt ind i munden, som om han ville tvinge sig selv til at brække sig.

- Du behøver ikke være så ulækker Bo, sagde Dom. Jeg tror hun har forstået det.
- Lad os bare sige at jeg er forvirret på et højere plan, sagde hun.

Hun var ikke blevet katolik. Hun gik ind i Mishas bil og kørte hjem. Vi gik i hvert fald ud fra at det var Mishas bil. Det var i hvert fald den hun var kommet i, de gange hun var kommet med ungerne på bagsædet. Deres barnesæder sad der stadig.

I ugen mellem jul og nytår fik vi ingen besøg. Joan havde advaret os om det, så Cato havde sørget for at rationere og tilpasse maden. Vi kunne da sagtens have spist mere, men vi overlevede glimrende uden. Og vi var sultne da nytårsaften oprandt. Vi glædede os alle tre til hendes besøg.

Hun kom allerede lidt over frokost.

- Det er nok lidt tidligt at starte festen, sagde hun. Men jeg har savnet jer.
- Vi har osse savnet dig, sagde Dom.
- Og maden, sagde Bo.
- Ti nu stille Bo, sagde Cato.
- Lad som om du er blevet opdraget, tilføjede Dom.

Bo forstod vist ikke hvorfor han sådan skulle skældes ud. Og da hun pakkede maden ud, blev vi alle sammen sultne. Det var halve, hårdkogte æg med ørredrogn på og brød til. Drikkevarerne var udelukkende prosecco.

- Jeg turde ikke komme med rødvin, sagde hun.
- Skal vi begynde nu, spurgte Bo
- Lad os glæde os indtil det begynder at blive mørkt, sagde Dom.

Bo satte sig og nød forventningens glæde sammen med os andre tre.

- Men lad os bruge tiden til at få talt lidt om jer, sagde Joan. Vi har snakket en del om jeres indstilling til tilværelsen, men vi har jo ikke snakket om jer.
- Så betydningsfulde skal vi ikke være, sagde Dom.
- Hvorfor ikke ? I er jo blevet et stærkt hold. På en eller anden måde må I have tiltrukket hinanden.
- Overhovedet ikke, sagde Bo. Vi blev bare sat sammen. Det var den gamle abbed, før Steensen. I skal sove der, sagde han.
- Det var dengang vi var novicer, sagde Dom. Inden vi blev munke og fik vores egne celler.
- Det var dengang, sagde Cato. Dengang lå novicer på sovesal.
- Langt fra abbedens domicil, sagde Bo.

Det var vores ungdom vi kom til at tale om. Vores pure ungdom.

- Og så var I tre sat sammen, sagde Joan.
- Ja vi lå der i sovesalen, sagde Cato. I hver vores seng.
- Vi må ikke glemme Paw, sagde Bo.
- Det er rigtigt, sagde Dom. I starten var vi fire.
- Men Paw ville ikke være munk, sagde Cato. Han var en fejl fra begyndelsen.
- Hvad skete der så med ham, spurgte Joan.
- Han rejste efter et par måneder, sagde Dom. Vi fik at vide at han var stået til søs.
- Han blev sømand, sagde Bo. Han ville vel lede efter sin nonne.
- Det ved vi ikke noget om, sagde Cato. Det var vist en historie vi selv fandt på.
- Det var Bror Ræv, der sagde det, sagde Bo.
- Bror Ræv, sagde Joan. Var han osse en der sov på sovesalen.
- Nej han havde aflagt løftet dengang, sagde Cato, så han havde sin egen celle.
- Men han var vild, sagde Bo. Paw var vild.
- Han var aldrig en af os, sagde Cato.
- Men hvorfor blev han det ikke, spurgte Joan.

Det vidste vi ikke. Men vi vidste at det var sådan det var.

- Dom var jo osse lidt vild dengang, sagde Bo.
- Det var vi vel alle sammen, sagde Dom.

Det var vi jo. Vi var unge og tænkte ungt. Vi havde ikke ret mange erfaringer. Men vi kunne mærke at vi drømte forskelligt fra Paw. Der var noget indeni ham der ikke kunne komme ud. Vi vidste ikke hvad det var, han vidste det nok heller ikke selv. Men vi vidste det var noget andet, noget vi ikke kendte.

- Var I ikke nysgerrige, spurgte Joan.
- Det var vi måske, sagde Dom.
- Vi lærte at lade være med det, sagde Cato. Vi begyndte at passe haven.
- Og hakke ukrudt, sagde Bo. Så vi fik vabler.
- Og ham Paw hakkede ikke ukrudt, sagde Joan.
- Han gik rundt nede ved søen og kiggede på ænder og frøer, sagde Dom.
- Måske var han lidt doven, sagde Cato.
- Man bliver ikke sømand hvis man er doven, sagde Dom.
- Vi ved heller ikke om det var det han blev, sagde Cato.

Det var jo ikke sådan en snak vi skulle have haft til en nytårsfest. Selvom vi endnu ikke havde fået maden og de boblende dråber, kunne vi vel godt have bevæget os hen imod den rette stemning. Og så var vi begyndt at huske noget så ligegyldigt som Paw, og vi vidste ikke hvad der var blevet af ham. Vi var langt fra det kloster der var dengang, og vi var langt fra det kloster Steensen drev nu. Det havde ikke noget med os at gøre, det var fortid. Vi havde glemt det indtil hun begyndte at spørge.

- Skal vi ikke snakke om noget andet, sagde Cato.
- Om at være fastende eremitter, sagde Bo.
- Jeg er bare nysgerrig, sagde Joan. Hvordan i alverden er I blevet på den måde, så I kan finde på at leve på den her måde. Udenfor klosteret.

Det havde hun jo ret i. Vi havde selv forladt klosteret i en slags vrede. Og vi havde deltaget i destruktionen af PP Modelby. Først konstruktionen og så destruktionen. Det var lidt svært at se en mening med det.

Vi begyndte at sidde og **tænker**. Vi måtte have en eller anden orden på det hele for at vi kunne fortælle det. Og Joan sad høfligt og ventede imens. Vi glemte for en stund maden og drikkevarerne. Vi glemte endda Joan. Maden stod der og de tunge flasker stod der og Joan sad der, og vores tanker var langt væk.

- Det var jo ikke os der forlod klosteret, forsøgte Cato. Det var klosteret der forlod os.
- Vi var bare lettere at flytte, sagde Bo.
- Modelbyen destruerede sig selv, sagde Dom.
- Vi nød bare fornøjelserne, sagde Bo.
- Ti stille Bo, sagde Cato.

Joan ventede bare. Der havde jo osse været en tid før klosteret og sovesalen, der havde været en tid med andre navne og nogle familier hvor vi hørte til. Så der var sket et eller andet dengang vi kom til klosteret.

Vi havde det som vi var gået samtidigt ind ad den dør. Og vi vidste godt at det ikke havde kunnet lade sig gøre, for i den dør var der kun plads til en ad gangen. Men vi kunne for vores død ikke erindre hvem der var gået først ind, og hvem der var gået sidst. Der havde vel været dage imellem at vi ankom, men da vi var der alle tre, blev det ligegyldigt.

- Paw var den første, sagde Bo.
- Og så kom vi, sagde Cato.
- Det kan vi tydeligt huske, sagde Dom.
- Måske var det bare os tre der ikke var Paw, sagde Bo. Måske er det så enkelt.
- Måske var det Gud der greb ind, sagde Cato.
- Er det ikke ved at være så mørkt at vi kan sige skål, spurgte Joan.
- Jo, sagde Cato. Mørket har Gudskelov sænket sig.

Bo åbnede den første flaske, og det var nærmest en lettelse ikke længere at skulle tænke i kor. Joan havde rigtige champagnefløjter med, vi skænkede op og skålede. Og kastede os så over hendes æg med fiskeæg. Osse brødet var fantastisk, med et strøg af hvidløg og smør. Og saltet fra den orange rogn, den lyste næsten i tuseklokken lidt i fire. Vi fik tændt bålet, det var lidt sent at få det gjort. Men bedre sent end aldrig.

- Nu mangler vi bare noget musik, sagde Joan.
- Skal vi have en midnatsmesse alligevel, spurgte Bo.
- Nej tak, sagde Cato.

Vi nøjedes med at snakke. Og vi blev i nærområdet i både tid og sted. Der var rigeligt at tage fat på.

- Der skal vel tænkes fremad sådan en aften, sagde Joan. Hvor længe har I tænkt jer at være eremitter i hulen her ?
- Det er jo ikke noget vi selv bestemmer, sagde Cato.
- Måske kommer de fra kommunen og jager os væk, sagde Bo.
- Det var nu ikke det jeg tænkte på, sagde Cato.
- Så du tror ikke Gud har noget at sige i kommunen, sagde Bo.

Joan grinede, og sådan var det hele så muntert. Lidt koldt blev det jo, men stadig muntert. Vi havde bålet og vi havde tæpper nok.

- Tænker I nogensinde på de røde halsbånd efterhånden, spurgte hun.
- Dem tænker vi på hele tiden, sagde Cato.
- Mest når vi skal synge, sagde Bo. Så kan de godt snære.
- Ti nu stille med det der Bo, sagde Dom.

Nu grinede vi sammen med Joan. Vi var allerede på den tredje flaske prosecco.

- Det kan godt være at vi ikke kan danse, sagde hun, men vi kan i hvert fald springe over bålet.
- Det er vis ikke helt passende, sagde Cato.
- Det hører vist til en helt anden kulturkreds, sagde Dom.
- Har klosteret ikke forladt jer, spurgte hun.
- Ikke det kloster vi bærer i hjertet, sagde Cato.
- Vi er vist osse alle sammen for gamle til den slags, sagde Bo.

Dumt sagt af Bo. Så skulle hun jo straks demonstrere sin vedholdende ungdom, og den var spædet op med boblevand. Hun tog tilløb og nåede næsten helt over. Der gik ild i kjolen, godt nok kun bag til og helt fornedet, men nok til at vi måtte

slukke det. Bo smed den kande vand vi ikke havde drukket af på flammerne. De gik ud og Joan grinede videre.

- Hvis det havde været sommer, sagde hun.
- Men det er det ikke, sagde Dom så hurtigt han kunne.
- Det er det i Australien, sagde Bo. Og hvis du havde været en kænguru, var du kommet helt over uden at få svedet pelsen.
- Jeg tror ikke det gik ud over pelsen, sagde Joan. Men hvis jeg havde været en kænguru kunne det være gået ud over halen.
- Du skal lære at holde din mund Bo, sagde Dom.
- Det var bare for sjov, sagde Bo.
- Det kunne være endt galt, sagde Cato.
- Det kan det stadig nå, sagde Joan.
- Du skal ikke springe igen, sagde Dom.
- Jeg holder mig i skindet, sagde Joan.

Det var sådan vi hyggede os, og snart var klokken tolv så der skulle skåles igen. Skåles og ikke springes. Det nye år kom lige så stille flydende ind over bålpladsen, og vi var ved at være trætte.

- Lad os stoppe festen her, sagde Dom. Så vi kan vågne for alvor i det nye år.
- Jeg kan ikke køre nu, sagde Joan. Og det er lidt langt at gå. Kan jeg sove her.
- Der er ledigt i tre sheltere, sagde Dom. Du kan selv vælge.
- Men det bliver nok lidt koldt, sagde Bo.
- Kan jeg ikke ligge inde hos jer, spurgte hun. Jeg har en sovepose med, og så kan jeg osse eremitte lidt. Bare for varmens skyld, ikke noget andet ?
- For min skyld ingen alarm, sagde Bo.
- Vi er vel voksne mennesker, sagde Dom.
- Velvoksne mennesker, sagde Bo.
- Og usvedne kænguruer, sagde Joan.

Sådan blev det. Der var snildt plads til fire velvoksne mennesker i vores shelter. Det hjalp os alle med at holde varmen, Joan i sin sovepose, vi andre pakket ind i de tæpper vi havde fået.

Da vi vågnede næste morgen opdagede vi at Joan havde taget morgenbrød med. Den kone tænkte da osse på alt.

- Der er nogle planer vi altså elsker, sagde Bo.
- Er der en måde vi kan varme brødet, spurgte Joan.
- Vi kan sagtens spise det koldt, sagde Cato.
- Det er meget koldt, sagde hun.

Der var heldigvis en smule gløder tilbage i bålet. Da de blev skrabet sammen og forstærket med nogle halvbrændte brændestumper, gav det mening at lægge en rist over og lægge brødet på. Det fik ingen udpræget jævn opvarmning, nogle stykker var stadig kolde indeni, andre var ret brændte på den ene side, men det smagte godt på sådan en nytårsmorgen.

- Jeg synes dit bånd er blevet lidt løst Bo, sagde Cato.
- Ja lidt sjusket kan man sige, sagde Dom.

Bo strammede knuden en smule.

- Hvor længe vil I beholde dem på, spurgte Joan.
- Foreløbigt, sagde Dom.
- Og det er I enige om ?
- Vi plejer at være enige, sagde Cato.
- Jeres enighed og jeres evighed, sagde Joan.

Dagene gik i januar. Det blev koldere og koldere. Joan kom en gang om ugen med almissemad. Altid kun mad.

- Skal jeg komme med nogle flere tæpper, spurgte hun.

Det kunne vi ikke tage imod. Hun havde allerede efterladt soveposen efter nytår, og det var lidt i overkanten, syntes vi. Vi skiftedes til at bruge den, og den gjorde efterhånden ikke den store forskel, så koldt var det, ikke bare om natten, men osse i løbet af dagen.

- Vi kan ikke holde til det her, sagde Dom. Der er nødt til at ske noget andet.
- Helt enig, sagde Bo.
- Helt enig, sagde Cato. Jeg har allerede ringet til Helle, og hun kommer og henter mig i eftermiddag.
- Ringet til Helle, sagde Bo. Hvem er Helle ?
- Og hvor har du ringet fra, spurgte Dom.

Cato havde en mobiltelefon. Den havde hverken Dom eller Bo set noget til.

- Hvor længe har du haft den, spurgte Bo.
- Og hvordan får du strøm på den, spurgte Dom.

Cato havde haft den telefon lige siden katastrofen i modelbyen. Da de forlod stedet, havde den på en eller anden fundet ned i hans lomme. Og damen Helle havde han siden stille og diskret haft kontakt med. De havde endda set hinanden, tit et par gange om ugen, ved busstoppestedet. Der havde han fået opladet sine batterier, både på telefonen og på andre måder. Sådan forstod Dom og Bo det i hvert fald.

De havde da lagt mærke til, at Cato af og til var lidt længe væk når han var gået, men de vidste jo at turene var en integreret del af hans meditation. Cato med en mobiltelefon og en kvinde i en bil. Det havde de ikke set for sig. Cato.

- Hun er en god katolik, sagde Cato. Hun har hele tiden respekteret at jeg måtte blive her som eremit. Men nu er det blevet et slag imellem at overleve hos hende eller fryse ihjel her, det er vi enige om.
- Nå så det er I enige om, sagde Dom. Hvad så med Bo og mig ?

Det var Cato og Dom og Bo der sad og ventede på at det skulle blive eftermiddag, og hende Helle skulle komme i en bil og hente Cato ind i varmen.

Da hun hen på eftermiddagen svingede ind på shelterpladsen havde Bo allerede flået det røde bånd af. Det var ham der havde været mest generet af det.

- Det er jo hønserøven, sagde han da hun steg ud af bilen.

Det var hønserøven. Hun hed Helle, og Cato havde mødt hende flere gange inde i byen efter den foregående nytårsaften, og han havde fået hendes telefonnummer. Det havde hverken Dom eller Bo haft nogen anelse om.

- Du er selv en røv, sagde Dom og stirrede på Cato.

- Det er hønserøven, blev Bo ved med at gentage.

- Hun er en god katolik, gentog Cato.

Hønserøven og Cato steg ind i bilen og de kørte. Dom og Bo så baglygterne forsvinde i det begyndende mørke.

- Det var det, sagde Dom. Jeg skal lige tilbage til klosteret.

Ordensbånd 2.2

Vi havde indrettet os praktisk i Helles lille hus lidt syd for byen. Helle var stadig revisor, og Nathan havde fået job som assistent i by og park inde i kommunen.

- Så nu kan du vel godt tage det røde bånd af halsen, sagde Helle.
- Du har selv en halskæde på, sagde Nathan. Du tager heller ikke den af.
- Du ved hvad den minder mig om, sagde Helle.
- Og du ved at jeg altid vil være din lille røde natsværmer, sagde Nathan.

I sine unge dage havde Helle været i Italien, og der havde hun købt en gipsfigur af den hellige Jomfru med barnet. Den stod på en kommode i stuen. Ovenover hang et billede af hendes for længst afdøde mand, et ungdomsbillede. Der var ingen billeder af hende selv. Det skulle vi føle os hjemme i.

Helle passede sit arbejde samvittighedsfuldt i revisionsfirmaet. Det var oplagt at hun dengang havde bedt om at få opgaven i klosteret. Hun ville jo forstå terminologien og måden at tænke på.

Nathan var hurtigt kommet ind i de administrative opgaver i by og park. Det havde godt nok i starten været en udfordring at det meste af arbejdet foregik på computer, men han var hurtigt kommet godt ind i det. Arbejdet i regneark faldt ham naturligt. Tallene i arkene sagde ham ikke så meget, men muligheden for at indbygge formler og måden arket hele tiden rettede sig selv ind, det var mirakuløst og spændende. Det havde han styr på.

På den måde supplerede vi hinanden. Helle var glad for tallene, og Nathan var glad for formlerne. Ind imellem snakkede vi endda om at det kunne være basis for vores eget lille firma, men det blev aldrig til andet end snak. Det var osse godt nok.

Vi havde da snakket om vores fortid. Helles med de lange ture sydpå i folkevognsrugbrødet med Halfdan, ham hun blev gift med, men ikke nåede at få børn med. Nathans mange år som munk i klosteret sammen med Domingo og Bologna. Vi var i en alder hvor vi nødvendigvis måtte have en fortid hver for sig. Sådan var det. Men det meste af tiden tænkte vi på en fremtid sammen. Det gik tiden godt med.

En gang fik Nathan besøg af sin fortid på klosteret. Steensen havde hørt hvor han var havnet, og han kendte jo dem begge, Nok Nathan bedre end Helle, men det var nok til at han fandt det på sin plads at kigge forbi.

- Jeg ser på postkassen at du har taget dit fødenavn tilbage, sagde han.
- Måske holder jeg mig bare til det fjerde bud, svarede Nathan.
- Det var nok mere end lige det. Var Catocala Nupta så umuligt nu ?
- Det var i hvert for langt til at stå på postkassen. Og Navnet Cato giver nogle helt forkerte associationer herude i den pulserende verden.
- Er Nathan meget bedre i den henseende.
- Det er da kendt fra Amerika. Jeg tror mine forældre hentede det der.

- De var jo de reformerte, der brugte det navn. Og du brugte da Cato i modelbyen.
- Dengang var jeg stadig i kloster, bare på et andet sted. Jeg har beholdt ordensbåndet på.
- Det var en straf og ikke et ordenbånd. Jeg er faktisk lidt fortørnet over at I tog det til jer som en æresbevisning.
- Du straffede os for at overtræde et forbud du ikke selv kunne overholde.
- Det kan du have ret i. Netop derfor vidste jeg hvor vigtigt det var.
- Jeg troede det skulle være et hyggeligt besøg, sagde Helle. Må jeg foreslå at I holder op med det der og sætter jer og får en kop kaffe. Den er sat på bordet.
- Kvinden vil nok ikke have at vi morer os, sagde Steensen.
- Hun har ret, sagde Nathan. Lad os ikke grave i fortiden.

Både Steensen og vi satte os ved bordet og fik den kaffe. Og så snakkede vi nutid og fremtid med Steensen. Domingo var åbenbart kommet tilbage til klosteret. Krybende som en hund, i hvert fald i Steensens udlægning. Og han var ikke blevet hængende ret længe.

- Ved du noget om Bo, spurgte Nathan.
- Næ, sagde Steensen. Og jeg ved heller ikke hvilket navn han nu går under.
- Han bliver vel ved den røde by, sagde Nathan.
- Den røde by, spurgte Helle, hvad mener du ?
- Bologna er bygget af røde mursten, sagde Steensen.
- Var I aldrig der, spurgte Nathan og så på Helle.
- Måske, sagde Helle. Nu bliver vi her, ikke Nathan ?

Sådan gik snakken. Steensen var stadig noget forundret over at broderskabet var brudt så pludseligt.

- Det virkede så ubrydeligt.
- Alt har jo sin tid, sagde Steensen. Det står skrevet i Prædikerens bog.
- Det er voldsomt som du er begyndt at henvise til skriften, sagde Steensen. Er du blevet evangelisk med tiden.
- Vi holder os stadig til moderkirken, sagde Nathan. De evangeliske har ikke patent på skriften.
- Men du har osse brudt cølibatet, sagde Steensen.
- Hvad ved du om det ?

Hvad vi gjorde når vi var alene, var ikke abbed Steensens sag. Han kunne gætte hvad han ville, vores privatsager var vores privatsager.

- Har du ikke drukket kaffen nu, spurgte Nathan.
- Vil du gerne have jeg går, spurgte Steensen.
- Vi vil gerne have at du går, sagde Helle.

Så gik Steensen. Tilsyneladende i højt humør. Det var som om han følte han havde bevist et eller andet, men vi kunne ikke se hvad det skulle være, og vi var i øvrigt ligeglade.

- Ham behøver vi ikke tage hensyn til, sagde Nathan.
- Nej, sagde Helle. Han er ganske ligegyldig for os.

- Men jeg er bare lidt nysgerrig, sagde Nathan. Det blev antydnet at der foregik noget mellem dig og Steensen, dengang du kom i hans domicil på klosteret.
- Det er osse ligegyldigt, sagde Helle. Det har ikke noget med os at gøre.
- Det ved jeg godt. Jeg kom bare til at tænke på det. Fordi han var her og jeg så ham. Jeg får det lidt på samme måde når jeg ser på det billede af Halfdan.
- Skal jeg lægge det væk ?
- Det ville faktisk være rart.
- Det kan jeg sagtens. Når bare madonnaen kan blive stående.
- Det må den hellere end gerne. Den holder jeg osse meget af.

Helle fjernede billedet af sin ungdommelige husbond. Hun smed det ikke ud, lagde det bare i en skuffe. Så lå det der. Og vi var begge to tilfredse.

- Jeg elsker dig jo Nathanael, sagde hun.
- Det kan jeg godt mærke, svarede han.

På hverdagene var det Helle alene der brugte bilen. Hun havde stort set hver eneste dag kontrolbesøg rundt omkring i hele området, ikke kun i byen, men osse langt ude på landet. Nathan derimod mødte altid ind samme sted på rådhuset hvor by og park havde kontorer, så han gik ind til byen, det tog ikke mere end en halv time. Men i weekenderne kørte vi sammen ud i naturen. Foråret var på vej, lyset blev stærkere, dagene længere, knopper på buske og træer blev større og større til de til sidst sprang. Det så vi både i den lille have og i de områder vi besøgte.

En lørdag hvor det ikke blæste kørte vi helt ud til kysten og parkerede i rabatten på en lille sidevej. Der var endnu ikke kreaturer på marken, men fårene var allerede ude. Vi kunne lugte foråret

- Jeg elsker denne tid på året, sagde Helle.
- Og det er derfor det er nødt til at være efterår om efteråret, sagde Nathan. Så dette er muligt.
- Ti nu stille Nathanael.
- Hvorfor det.
- Lad os nu bare nyde det.
- Ja. Lad os nyde det hele.

Det perspektiv var vi nødt til ikke at uddybe. Der var ellers rigeligt at komme efter, men så havde ordene overtaget fornøjelsen. Vi tog det ind i stedet for, synet, varmen i solen, lugten. Og vi kunne godt snakke om små ting imens. Små ting, der slet ikke var vigtige.

- Jeg var ude hos en regnskabschef, der sad med lange hår og en stor bussemand i næsen. Han tog sig selv meget alvorligt.
- Sagde du det til ham ?
- Det med bussemanden sagde jeg - på en pæn måde, resten sagde jeg ikke noget om.
- Hvordan tog han det så ?
- Han tog den med bagsiden af hånden.

- Det hjalp vel ikke meget.
- Overhovedet ikke. Han blev ved med at være selvhøjtidelig. Han havde jo osse vest på.

Da vi så kom tilbage til bilen, var venstre bagskærm krøllet helt ind i hjulet.

- For ind i helvede da osse, sagde Helle vredt.
- Kører de mon stadig med sneplov her på denne tid af året, sagde Nathan.

Det var ikke meningen nogen skulle svare på det spørgsmål. Vi var rasende. En eller anden større maskine var i hvert fald ramlet ind i Helles bil.

- Vi kan ikke køre som det sidder der, sagde hun. Dækket vil blive flået i stykker.
- Kan vi ikke vride skærmen ud, sagde Nathan. Eller skrue den af.
- Man skruer ikke skærme på længere.

Med en skruetrækker og skaftet af en skiftenøgle fik vi vredet skærmen så langt ud at den ikke gik på hjulet. Det tog en hel del tid, vi blev nasset godt til, og Helle brugte en del grimme ord undervejs, ikke møntet på Nathan, men på den forpulede bonderøv der bare havde mast på uden at se sig for. På skridsporene kunne vi se at Helles bil var mast næsten en meter fremad i processen.

- Underligt at han ikke har opdaget det, sagde Nathan.
- Tag nogle billeder, sagde Helle, så vi har noget at vise forsikringen.
- Skulle vi ikke have gjort det inden vi rettede den ud ?
- Mon ikke det er tydeligt nok.
- Vi skal vel osse melde det til politiet ?
- Hvis den stod lovligt parkeret der. Men der var da sgu da masser af plads til at komme forbi. Bilen står ikke længere ude i rabatten end den hele tiden har gjort, og han kom jo forbi, bonderøven.
- Hvis ikke han bakkede og vendte om.
- Hold nu kæft Nathan, og tag de billeder.

Nathan tog billederne på sin telefon, og Helle kontrollerede om de var gode nok.

- Men jeg kan ikke køre på kundebesøg i den bil, ikke som den ser ud. Vi må have en lånebil af værkstedet.
- Tror du at du kan få det sådan lige ?
- Jeg har været kunde der i mange år. De kender mig.

Men naturromantikken var fordampet. Det var som om vejret var koldere nu. Det var det måske osse, solen han efterhånden lavt på himlen. Vi kørte hjemad og lyttede efter mislyde fra bilen. Den sagde som den plejede, den så bare herrens ud.

Det endte med at vi købte en ny bil. Det var stadig mest Helles bil, for hun havde kørekort, men økonomisk var vi sammen om den. Nathan fik jo månedsløn nu. Det var helt nyt for ham, og det medførte en masse forpligtelser. De fleste af dem tog Helle sig nu af, sådan syntes vi det fungerede lettest. Hun var jo professionel på området penge. Vi var på arbejde hver for sig, pengene tjente vi hver for sig, men når vi var sammen i huset var vi os, og vi var for det meste alene.

Det skete dog af og til at Helles søster kiggede forbi. Hun var en lille efternøler og næsten tyve år yngre end Helle. Hun havde heller ingen børn.

- Der er rigeligt med børn i denne verden, sagde hun.
- Og du fandt heller ikke en far til sådan et barn, sagde Helle.
- Det ville der være råd for hvis det var problemet.

Søsteren hed Synne, men gik normalt under navnet Søren. Hun var ikke specielt maskulin og havde aldrig været en drengepige, fortalte Helle. Det var bare en vittighed der havde sat sig i familien.

Ind imellem havde Søren kæreste på, fortalte Helle. Men det var aldrig en hun eller vi så noget til. Nathan var usikker på om det bare var nogle historier Søren fortalte, og det var Helle vist osse, hvis hun skulle være ærlig. Når Søren kom på besøg, kom hun altid alene, og hun kom altid til spisetid, enten til frokost eller til aftensmaden. Nathan havde hurtigt vænnet sig til de tre faste måltider i familien, men han havde svært ved at vænne sig til de gentagne besøg ved måltiderne.

- Hun er min lillesøster, sagde Helle.
- Hun er over fyrrer efterhånden.
- Det gør ingen forskel. Hun er min lillesøster.

Det var ikke bare det med maden. Det var osse at hun blandede sig i vores forhold. Hun syntes vi var blevet en lille lukket tosomhed alt for hurtigt, hun kendte jo ikke vores forhistorie i detaljer, hun kendte kun sin egen, og den var noget anderledes.

- Man ejer jo ikke hinanden, kunne hun sige.
- Og det gør vi heller ikke, sagde Nathan. Men vores forhold er fælles ejendom. Det ejer vi begge to.
- Så længe det eksisterer, sagde Søren.
- Jeg har været alene siden Halfdan gik bort, sagde Helle. Det har jeg prøvet længe nok.
- Og jeg har altid været alene, sagde Nathan.
- Det er vist en sandhed med modifikationer, sagde Søren.

Og det måtte vi da give hende ret i. Helle måtte i hvert fald. Og Nathan kunne, når han tog sig sammen, osse se sin historie udefra.

- Du gik lige fra din egen lille katolske familie til et fællesskab i klosteret, sagde Søren.
- Og hvor gik du hen fra din lille katolske familie, spurgte Nathan.
- Jeg gik ud og fandt mig selv.
- Og du tror du har fundet hende ?

Når Søren var gået blev vi meget let enige om at hun var meget ung at høre på.

- Det er den tid hun er vokset op i, sagde Nathan.
- Hun har altid været meget selvstændig, sagde Helle.
- Det var hun jo nødt til. Med den aldersforskel.
- Hvad mener du ?
- Hun har jo altid været enebarn. Du var voksen da hun var barn.

- Ved du hvad hun sagde, fortsatte han. Da vi stod ude i køkkenet. Hun sagde at du havde scoret en frafalden munk. Og kunne han gøre det en gang, så kunne han gøre det igen.

- Hvad svarede du ?

- Jeg svarede at jeg havde holdt det første løfte i halvtreds år. Hvis jeg kunne gentage det ville det sikkert være tilstrækkeligt for os to.

- Du er så praktisk, sagde Helle. Det kan jeg godt lide.

- Det er du osse og det kan jeg osse godt lide.

- Det er kommet med alderen.

Men på en måde havde hun jo ret, hende den unge Søren. Det var bemærkelsesværdigt hvor hurtigt vi var blevet en enhed.

- Det er jo som om vi har kendt hinanden altid, sagde han.

- Men som du selv siger, svarede hun, så er altid et meget stort ord. Lad os bare gå efter de halvtreds år, så bliver vi ikke skuffede.

Det grinede vi lidt af. Det var jo lidt sørgeligt at tænke på, at det var det bedste vi kunne tilbyde hinanden.

- Nu skal vi jo ikke glemme vores tro, sagde Helle.

- Men det hører nok til i en anden dimension end det her, sagde Nathan.

- Det evige liv er ikke vores ansvar, sagde Helle, det er kun vejen dertil.

- Nu lyder du som vores gamle abbed. Ham der var før Steensen, dengang jeg var novice.

- Han var en klog mand, sagde Helle. Hvad skete der med ham.

- Han blev gammel og døde.

Det meste af tiden snakkede vi derfor om den overskuelige fremtid. Mødetider den kommende dag, hvad tid Helle regnede med at komme hjem efter arbejde, hvem der så var først hjemme, hvad vi skulle have til aftensmad, hvad der skulle købes ind, den slags. Det meste af tiden var vi enige og lykkelige, og vi kunne begge mærke at det var værd at tage med. Og så måtte vi osse tage med at Søren mente det var noget kunstigt noget. Unaturligt, kaldte hun det. Nathan svarede normalt at byldepest til gengæld var helt naturligt, og at det ikke af den grund var efterstræbelsesværdigt. Så syntes Søren han var dum at høre på, men det syntes Helle heldigvis ikke. Det var ikke det vi kunne blive uvenner over.

Men når Helle af og til kom senere hjem fra kontrolbesøg end forventet var det lidt noget andet. Nathan var på det punkt stadig meget påvirket af klosterets regelmæssighed, så han blev både nervøs og ked af det når det skete. Så blev han endnu mere utryk ved Helles måde at køre bil, og af og til kunne han udmale sig billeder af hvem der kontrollerede hvem hvordan på de kontrolbesøg. Han mindedes Helles lange besøg på klosteret og Bos bemærkninger om hvad der foregik i Steensens domicil. Han vidste godt at det var noget pjat, men det gnavede alligevel i hans mave engang imellem.

Når hun så kom hjem og klappede hans hår og kyssede hans mund, faldt han til ro. Det var værst når hun kom urolig hjem, når besøget havde været vandskelligt, som hun sagde, når problemerne fyldte rigtigt meget i hendes hoved. Så var det ubehageligt. Det var det vi kunne blive uvenner over. Urimeligt uvenner.

Vi talte meget om det. Vi talte åbent om det.

- Den usikkerhed er et vilkår Nathanael, sagde Helle. Jeg kunne da gøre det uævnelige med gamle ulækre regnskabschefer. Og jeg kunne køre med fuld kraft ind i en bropille på vejen hjem. Det har jeg ikke haft lyst til, og jeg har ikke gjort det. Det er så meget jeg kan tilbyde dig.
- Jeg ville så gerne bare kunne stole på dig, sagde Nathan.
- Det kan du. Lige så meget som jeg kan stole på mig selv.
- Og det forbehold bryder jeg mig ikke om.
- Jeg er ikke en kakkelovn, og jeg er ikke en dør.
- Og det er jeg glad for.

Nogle gange kom vi hurtigt dertil. Nogle gange var Nathan mere urolig, eller Helle var mere irriteret.

- Du kunne jo osse bedrive det ene og det andet med damerne på kontoret. Kopirummet, det har man da hørt om.
- Det kunne ikke falde mig ind. Hvorfor tror du det ?
- Det gør jeg jo heller ikke, siger jeg.
- Men tyv tror hver mand stjæler.
- Nu er du dummere end jeg troede du var.

Og så kunne det ske at den ene af os var nødt til at gå ud i haven, mens den anden stod i køkkenet og overvejede hvad vi skulle have sagt i stedet for. Usikkerheden var et grundvilkår for os begge to. Vores forhold var slet ikke det samme som det broderskab Nathan var vokset op i. Derfor var han som regel den tydeligst frustrerede, Helle var bedre til at holde det nede og lade det blive der, hun havde prøvet sådan et forhold før og havde noget øvelse. Men vi var da begge usikre. Og vi var begge sikre på at den ene på et tidspunkt ville miste den anden. Heldigvis vidste vi ikke hvem og hvornår.

Og Helle var den bedste til at nyde uvidenheden. Hun havde allerede en gang mistet en mand, så hun vidste hvad hun skulle være glad for, Nathan var stadig ved at lære det. På det punkt var vores forhold slet ikke lige. Vi havde helt forskellige forudsætninger selvom vi var katolsk opdragede. Nathan kunne da osse godt huske at de havde gnavet af hinanden i broderskabet, både i klosteret og senere, men det her var noget helt andet, selvom det var det samme. Så var det alligevel lettere at forholde sig til regnearkene inde på kontoret.

Som regel fik vi talt os til rette, nogle gange endte det endnu bedre, for eksempel med et godt grin. Og alligevel gnavede tvivlen hele tiden, mest i Nathan, men osse i Helle. Hvor meget var vi en reel enhed, hvor meget var det bare noget vi bildte os ind. Det kan man godt skrive uden at sætte noget spørgsmålstegn. Der var alligevel ikke noget at svare på.

- Det er et vilkår, gentog Helle.
- Det er det vel, svarede Nathan.

Derfor måtte vores opfattelse af et evigt liv i himlen osse komme ind fra en helt anden vinkel. Det med at møde hinanden under helt andre omstændigheder var noget helt andet. Lige nu ville vi da helst møde hinanden. Men vi ville jo osse gerne møde nogle andre, forældre, søskende, tidligere venner, en tidligere husbond. Vi prøvede at passe vores messer engang imellem, vi prøvede at huske at skrifte, vi prøvede selv at overholde ritualer.

Turene ud i naturen fortsatte i den nye bil. Og ind imellem talte vi om at Nathan da osse skulle have kørekort. Ved først givne lejlighed. Men vi fandt aldrig en der kunne give os den lejlighed. Vi var gamle nok til at tiden gik uden vi lagde mærke til det før den var gået.

En dag på en tur for vi vild i en skov. Det var i begyndelsen meget poetisk med fuglelyd og blomster i skovbunden. Så blev det som vanligt lidt mere prosaisk, vi blev sultne og Helle skulle tisse. Det gjorde hun bag en bunke fældede træer, mens Nathan fandt sig et opretstående træ. Således tisede vi problemfrit, Helle havde nogle vådservietter til en efterfølgende afrensning af hænderne, men så ville vi osse hjem.

Vi lugtede os frem til skovkanten, og derfra kunne vi se bilen stå ved en grusvej, hvor vi havde sat den. Pænt parkeret ind i siden i rabatten, og tilsyneladende stadig uden skrammer fra snepløve eller andre store maskiner. Der var kun en græsmark mellem os og bilen. Der var noget der lignede et elhegn om marken, men det kunne vi begge sakse over uden problemer.

- Pas på du ikke træder i en lærkerede, sagde Helle med en del af den poetiske følelse i behold.

Det smilede vi begge af. Der var bestemt ingen lærkereder på den mark, det var kolortene vi skulle være opmærksomme på. Først kolortene, siden osse kørerne, eller kvier var det vel. På et tidspunkt var der en hel kreds på en tolv - femten stykker udenom os. Når vi stod stille stod de i en kreds om os og gloede. Dem foran os holdt en meters afstand, dem bagved var lidt tættere på. Hvis vi drejede os rykkede kredsen så de afstande blev opretholdt. De ville os bestemt intet ondt, de var bare nysgerrige.

Da vi igen begyndte at gå mod bilen på den anden side af marken fulgte den kreds med helt hen til hegnet. Vi gik langsomt, vi skulle stadig osse holde øje med kolortene. Nogle af dem var ubehageligt friske. Vi var meget glade da vi kunne sakse over hegnet ude ved markvejen. Uden at røre hegnet, uden kolort på skosålerne og uden at blive puffet til.

Da vi sad i bilen, var vi nødt til at sidde lidt og puste. Så langsom og koncentreret gang koster osse kræfter.

- Mon sådan en flok kvier ved at de er en flok kvier, spurgte Helle

- Kvierne ved vel at de er kvier, sagde Nathan. De kender i hvert fald hinanden og ved at vi to er en helt anden slags.
- Men ved de at de er en flok ?
- Ved vi at vi er en flok ?
- Hvis vi tager ens trøjer på og er et håndboldhold ved vi det i hvert fald.

Så lærte Nathan osse det om Helle. Hun havde gået til håndbold som ung, og været god til. Hun havde i hvert fald godt kunnet lide det.

- Skal vi så se at komme hjem til kagen, sagde Nathan.
- Yes, sagde hun. Drømmekagen venter. Vi er på vej.

Helle startede bilen og vi kørte hjem. Hjem, det var det for os begge to, det var vi ikke i tvivl om.

- Jeg er ikke længere munk, sagde Nathan. Jeg føler mig som familiemenneske og embedsmand. Og så stadig katolik.
- Af og til er du nærmest en parodi på et familiemenneske, sagde Helle. I hvert fald når vi er derhjemme.
- Er jeg så hyggelig ?
- Det kan man da osse kalde det. Men er det så ikke på tide at du tager det bånd af halsen.

Nathan bandt båndet op og lod det flagre ud på markvejen. Vi vendte os ikke om og så hvor det landede. Og da vi kom hjem spiste vi hele drømmekagen, større var den heller ikke. Men alligevel stor nok til at Helle gik lidt senere i gang med aftensmaden, og Nathan kom tilsvarende sent i gang med opvasken.

- Vi kunne jo osse købe en opvaskemaskine, sagde han.
- Hvad skulle jeg så bruge dig til Nathanael ?
- Det finder du nok på.
- Desuden finder vi aldrig en maskine der når dig til sokkeholderne når det gælder kvalitet. Du er ikke bare grundig som en maskine, du er osse årvågen. Der sidder aldrig en stump salatblad mellem tænderne på en gaffel når du har haft fat i den.
- Du var ikke med da modelbyen blev smadret, sagde Nathan.
- Jeg tror jeg ville have nydt det.
- Laver du lidt mere kaffe mens jeg gør det her færdigt.
- Der er altså ikke mere kage.
- Jeg tror heller ikke jeg kan mere lige nu.

Sådan hovedsageligt var vores fællesskab. Det havde været forkert hvis vi var flere. Stadig nyt for Nathan, kun en fjern erindring for Helle efter de mange år alene, efter hun mistede Halfdan. Og alligevel ikke fjernere end at hun kunne komme til at sige Halfdan til Nathan. Navnene faldt så ens i munden. Som regel lagde han slet ikke mærke til det, eller han lod sig i hvert fald ikke mærke med det.

For Helle var arbejdspladsen uændret, for Nathan var det noget nyt, et nyt fællesskab der var noget andet og meget mindre end det hjemme, selvom de da var fire på kontoret. Nathan talte kun om arbejde med de andre tre der, han sagde

aldrig noget om os to, heller ikke når han af og til blev spurgt. De andre tre blev ved med at være de andre. I forhold til os var de helt ligegyldige.

Det kan lyde som om vi havde det kedeligt. Det havde vi ikke. Det var spændende nok for Helle, og af og til lige spændende nok for Nathan.

- Du må komme ind i vanen Nathanael, sagde hun kærligt.
- Hvorfor bliver du ved med at kalde mig Nathanael.
- Fordi du stadig er mere discipel end profet min ven. Det er kærligt ment.
- Min mor kaldte mig Nathan.
- Og du synes vel ikke jeg skal være som din mor - eller være din mor.
- Min mor fik jeg givet, dig har jeg selv valgt. Så nej, det skal du i hvert fald ikke.
- Så er vi jo enige Nathanael.

Det var vi. Det var vi ganske tit. Helle og Nathan, som hun nogle gange kaldte Nathanael, af og til Halfdan, men kun når hun var irriteret Nathan som hans mor. Det var vores lykke, som den skulle være.

- Og som vi før har talt om, sagde Helle, så skal det slutte en dag. En dag vil mindst en af os græde.
- Hvis du ikke kører os badus ind i en betonklods, sagde Nathan.
- Og det har jeg ikke tænkt mig at gøre.
- Eller hvis strømmen går.
- Vores strøm går ikke på den måde, sagde hun. Vi er ikke en modelby, så ordentligt bryder vores orden ikke sammen.
- Det bliver måske ikke engang underholdende ?
- Jeg kan huske det bliver kaldt entropiens lov. Det var en fysiklærer vi havde. Allerede den gang syntes jeg at det lød kedeligt.
- Jeg kan slet ikke huske faget fysik, sagde Nathan. Gad vide om jeg nogensinde har haft det.
- Det har du da. Newtons love og alt det der.
- Det kan jeg godt huske. Hed det fysik ? Jeg husker det som verdensorden, Johannes Kepler var en helt.
- Men du har aldrig hørt om entropiens lov ?
- Hvem er Entropien. Ham har jeg aldrig hørt om.
- Den lov er ikke nogens. Den er vist sin egen.
- Så er det vel Guds lov.

Helle prøvede at forklare det, så godt som hun nu kunne huske det, og det var ikke specielt godt. Men det var noget med at energien blev udjævnet, en udjævning af alle forskelle. Samme temperatur overalt i verdensrummet, ikke flere sole og stjerner. Selv fysiklæreren havde sagt at det ville være en kedelig tilstand. Og hvorfor skulle vi så huske det, spurgte vi. Og det skulle vi fordi det ville gå sådan, det var bevist.

- Det lyder mest som om skabelsesberetningen bare kører baglæns i den historie, sagde Nathan. Den vil jeg ikke tro på.
- Det bestemmer du selv, sagde Helle.
- Det bestemmer vi selv.

Og det var netop hvad vi gjorde. Så slog vores katolske baggrund igennem, og calvinister blev vi i hvert fald aldrig. Gud råder, og vi er selv ansvarlige for at følge rådene. Vi gjorde det så godt vi kunne.

Hvis andre synes det er en primitiv måde at slutte den historie, så dem om det. Det var os der var os. Og vi ville fortsat følges.

Ordensbånd 2.1

Jeg gik tilbage til klosteret. Hele vejen ind til byen, gennem byen uden at se mig til hverken højre eller venstre, ud til klosteret på den anden side af byen. I det mørke der var ved at falde på lignede det hele sig selv. Det var et syn jeg havde set mange gang. Men i løbet af den tur havde jeg tænkt meget, og jeg var blevet både træt i kroppen og klar i hovedet.

Ved indgangen til hovedtrappen mødte jeg Steensen. Han så heller ikke anderledes ud end han plejede.

- Velkommen hjem Domingo, sagde han.

Han lugtede ikke af sprut. I halvmørket kunne jeg ikke bedømme sundheden i hans ansigtsskulptur. Det var heller ikke vigtigt. Jeg var ankommet til det mål jeg havde sat mig. Steensens vej gennem livet måtte han selv tage sig af. Men jeg brød mig ikke om at blive kaldt Domingo. Mens vi var et broderskab, gav de kaldenavne fra klosteret mening. Men nu var vi ikke længere brødre, hverken i den ene eller den anden forstand, så nu skulle jeg være mig selv. Det navn jeg havde båret som barn i min familie brød jeg mig heller ikke om, så jeg valgte et nyt og ubrugt navn.

- Kald mig Ingolf, sagde jeg.

- Hvorfor så ikke Ismael, grinede Steensen.

- Fordi det allerede er brugt, sagde jeg. Men som Ingolf vil jeg gerne være velkommen.

Det var et godt og uprætentøst navn. Upletet, i hvert fald af min fortid.

- Så velkommen Ingolf, sagde Steensen. Kom med ind og hils på Bror Ræv. Han har savnet jer. Hvor er de to andre ?

- Jeg kommer alene, sagde jeg.

Bror Ræv så op da jeg trådte ind i spisesalen. Han sad helt alene ved et bord der var dækket til to.

- Jeg henter lige en tallerken til dig osse, sagde Steensen og opførte sig for en stund som tjener.

- Hvor er Bo og Cato, spurgte Bror Ræv.

- Cato blev samlet op af en kvinde, sagde jeg. Hende hønserøven. Bo efterlod jeg. Jeg er ved at begynde forfra. Vær sød at kalde mig Ingolf fra nu af.

- I har sgu altid været underlige, sagde Bror Ræv.

- Og vær sød at referere til os en ad gangen, sagde jeg. Jeg er lige så uafhængig som du er. Når man ser bort fra din drabant altså.

- Garibaldi er desværre ikke mere, sagde Bror Ræv. Han vågnede ikke i morges, og du kommer lige til hans begravelse.

Jeg skulle næsten til at hidse mig op. Troede han i ramme alvor at jeg var gået så langt for at deltage i begravelsen af hans køter. Men så så jeg hvor knust han var inderst inde, og så tilgav jeg ham. Ikke som broder, ikke som munk, ikke som gartner, ikke som katolik, men som menneske. Det var det jeg ville være. Jeg

vidste det var lidt sen at begynde på det, men bedre sent end aldrig. Noget havde jeg fået ud af den gåtur.

- I virkeligheden kommer jeg her for at afsværge min tro, sagde jeg. Det er her jeg åbent bandt mig til den, og det er her jeg kan løses fra den igen.
- Hvem skulle kunne løse dig her, spurgte Bror Ræv. Jeg overlever bare her, Steensen driver en forretning, og de øvrige her er ansat på timeløn. Der er ingen tro her du kan afsværge.

Steensen kom tilbage med en tallerken og noget bestik. Han havde glemt et vandglas.

- Jeg hørte hvad I talte om, sagde han. Og for min skyld kan du afsværge så meget du vil, bare du gør hvad du får besked på.
- Kan du se, sagde Bror Ræv. Han driver en forretning. Jeg gør som der bliver sagt for kost og logi.
- De betingelser har jeg prøvet, sagde jeg. Det endte i et kaotisk og ødelæggende orgie. Hvis der er planer om noget sådant her så vil jeg måske prøve et andet sted i stedet for.
- Noget sådant byder dig måske imod, sagde Steensen med en vis forhåbning i stemmen.
- Jeg orker det bare ikke, sagde jeg.

Og det var sådan det var. Jeg orkede ikke så store udsving, hverken fysisk eller mentalt. Selv Joan havde jeg slået helt bevidst ud af hovedet på min vej gennem byen.

- Var det Ingolf, du ville kaldes, spurgte Steensen.
- Ingolf slattenpik, sagde Bror Ræv.
- Du behøver ikke hente noget glas til mig, sagde jeg til Steensen. Jeg skal slet ikke have noget, jeg går nu.

Jeg vidste bare ikke hvor jeg skulle gå hen. Jeg skulle ikke tilbage til byen. Her kunne jeg møde både Bo og Cato og hans hønserøv. For ikke at tale om Joan og hendes familie. Det vovede jeg ikke, jeg ville bare komme til at styrte mig tilbage i min tidligere tilværelse, og beslutningen havde været at starte helt forfra. Forfra på noget nyt. Den lange og trælse tur og den hårde beslutning skulle ikke have været forgæves.

Jeg fulgte søbredden mod nordøst, gik henover fåremarken og ud i ukendt land. Da jeg kom til en landevej, drejede jeg til højre og fulgte vejen. Jeg gik i venstre side som man skal når der ikke er noget fortov. Jeg ville starte forfra, jeg ville ikke bare køres ned, og mit tøj var mørkt. Når biler med skarpe lygter kom imod mig, trådte jeg ud i rabatten og ventede til de var forbi mig, inden jeg igen trådte ud på kanten af asfalten.

En kassevogn kørte forbi ovre i højre side, på samme nordøstlige kurs, som havde valgt mig. Den blinkede ind til siden, og en kvinde stak hovedet ud ad vinduet.

- Hvor skal du hen ?

- Den vej, sagde jeg og pegede fremad.
- Må vi lige se dig an ?

Det måtte de da gerne, jeg skammede mig ikke over mig selv.

- Vi er to kvinder på tur, sagde damen ved rattet.
- Og vi er slet ikke på udkig efter mænd, sagde hendes sidekammerat.
- Så leder I det rette sted, sagde jeg.

Kvinden ved rattet betragtede mig indgående. Sidekammeraten tog sikkerhedsselen af og kravlede over chaufførens ben og kiggede med. Og jeg blev godkendt.

- Sæt dig bare ind, sagde kvinden ved rattet.

Jeg gik om på den anden side af vognen. Jeg gik bagom. Jeg var forberedt på at de pludseligt ville sætte af og efterlade mig i rabatten i den gale side af vejen, men døren blev endda åbnet for mig, og jeg kravlede ind. Der var plads til os alle tre på det forsæde hvis ingen af os var for bred, og det var ingen af os.

- Hvor er I på vej hen, spurgte jeg.
- Ud i det blå, sagde kvinden i midten.
- Det er da sort nat, sagde jeg.
- Men når natten er omme er himlen blå, sagde kvinden ved rattet. jeg hedder Tone og hende der er Torild. Og hvad hedder du ?
- I kan kalde mig Ingolf.

Det grinede de lidt af. Jeg ved ikke hvorfor, måske fandt de navnet komisk, måske trængte de bare til at grine.

- Har du altid heddet det, spurgte hende der blev kaldt Torild.
- Først fra i dag.
- Hvem flygter du fra, spurgte Tone.
- Jeg tror ikke jeg flygter. Jeg er stille og roligt på vej væk fra min fortid.
- Er den da så forfærdelig ?
- Næ. Den er bare fortid. Den er brugt op, og det er tid for noget nyt.
- Og den fortid er hemmelig ?

Det var den sådan set ikke. Jeg fortalte om min tid i klosteret og i PP Modelby og tiden som eremit. Hele min samlede katolske tid.

- Hvad hedder du så oprindeligt, spurgte Torild.
- Jeg er ikke sikker på hvad jeg hed som barn. Det er så længe siden.
- Hold op. Så gammel er du alligevel ikke.
- I skulle bare vide hvor gammel jeg er. Men jeg tror nok at min mor plejede at kalde mig Basse.
- Basse ?
- Ja det er nok ikke det jeg er døbt. Men da jeg så blev munk, fik jeg navnet Domingo.
- Efter operasangeren ?
- Efter Dominicus. Det hed han oprindeligt, stifteren af vores orden. Vi var dominicanere.

Det sagde dem ikke så meget. Det var vel mest af høflighed de blev ved med at spørge. De var to. Nogle gange spurgte den ene, nogle gange spurgte den anden, det gjorde ingen forskel. Jeg var alene og sad klemmt ud i døren i bilens højre side. Og efterhånden begyndte de at snakke med hinanden i stedet for. Det var ikke snak der var beregnet for mig, så jeg hørte ikke efter, og jeg var træt nok til at falde i søvn i stedet for.

Da jeg vågnede var det dag, solen stod så højt som den nu kunne så tidligt på året. Himlen var mere hvid end blå, men det havde vi var kommet ud til var da let lyseblåt i alt det grå, i hvert fald hvis man gjorde sig umage med at se det. Det gjorde Tone.

- Ud i det blå, sagde hun. Vi skal ud at bade.
- Vandet er iskoldt, sagde jeg. Jeg skal ikke bade i det hav.
- Det skal vi, sagde Tone.
- Vi har ikke badetøj med, sagde Torild.
- Det er alligevel osse for koldt til badetøj, sagde Tone.

Hun vendte sig mod mig.

- Vil du vende ryggen til imens, sagde hun.
- Hvis I vender bilen, sagde jeg, så vender jeg automatisk ryggen til.

Tone startede motoren og vendte bilen.

- Og du kører ikke imens, sagde hun
- Jeg kan slet ikke køre bil, sagde jeg. Jeg lærte at gå som en modelbil af Pierre Petersen, men køre en rigtig bil, det kan jeg ikke.
- Tør vi stole på ham, spurgte Torild.
- Jeg tør, sagde Tone.

De to kvinder stød ud af bilen og forsvandt om bagved i retning mod havet. Jeg blev siddende, som lovet med ryggen til og sikkerhedsselen spændt. Kort tid efter vendte de tilbage med vådt hår og hvert sit håndklæde viklet om kroppen.

- Det var koldt, sagde Tone. Men nu er det prøvet.
- Vi går om bags og skifter, sagde Torild. Og du vender dig ikke om.

Det kunne ikke falde mig ind at vende mig om. Min nye begyndelse skulle ikke være at betragte to dejlige kvinder der klædte sig på. Kabinen var i øvrigt så rodet og dunkel at det ville være meningsløst at prøve. Der var ingen sideruder bags, og der var gardiner for bagruderne. Og de tændte ikke loftslyset.

Lidt senere kom de påklædte og anstændige tilbage til førerkabinen. Denne gang satte Torild sig ved rattet.

- Du fik os til at vende bilen, sagde hun. Vi kan ikke komme længere i den retning, så vi vender om.
- Vil du med tilbage, spurgte Tone.

Jeg skulle ikke tilbage, min opgave var den stik modsatte.

- Så er du alligevel nødt til at gå ud i vandet, sagde Tone. Og så vidt vi nu ved er det en kold og lang svømmetur du har foran dig.
- Hvis du altså ikke bare vil drukne dig, sagde Torild.

Det ville jo være tåbeligt. Drukne mig når jeg lige var begyndt.

- Jeg går langs stranden, sagde jeg og steg ud.
- God tur, sagde Torild og startede bilen.
- Måske skulle du prøve at huske den barndom, sagde Tone. Det lyder som om du har glemt den helt, og jeg tror du trænger til at huske den.

Det var det sidste jeg hørte fra dem. Bilen brummede sydvest på, og jeg stod på en strand og skulle vælge den ene eller den anden vej. Vinden kom fra vest, og jeg valgte medvinden. Det kunne jeg lige så godt når jeg ikke skulle tilbage igen.

Men det sidste Tove havde sagt blev ved med at rumstere i mit hoved. Jeg skulle videre, noget nyt, hvad skulle jeg med en barndom. Og hvad hjalp det hvis jeg ikke kunne. Jeg kunne da huske nogle glimt, men ikke noget vigtigt. Hvis jeg skulle **samme ledt** i en sammenhængende historie ville jeg være nødt til at digte alle mellemregningerne, og måske opfinde en eller anden mening med det hele. Der havde været rigeligt med mening, eller i hvert fald rigeligt hensigt, i både klosteret og PP Modelby. Og Cato havde jo på sin vis haft en plan med den eremittilværelse. Det var ikke det jeg havde brug for.

Så skulle noget så tilfældigt som en strømafbrydelse være planlagt. Eller min mors møde med den boghandler der blev min far. Jeg kendte kun hans erhverv og vidste at han var rejst over til sin søster i Canada inden jeg blev født. Han var vist heller ikke katolik. Så det var aldrig blevet til noget alvorligt mellem de to, som min mor sagde. Som om jeg ikke var alvorlig nok.

Så var det bedre at gå i strandkanten med vinden i nakken og vand på venstre side og marehalm på højre side. Tage det billede ind, inden det blev for mørkt.

Samtidig med at mørket faldt på, blev strandbredden smallere og smallere og mere og mere stenet. Markerne kom tættere og tættere på vandet, og de rejste sig efterhånden til skrænter. Stenene blev større og større, det blev mere og mere bøvlet at gå, og ind imellem måtte jeg nærmest klatre.

Så fik jeg øje på en stensætning oppe på skrænten. En silhuet mod himlen af voldsomt store blokke. Det lignede sten. De stod ikke helt ude på skrænten, men noget længere inde hvor bakken var højest. Og selvom det var noget særligt at gå hvor jeg gik, nærmest med den venstre fod i vandet og den højre på land, så kunne jeg mærke at jeg skulle derop. Gamle sten, rester af en eller anden stendysse, det var næsten et budskab til mig. Nok fortid, men ikke min fortid.

Jeg fandt en vej op, et sted midt i skrænten hvor der osse var fyldt med sten. Det var ikke nemt, det var måske heller ikke sikkert, og der var vel ingen grund til at

drukne sig i jorden i stedet for i havet. Men jeg tog chancen og kravlede op og fik på vejen nogle noget beskidte knæ.

Marken gik næsten helt ud til kanten af skrænten, og jeg tror det havde været en roemark om efteråret, de havde ikke fået det hele med da de tog dem op, så af og til jokkede jeg på en hel eller en halv roe. De fleste smattede ud når jeg trådte på dem, frosten havde gjort sit arbejde godt. Og så der, cirka tyve meter fra skrænten, var der ubehandlet jord med langt græs på, og der stod stenene. Det var næsten som det skulle være, fire sten omkring noget der kunne være et kammer. Ingen sten ovenpå, den var måske forsvundet. En kiste uden låg, et hus uden tag, det trak alligevel i mig. Jeg fik en underlig idé om at der ville sidde et barn i den kiste. Sidde der og lege med klodser eller småsten. Måske var det et ekko af Tones slutbemærkning.

Da jeg kom tæt på kunne jeg godt se at det ikke var en gammel dysse. Det var ikke marksten men udsavede klippeblokke, næste lige store og glatte og næsten lige så høje som mig. Nogen dæksten havde der vist aldrig været tale om. De stod så tæt at jeg kun med besvær kunne mase mig imellem dem. Og der sad ikke noget barn derinde og legede med klodser. Et eller andet natdyr på størrelse med en mus pilede væk, og så var stenkammeret helt tomt lige bortset fra at jeg var der. Jeg var så træt at jeg lagde mig på ryggen og lukkede øjnene.

Da jeg vågnede var det lyst. Jeg var sulten, meget sulten. Så sulten at jeg fortrød at jeg ikke havde bidt Steensens og Bror Rævs fornærmelser i mig længe nok til at få noget i maven, men jeg var efter min tid som eremit osse i en slags træning i at undvære mad i nogle dage.

I lyset kunne jeg se at stenene ikke bare var skåret ud i facon, de var osse bemalede i en dyb mørkeblå farve, og inde i kammeret var der desuden sat små gyldne prikker, det skulle vist forestille stjernebilleder, ikke nogen jeg umiddelbart kunne genkende, men jeg så heller ikke specielt grundigt efter. Den stensætning havde aldeles tabt sin tiltrækningskraft, og jeg klemte mig ud.

På ydersiden var blokkene en smule grovere, og der var ingen bemaling. Det var lidt mere spændende, men da jeg havde set kammeret indeni virkede det ikke længere. jeg havde måske modstræbende haft et håb om at komme i kontakt med en fjern fortid i mit eget liv, og så var det bare et klodset forsøg på et eller andet halvmystisk. Måske var stenene sat i håb om at det kunne beskytte skrænten mod havet, måske var det tænkt som en slags kunst. Kunstigt var det i hvert fald. Jeg gik derfra og fortsatte i stedet langs kysten. I starten gik jeg oppe på skrænten, men så snart den var bølget langt nok ned, gik jeg helt ned til vandkanten. Det var trods alt den bedste vejviser i et lidt usikkert vejr.

Skrænterne blev lavere og lavere, stranden blev bredere og bredere. Af og til gik en mark helt ned på stranden, og der var sat hegn helt ud i vandet for at afgrænse den. De var altid til at komme over, og af og til var der endda en låge i. Til tider var det mere sump end sand jeg gik i, jeg blev fugtig om fødderne, til sidst måtte

jeg erkende at de var våde. Ikke det smarteste når vejret stadig var koldt. Da jeg kom frem til hvor en å eller snarere en bæk løb ud, overvejede jeg da at følge den i stedet for havet. Men den så ikke meget dyb ud, og fødderne var allerede våde, så jeg vadede over. Og var derefter våd helt op over knæene. Dumt Ingolf, meget dumt. Jeg måtte finde hus og varme og mad. Utroligt at man kunne gå så langt uden at se andre tegn på mennesker end marker og trådhegn på usikre pæle.

Jeg gik langt inden jeg så tegn på noget der kunne minde om menneskelig beboelse. Men så dukkede der et lille sommerhusområde op, det var hen sidst på dagen jeg fik øje på det. Seks - syv huse af træ der lå nogen afstand fra kysten, og de var alle helt mørke, uden lys i vinduerne så vid jeg kunne se mellem alle de fyrretræer de stod og gemte sig iblandt.

Et af husene lå et stykke fra de andre, det så ubeboet ud, men jeg bankede alligevel på døren. Uden resultat. Jeg tog i døren, den var låst. Men i skuret ved siden af stod døren en smule på klem. Jeg sneg mig ind. Der var ingen varme på, men en masse brænde der kunne blive til varme, hvis det blev brugt korrekt. Og det havde jeg ikke mulighed for. Men jeg fik osse øje på en orangerød klat der nærmest lyste på mig fra en bjælke under det lave tag. Det var en nøgle der havde fået en klat maling, eller måske snarere en klat neglelak, sikkert som en slags identifikation. Den nøgle gjorde i hvert fald opmærksom på sig selv, og det havde næppe været meningen. Men det var så nøglen til sommerhuset, den passede i indgangsdøren, jeg gik ind, og der var tydeligt varmere end udenfor. Der var ikke tændt lys, men der var tændt for noget varme. Ikke meget, men nok til at holde møblerne fra at mugne, nok til at det tydeligt kunne mærkes.

Jeg fandt køkkenet og åbnede køleskabet. Lyset derindefra blændede mig næsten, så tændt var det, men det eneste indhold var to glas syltetøj og en flaske ketchup. I et overskab fandt jeg en pakke havregryn. Der var ingen mælk nogen steder, men havregryn med syltetøj og vand gik an som min tilstand var. Jeg var sulten og kørte tre tallerkenfulde ned inden jeg kunne stoppe. Syltetøjsglasset var tomt, og jeg stillede det pænt sammen med tallerkenen og skeen i vasken og fyldte det hele med koldt vand så det ikke stod og tørrede ind. Jeg fandt en karklud at tørre bordet rent, og gav mig så til at se efter noget jeg kunne sove i.

Den eneste sofa i stuen var alt for kort til formålet. I det første værelse jeg kiggede i, kunne jeg skimte noget der lignede en smukt og velredt dobbeltseng. Det var næsten synd at ødelægge sådan en opredning. I næste værelse var der en enkelt seng med en dyne på, og det skulle måske se ud som om sengen osse var redt. Og der var betræk på dynen, i farver så vidt jeg kunne gætte i mørket. Der lagde jeg mig fuldt påklædt og fik noget varme. Sammen med de tre portioner havregryn var det rigeligt til at jeg kunne falde i søvn.

Da jeg vågnede var jeg lidt i tvivl om hvor jeg var. Jeg havde stadig lukkede øjne og ansigtet halvt nede i puden, og det første jeg registrerede var en velkendt lugt af sure sokker. Jeg var næsten tilbage på mit eget drengeværelse, og da jeg så op med søvn i øjnene, bekræftede plakaterne på væggen det indtryk. Da jeg så

nærmere efter var det dog ikke mine gamle idoler der hang der. De fleste så ud til at være fodboldspillere, mine idoler havde været musikere. Lyssætningen var noget anderledes, men heltepositionerne var stort set de samme.

Jeg huskede jo mine idoler. Robert Plant der var så tynd dengang. Med det store hvide hår lignede han næsten en mælkebøtte man lige kunne puste frøene af. Ian Gillan foran resten af Deep Purple, og håret var sort og langt. Jeg havde osse et krucifiks, hvor Kristus med lidt god vilje godt kunne ligne en musiker i Deep Purple. Purple og Zeppelin, min mor brød sig ikke om sammenligningen med Kristus. Krucifikset i hendes soveværelse var i farver, hvor mit kun var sort og hvidt.

Var det det Tone havde talt om. Var jeg osse med en duft af sure sokker kommet på sporet af en tabt tid. Jeg måtte se at komme ud af det værelse. Jeg skulle i gang med en helt ny begyndelse og ikke hænge fast i fortiden. Jeg skulle ikke hænge fast i noget som helst, men være åben for det nye.

Det nye stod i stuen da jeg kom ud fra værelset. En arrig mand og en næsten lige så arrig kvinde. De så begge ud til at være på min alder. Manden stod og fægtede med en mobiltelefon.

- Kan du se der var nogen, sagde han. Bumsen der har fundet den nøgle du absolut ville hænge i øjenhøjde ude i brændeskuret.
- Så er der i hvert fald hverken smadret døre eller vinduer, sagde kvinden.
- Jeg havde faktisk tænkt mig at rydde pænt op efter mig sagde jeg.
- Hvad har du neglet, sagde manden. Vend lommerne-

Jeg vendte lommerne. De var lige så tomme som de plejede at være.

- Hvor har du det så, spurgte manden.
- Jeg har spist nogle havregryn, sagde jeg. Og noget syltetøj.
- Det overlever vi jo nok, sagde kvinden. Men det er meget ubehageligt for os at du har været inde og rodet i vores ting.
- Jeg ringer efter politiet, sagde manden.
- Hvis jeg rydder op i køkkenet lover jeg at I slet ikke vil kunne se at jeg har været her, sagde jeg.
- Men nu ved vi det altså, sagde kvinden.
- Takket være alarmen, sagde manden. Uden den ville vi ikke have opdaget det før til påske.
- Men hvis han har ret. Hvis han havde ryddet op efter sig og kun havde taget de havregryn, så ville vi måske slet ikke have opdaget det. Det er lige før det ville have været bedre på den måde.

Manden stod stadig og gloede mest på sin telefon.

- Jeg ringer altså efter politiet, sagde han.
- Hvad skulle det gøre godt for, sagde kvinden. Vi bliver til grin hvis vi anmelder et havregrynstyveri. Og du har vel ikke tænkt dig at anmelde en pose havregryn til forsikringen.
- Det er ulovlig indtrængen, sagde manden.

- Politiet har andre vigtige ting at tage sig til. De bliver bare irriterede hvis de skal køre helt herud for så lidt.
- Det vil jeg skide på, sagde manden. Det er det vi betaler skat for.
- Jeg kan ikke tilbyde at betale erstatning, sagde jeg, jeg har ingen penge. Men jeg kunne rydde op i jeres have for jer. Jeg har arbejdet som gartner i mange år.

De blev tavse. Vi stod alle tre og gloede usikkert på hinanden. Hvis det ikke havde været alvor, kunne det have virket komisk.

- Har du sovet her, spurgte kvinden.
- Derinde, sagde jeg og pegede.
- Han har sovet i Kevins seng, sagde mandet.

Kvinden gik forbi mig og åbnede døren til værelset. Jeg syntes næste jeg kunne mærke en snært af sur sokkelugt igen.

- Han har redt sengen efter sig, sagde hun. Pænere end Kevin plejer at gøre det.
- Jeg sagde jo at jeg ville gøre det ordentligt, sagde jeg.
- Vi er i hvert fald nødt til at have navn og adresse på dig, sagde manden. Så vi ved hvem vi skal komme efter hvis der alligevel viser sig at du har hugget noget. Vi skal se noget legitimation.

Det havde jeg jo ikke. Jeg havde heller ingen adresse. Det eneste jeg havde var et helt nyt navn. Det prøvede jeg at forklare dem. Jeg fortalte mest om klosteret, tiden i PP Modelby gik jeg let henover. Min tid som eremit nævnte jeg slet ikke.

- Dine papirer er altså stadig i klosteret, sagde manden. Så du kører altså med os derind så vi kan få historien bekræftet.

Det havde jeg bestemt ikke lyst til.

- Jeg har som sagt forladt det sted i vrede, sagde jeg. To gange for at det ikke skal være løgn.
- Det er jo det vi skal vide, sagde kvinden, at det ikke er løgn du har fyldt os med.

De insisterede. Det endte med at jeg sagde ja til at køre med. Men jeg ville rydde op i køkkenet først. Jeg ville holde hvad jeg lovede. Og de blev i stuen og kunne se mig mens jeg stod i køkkenregionen og ryddede op så pænt jeg kunne. Jeg sluttede af med at polere vandhanen med et viskestykke. Konen sad på en stol, manden havde lagt sig på sofaen, som jeg allerede havde bedømt uegnet til sådan noget. Han lå med nakken oppe på armlænet for at have det bedste udsyn til min fremfærd i køkkenet. Da jeg var klar blev han bare liggende, og hans øjne så ikke længere ud til at betragte noget specielt. Konen rejste sig fra stolen.

- Han er klar til at køre, sagde hun.

Manden svarede ikke.

- Søren, sagde hun lidt højere. Vi er klar til at køre.
- Ring efter en ambulance, stønnede han.
- Hvad er nu det. Først ville du ringe efter politiet, og nu en ambulance.
- Jeg har det helt forkert, sagde han.

- Rejs dig op så vi kan komme afsted.
- Det er det jeg ikke kan.

Det gik op for både konen og mig at der var noget galt. Hun tog telefonen ud af hans hånd og ringede efter ambulancen.

- Han bliver hentet så hurtigt de kan, der går nok et kvarters tid. Jeg skal med der, så du har forladt huset inden.
- Jeg har jo lovet at rydde op i haven.
- Du skal slet ikke røre ved mere, du skal bare se at komme ad helvede til. Det er måske alvorligt, og så vil jeg ikke have mere at forholde mig til. Forsvind ud af vores liv.

Jeg gik. Ad helvede til, havde hun sagt. Og det var vel det samme både Steensen og Bror Ræv havde tænkt. Jeg syntes ikke navnet Ingolf skulle pege i den retning. Jeg havde valgt et navn der ikke pegede på noget som helst. Men hvad vidste jeg i virkeligheden om helvede. Min mor havde kaldt Deep Purple musik fra helvede. Men det var jo fordi hun syntes det lød for højt når jeg skruede helt op for båndoptageren.

Jeg gik stille og roligt derfra, jeg løb ikke. Men jeg nåede alligevel så langt videre at jeg kun svagt kunne ane ambulanceudrykningen langt bagud. Den havde ikke noget med mig at gøre. Jeg havde forladt deres sommerhus som om der ikke var sket noget upassende. Der var ikke sket noget upassende. Det eneste spor jeg havde efterladt var en seng der var redt lidt for pænt og et tomt syltetøjsglas der var helt rengjort og smidt i beholderen til glasaffald.

Bag fyrretræerne kom en række lindetræer til syne. Havde de stået i begge sider af den markvej jeg fulgte ville det have været en allé. Men venstre side af vejen var stadig fri for træer, så udsigten til havet ikke blev spoleret. Jeg fulgte markvejen nu, selvom den på et tidspunkt drejede ind i landet, og der nu var lind på begge sider så det blev en rigtig allé. På venstre side af vejen var græsset klippet, næsten som en plæne. På højre side var en nyharvet mark. Tiden gik hurtigt. En mand i grønt arbejdstøj kom mig i møde på cykel. I første omgang nikkede han bare til mig.

Ordensbånd 2.0

- Går du med ?
- Jeg tager bussen, sagde Ulrik.
- Du har ingen penge.
- Det er der råd for.

Ulrik gik turen hen til stoppestedet og satte sig på bænken. Han ventede længe, og da bussen kom var der ikke andre end chaufføren med.

Tage havde kørt den bus i over fjorten år, så han kendte ruten og dens særheder som sin egen bukselomme. En kold eftermiddag, ikke flere skolebørn, en fredelig og måske lidt kedelig tur. Han havde endda overvejet at finde noget radio på sin telefon, selvom den slags vist ikke var tilladt. Og så stod Ulrik heldigvis på. På det mest øde og gudsforladte sted på ruten.

- Hvor langt skal du ?
- Ind til byen. Men jeg har altså ingen penge.
- Ved du hvad. Hvis du sætter dig på et af de forreste sæder og lover at lade være med at falde i søvn, så ser jeg bort fra det med penge i denne omgang. Bare du ikke lader det blive til en vane.
- Det bliver aldrig en vane at køre tilbage hertil. Jeg har sultet nok her.
- Sultet ?
- De kaldte det faste. Men vi havde ingen mad, og så er det vel ligegyldig hvad man kalder det.
- Det lyder hårdt.
- Det var hårdt.

Tage mente det kunne være lovende nok. Der var ikke brug for at høre musikradio. Han så endnu engang Ulrik i øjnene og vendte sig så og startede bussen.

- Og nu skal du så tilbage til byen, sagde han.
- Og have noget mere at spise, sagde Ulrik. Og måske besøge nogle venner.

Ulrik havde stadig nogle uindfriede forhåbninger fra nytårsaften siddende i kroppen. Nu kunne han måske støde på Joan, han vidste hvor hun boede.

- Du kender nogen i byen, sagde Tage.
- Det gør jeg da. Jeg boede i byen i næsten et helt år og var med til at bygge PP Modelby.
- Der var ellers noget med at den blev hærget og lukket igen.
- Ja, jeg var osse med til at ødelægge den. Det var noget af en oplevelse.
- Det kan jeg forestille mig.
- Det tror jeg godt nok ikke man kan uden at have været der.
- Var det så vildt ?
- Vildt er ikke det rigtige ord. Og det var jo osse en oplevelse at være med til at bygge den. Ellers havde der jo ikke været noget at ødelægge.
- Men hvis ikke det var vildt, hvad var det så ?

- Sjovt og dejligt måske. Og tilfredsstillende. Den by var jo en smuk vision der mislykkedes. Og det var godt at den mislykkedes.

Tage blev tavs. Det var slet ikke den slags underholdning han havde håbet på, men han kunne ikke klage.

- Du skulle selv have været der, sagde Ulrik. Du kunne bare være kommet, der var gratis adgang den dag.

- Jeg har nok været på arbejde.

Samtalen døde hen, men de havde begge to noget at tænke på. Tage prøvede at få Ulriks beretning til at passe ind i de andre historier han havde hørt om den modelby og den sindssyge Pierre Petersen. Og Ulrik prøvede at genkalde sig ruten fra værkstedet til Joans families lejlighed. De havde taget en taxa derud, men de var gået hjem. Den tur skulle altså lige vendes om inde i hovedet. Og så var de fremme hvor byen begyndte, og allerede her stod nogle flere på. Tage fik noget andet at tænke på, Ulrik blev siddende indtil stationen, og der stod han af. Han sagde pænt farvel til Tage, og Tage smilede tilbage. Han havde noget at fortælle når han kom hjem.

- Vi ses måske en anden gang, sagde han.

- Det kan man aldrig vide, sagde Ulrik.

Allerede inden han nåede frem til værkstedet stødte han på et kendt ansigt. Ikke Joan, det havde osse været for meget forlangt. men Pia Petersen, PPs hustru, som han plejede at omtale hende.

- Hvad i alverden, sagde hun. Det er da Ulrik. Hvornår er du kommet til byen ?

- Jeg er lige landet med bussen.

- Var I ikke blevet eremitter, spurgte hun.

- Vi er ikke mere. Vi gik fra hinanden.

- I arrigskab ?

- Jeg ved ikke med de andre. Mig passede det udmærket.

De stod lidt.

- Hvor er du på vej hen, spurgte hun så. Modelbyen findes jo ikke mere og værkstedet er lukket.

- Og hvad med PP ?

- Han er indlagt.

- Hvad fejler han ?

- De kalder det så meget. Men det handler vist mest om at han har mistet modet. Når en drømmer som ham får smadret drømmen er der ikke så meget tilbage.

- Han havde da en familie. Dig og jeres datter. Og en god konsulentvirksomhed.

- Det var alt sammen midler, ikke målet. Vi var alle sammen bare trædesten på vejen frem mod den selvkørende by. Altså selvkørende så længe der kom strøm ud af kontakten.

- Det gør mig da ondt at høre at han er blevet syg.

- Det er bare noget du siger fordi det gør man. For gu gør det ikke ondt på dig. Du nød at smadre den by lige så meget som jeg og alle de andre. Og du nød at gøre det så profant som muligt.

- Profant ?
- Du prøvede jo at smadre den med pikken. Fuckede den op i bogstaveligste forstand.
- Og du holdt dig da ikke tilbage. Det var nærmest dig der begyndte.
- Og jeg nød synet lige så meget som alle I andre.

Det var en lidt sær samtale. De stod begge og trippede på helt samme måde. Han så at hun gjorde det uden at bemærke at han selv gjorde det. Hun så på samme måde hvordan han gjorde det. Og ingen af dem vidste om det var kulde eller utålmodighed.

- Du må godt gå med mig hjem, sagde hun.
- Det lyder dejligt, sagde han.

De gik tavse og spændte til hendes hus. Pia viste ivrigt vej og han fulgte ivrigt efter. Da de kom indenfor døren var de stadig tavse. De begyndte heller ikke at kysse hinanden. Men da de havde taget overtøjet af, kunne de ikke holde op med at tage tøj af. Efter et stykke tid stod de begge noget komisk i undertøj i entreen. Hun havde stadig en enkelt strømpe på, han havde smidt begge sokker.

- Vi går op på mit værelse, sagde hun.

Det var soveværelset hun mente. Nu kaldte hun det sit værelse. Det var som om hendes Pipi var visket ud af det rum. De kom ind på værelset, hun løste døren. Så flåede de det sidste tekstil af hinanden og kastede sig over hinandens kroppe. Efter tre - fire minutter var det overstået for dem begge. Pia syntes det var som at være med i en billig film, men hun havde stadig lyst til at være med i den. En eller anden forsøgte at åbne døren til værelset udefra. Pia fnisede.

- Jeg tror det er Maddy.
- Hvad laver I derinde, råbte datteren.
- Vi knepper, råbte Pia tilbage.
- Hold kæft hvor er I ulækre, råbte datteren og forsvandt så vidt vi kunne høre.
- Hun er kun sytten, fnisede Pia.
- Det var måske ikke så godt, sagde Ulrik.
- Det var dejligt, sagde Pia. Skal vi ikke gentage det i halvt tempo.
- Jeg tror ikke jeg kan så meget lige nu.
- Jeg kan et par fiduser.

Denne gang tog det mere end dobbelt så lang tid. Men så faldt de osse lykkeligt i søvn begge to. Efter et par timer vågnede Pia og skulle tisse. Hun låste døren op og gik på toilettet uden at ulejlige sig med at tage noget over sig. Maddy hverken så eller hørte hun noget til.

Da hun kom tilbage til sit værelse var Ulrik osse vågnet. Han skulle ikke på toilettet, men han var stadig trængende.

- Skal vi gøre det igen, spurgte han.
- Jeg er vist lidt for øm dernede.
- Så det var så det ?

- Man kan jo så meget andet.
- Hvad mener du ?
- Der er alle de måder man ikke kan få børn af.
- Er du da bange for det ?

Det var slet ikke faldet ham ind at overveje det.

- Nej det er nogle år siden det var en risiko, sagde hun. Men de andre måder er bare for sjov, så vi kan vel godt have det sjovt.
- Du mener de er formålsløse.
- Nemlig. Biologisk formålsløse og bare sjove.

Det hele var stadig uvirkeligt for Pia, og det nød hun i fulde drag. Det var osse uvirkeligt for Ulrik. Han tænkte nu ikke på billige film, det medie havde han ikke de store erfaringer med, men han mindedes sin ungdom og de drømme han havde haft dengang. Han ville bare ønske at han osse havde konditionen fra dengang i behold. Men med lidt tålmodighed og gensidig hjælp og støtte var de alligevel i stand til en hel del. Der var åbenbart opsparet noget hos dem begge.

Nogle timer senere måtte de alligevel holde inde.

- Vi er nødt til at have noget mad, sagde hun.
- Mad, sagde Ulrik.

Det havde han slet ikke tænkt på. Men nu kunne han ikke få det ud af hovedet. De tog tøj på og friserede håret og gik i køkkenet. Pia gav sig til at lave hakkebøf, Til morgenmad, men det var osse langt op ad formiddagen.

- Det her er som at være med i en film, sagde hun. Måske endda en tegnefilm, der er efterhånden ikke den store forskel.
- Jeg tror jeg ved hvad du mener, sagde Ulrik.

Han anede ikke hvad hun talte om, men han ville så gerne være enig med hende.

- Men så er det osse slut her, fortsatte hun. Er vi ikke enige om det ?
- Hvad mener du ?
- Det i mit værelse er et overstået kapitel. Det var en drøm der gik over gevind. Og tak for det, men nu må vi tænke på det som noget vi har forestillet os. Om et par dage måske.
- Jeg tror jeg ved hvad du mener, gentog Ulrik.
- Jeg er både øm i kussen og øm i sjælen nu, sagde Pia. Og nu vil jeg tage mig sammen og huske at det her bare var et meget livagtigt eventyr.
- De ser lovende ud de bøffer, sagde Ulrik.

Han stod lige bagved hende og betragtede hakkebøfferne sprutte på panden.

- Pas på de ikke osse sprøjter op på dig, sagde Pia.
- Jeg kom bare til at tænke på, sagde Ulrik, at det kunne måske passe godt med et par spejlæg til de bøffer.

Da de havde spist gav de hånd til farvel. Ulrik gik ud i byen. Pia gik op på sit værelse og ryddede op og skiftede sengetøj. Rummet fik osse en omgang med støvsugeren. Hun var lidt i tvivl om de havde aftalt at mødes igen.

Ulrik glædede sig til det møde. Men der var nødt til at gå nogen tid først. Nu skulle han finde ud af hvor han skulle være i mellemtiden. Og noget han kunne beskæftige sig med. Han skulle vel gå til jobcenteret som de havde gjort dengang. Måske var det osse der han kunne træffe Joan.

Det var nu ikke Joan han kom ind til denne gang. Det var en anden dame, noget yngre med lange øringer helt ned til skuldrene. Der var et skilt over døren ind til kontoret, det havde han set, men det havde der ikke været sat nogle bogstaver i. Hun virkede nu meget kompetent. Hun spurgte lidt til hans baggrund og rodede lidt i sine papirer.

- Der er jo ikke så meget lige for tiden, og du er nok ikke den type der har lyst til at komme på kursus.

Det havde han ikke lyst til, det havde hun helt ret i.

- Men tilfældigvis har vi lige fået en forespørgsel på en erfaren mand, fortsatte hun. Her du erfaring med byggeri ?

- Jeg har været med til at bygge et drivhus og en by. Jeg ved at jorden er flad når man skal bygge på den, og at alt skal være i lod og vater. Og da vi byggede byen var pladen så flad at vi osse selv måtte bygge bule på den.

- Var du med til at bygge modelbyen ?

- Ja. Så du den ?

- Nej, men vi kender jo lidt til Pierre Petersen her i huset, så vi har hørt en hel del om den her bagefter.

- Den så faktisk godt ud inden den blev ødelagt.

- Ja. Det var sørgeligt det skulle gå så galt. Det gik hårdt ud over ham.

- Han blev syg, har jeg hørt. Han er vist indlagt.

- Tvangsindlagt, sagde hun. Han overfaldt jo en fodgænger til sidst. Det var vi ikke forberedt på, os der kendte ham.

- Det lyder heller ikke som den PP jeg kender.

- Han startede med at råbe efter folk der gik over gaden ved siden af fodgængerovergangen. Som om han var blevet forvandlet til en slags landsbytosse. Men så endte det med at han korporligt overfaldt en ældre mand, der vist nok var på vej over for rødt.

Hun holdt en pause.

- Men det er jo ikke min sag at sidde her og referere det, fortsatte hun så. Det betyder nok bare at du ikke skal reklamere for meget med at du var med på det modelbybyggeri. Det med drivhuset må være erfaring nok.

- Hvad er det for et job.

- Arbejdsmand på en byggeplads. Dem er der ikke mange tilbage af, men det er Thomsen, og han holder stadig fast i nogle af de gamle ordninger.

Hun stak ham en seddel med adressen og forklarede ham hvor det lå.

- Men du skal først henvende dig i aften når han er hjemme. Eller måske i morgen tidligt.

Det måtte blive om aftenen. Han vidste ikke hvor han skulle tilbringe natten, så han måtte finde et job så hurtigt som muligt. Og mens han ventede på aften slentrede han rundt i byen og genkendte steder. Havde det været en lun sommerdag, havde det været en ren fornøjelse, nu var det lige koldt nok.

Det var Tage der kørte en af de busser der kørte forbi ham der på gaden. Tage kunne sagtens genkende Ulrik. Ulrik stod og overvejede at gå ind i en kiosk og bemærkede ikke engang bussen.

Han kunne jo ikke købe noget i den kiosk. Men den var indrettet lidt som et minisupermarked, der var en gang rundt om nogle hylder i midten af lokalet. Og han gik ud fra at der var varme på derinde. Han kunne vel godt gå en runde om de hylder og beslutte sig til ikke at købe noget og få lidt varme i fødderne imens.

Han gik ind og fik øje på Kai der stod ved disken og købte smøger.

- Hej Kai.

- Hej Ulrik. Jeg troede I havde forladt byen.

- Jeg er kommet retur.

- Omverdenen nægtede at beholde dig ?

- Noget i den stil.

- Hvad får du så tiden til at gå med her ?

- Jeg skal søge et job hos tømrermester Thomsen. Men han er ikke kommet hjem endnu.

- Og hvor bor du ?

- Ingen steder endnu.

- Jeg har et ledigt værelse.

- Jeg har ingen penge.

Kai var blevet alene i lejligheden. Katja var flyttet og havde taget alle ungerne med. Det var til at leve med, og det med pengene kunne godt vente. Kai var positiv når det gjaldt udsigten til selskab. Ulrik var den af munkene han havde syntes bedst om, og et børneværelse uden unger var der ingen grund til at klamre sig til.

Ulrik var ikke helt så entusiastisk. Han var stadig noget i tvivl om hvad han mente om Kai. I klosteret havde han været en uskadelig stor dreng, lidt for sur engang imellem, men i byen havde han været en helt anden. Det kunne jo lige så godt have været ham der overfaldt Bror Ræv som omvendt.

- Hvad laver du så nu, spurgte Ulrik.

- Skal I blive stående der og snakke midt i døren, spurgte manden ved disken.

- Undskyld mange gange at jeg købte mine smøger her, sagde Kai. Det skal ikke gentage sig.

Ulrik og Kai fulgtes ud. En tur rundt derinde ville måske nok have givet lidt varme i fødderne, men det var der ikke noget at gøre ved. Kai fortalte at han gik på noget voksenuddannelse, at han havde fri, og at de da kunne gå hjem til ham og se på det værelse. Så der var ikke andet at gøre. Det var et tilbud han ikke bare kunne sige nej til.

Og værelset var da i orden. Hvis de bar resterne af ungerens møbler i kælderen og smed en madras på gulvet kunne det sagtens gå an. Badeværelset var osse rimeligt.

- Og så kan vi lave mad sammen, sagde Kai. Jeg begynder i dag mens du søger det job. Så kan du komme hjem til varm aftensmad.

Ulrik takkede og drog afsted til tømrermester Thomsens hus. Thomsen var hjemme.

- Jeg er blevet sendt herud af jobcenteret, sagde Ulrik. Der var noget med at du kunne bruge en arbejdsmand på en byggeplads.

- Det er rigtigt, sagde Thomsen. Hvor har jeg set dig før ?

Tømrermester Thomsen var måske et par år yngre end ham selv, men ikke meget yngre. Ulrik kunne ikke mindes at de nogensinde havde mødt hinanden.

- Nu ved jeg det, sagde Thomsen så. Du var en af dem der gik som en dukke ved modelbyen.

- Jeg var med til at bygge den. Og jeg var osse med til at ødelægge den.

- Godt I gjorde det. Den skøre skid.

De stod og så hinanden i øjnene som erfarne ældre mænd.

- Kan du starte i morgen klokken syv, spurgte Thomsen omsider.

- Det kan jeg vel godt.

- Kom i arbejdstøj. Og husk sikkerhedssko. Jeg gider ikke have vrøvl med arbejdstilsynet.

- Det er i orden, sagde Ulrik.

Han havde ingen anelse om hvor han skulle skaffe arbejdstøj og sikkerhedssko. I løbet af natten og uden penge. Heldigvis ventede Kai med varm mad og måske osse med gode råd i den lejlighed han åbenbart skulle til at kalde hjem.

Kai havde gjort sig umage med den mad. Ulrik var glad for mad, det vidste han jo, og chancen for en bofælle var for god til at den måtte smutte fra ham. Det ville være rart med noget selskab og en at dele huslejen med. Det var ikke så let at få det til at hænge sammen på understøttelse, nu han var blevet alene om det. Lejligheden var jo for stor til ham nu. Den havde været Katjas, og den havde passet fint da de boede der sammen med ungerne. Men ham den nye fyr havde både hus og have, så kællingen havde overladt ham både lejlighed og husleje da hun smuttede. Sådan var det.

Ulrik kunne lide maden. Han begyndte at synes helt godt om tanken om at bo der sammen med Kai, specielt da han fortalte at han havde gemt sit arbejdstøj fra PP

Modelby. Det kunne godt bruges. Det eneste problem var de sikkerhedssko. Det havde de ikke brugt på PPM.

- Og alt er lukket nu, sagde Ulrik. Det kan vi ikke nå at skaffe inden i morgen. Tror du det er vigtigt ?

- Når din mester siger det er vigtigt, så er det vigtigt. Og jeg har måske en idé.

Kai havde været i praktik i by og park et par uger i efteråret. Og han vidste hvor omklædningsrummet var.

- Men tager folk ikke deres sko med hjem, indvendte Ulrik.

- De fleste af de unge skifter til sneakers når de har fri. Mon ikke der skulle være efterladt et par stykker du kan passe.

- Så mangler de det jo i morgen.

- Ja, det er så deres problem.

Ulriks begyndende forelskelse i Kai var så småt ved at dampe af igen.

- Er der ikke låst ?

- Der er en nødindgang. Den brugte vi hvis vi kom før formanden.

De ventede til det blev senere på aftenen. Noget senere faktisk. I stedet sad de og fortalte hinanden historier indtil klokken var over elleve. Lidt om hvad de havde lavet hver især siden modelbyen. Men det meste af tiden genopfriskede de fælles erindringer, en del af dem helt tilbage fra tiden i klosteret. Og da den så var kvart over elleve drog de på tyvetogt.

Det viste sig at den nødindgang var blevet låst siden Kai havde været i praktik. Og der var heller ingen vinduer der stod åbne.

- Det er nok for koldt, sagde Kai.

- Eller osse har de ikke lyst til at man bryder ind, sagde Ulrik.

- Vi er nødt til at smadre en af ruderne, sagde Kai.

- Og hvad hvis der så er alarm på ?

- Hvorfor skulle der være det. Det er kun tøj, der er ingen maskiner derinde.

- Jeg synes vi skal lade være.

- Vi har ventet længe oppe. Og så får du ikke jobbet.

Og hvordan havde han så tænkt sig at betale sin del af huslejen. Kai knækkede en rude forsigtigt med albuen. Det larmede ikke ret meget, og han fik listet en hånd ind og haspet vinduet op.

- Efter dig, sagde han.

Ulrik havde ikke lyst. Og han kravlede alligevel ind. Kai brugte sin telefon til at lyse omkring. Han fandt hurtigt nogle sikkerhedssko, og det andet par de prøvede passede Ulrik perfekt.

De åbnede yderdøren indefra. Og straks gik alarmen i gang.

- Løb for helvede, sagde Kai.

De løb over til hegnet, kravlede over og forsvandt ind i parken på den anden side.
- Hvorfor helvede har de sat alarm på yderdøren og ikke på vinduerne, stønnede Kai. Det gir ingen mening, det er fandeme kommunen.

Ulrik sagde ikke noget og de skyndte sig tilbage til lejligheden. Kai lagde sig ind i soveværelset, Ulrik lagde sig ind i sit nye værelse. Der var ingen dyne på madrassen, men der var et tæppe, og hvis han beholdt tøjet på skulle det nok gå.

Samtidig var Pia overbevist om at Ulrik måtte være kommet tilbage. Der var i hvert fald nogen der rodede rundt nede i køkkenet, og det var ikke Maddy, sådan lød hun ikke. Havde hun fået givet Ulrik en nøgle, det mente hun ikke, men hun var ikke helt sikker på noget. Hun blev lidt nervøs, både på en god og på en dårlig måde, bedre kunne hun ikke forklare det for sig selv.

- Ulrik, råbte hun og åbnede køkkendøren.

Det var ikke Ulrik. Det var hendes mand.

- Pipi, hvad laver du her ?
- Jeg er kommet hjem til dig.
- Er du blevet udskrevet ?
- Det var jeg jo nødt til.

Han havde udskrevet sig selv. Han havde endda skrevet det med en rød tusch på skjorten. Sikkert mens han havde den på, for det stod på hovedet. Det var først da han pegede på det hun kunne læse det. Hun løb op på sit værelse, låste døren og ringede til politiet.

Politibilen kom nogen tid efter. Udrykningen blinkede på taget, men de havde trods alt ikke sat sirenen til. Hun låste værelsesdøren op og løb ned og tog imod dem, to venlige damer i uniform. Men tag ikke fejl de er professionelle og ved hvad de har med at gøre. De gik hele huset igennem og fik vækket Maddy der ikke havde bemærket noget. Pierre Petersen var ikke længere i huset. Der var masser af spor efter ham, men ingen mand.

- Der er vist ikke mere at gøre her, sagde den ene betjent. Er du tryk nok ved at være her ?

Det mente Pia nok at hun var. Maddy var der jo osse.

- Der er alarm om et indbrud nede på kommunen, sagde den anden betjent.
- Han arbejdede af og til for jobcenteret i sin tid, sagde Pia.
- Vi kigger efter ham, sagde betjentene og kørte.

Maddy gik ind på sit værelse og faldt i søvn igen. Pia prøvede at gøre det samme, men selvom hun havde låst døren indefra og havde ladet nøglen sidde i nøglehullet kunne hun ikke falde i søvn.

Næste morgen, ti minutter i syv, stod Ulrik klar ved Thomsens hus. Tømrermester Thomsen mønstrede tøjet og skoene. Det var godkendt.

- Har du gået på en rigtig byggeplads før, spurgte han.

- Jeg kender nogen der har.
- Jeg skal nok bede de andre derude om at være med til at vise dig til rette. Og i morgen kan du møde direkte på pladsen klokken syv. Omklædt.
- Det skal jeg nok.
- Kan du bruge en skovl ?
- Jeg har osse arbejdet mange år i en have.
- Godt. Vi har nogle små bunker grus vi skal have noget samling på.

De kom frem til pladsen. Ulrik blev præsenteret for de andre fra firmaet og for nogle af de andre håndværkere på pladsen. Han fik en skovl og en bør og gik i gang. Stille og roligt og stabilt. Det var derfor tømrermester Thomsen gerne ville have en voksen mand. Mange har lært at være stabile i den alder.

Ulrik var rimeligt tilfreds. Tiden gik til noget fornuftigt. Thomsen havde ikke sagt i hvilken rækkefølge han skulle tage de bunker, det kunne han vel selv tænke sig til.

De havde fyraften klokken fire. Først da slap han skovlen ned i børen inde i den aflåste container.

- Jeg går ud fra at du selv går hjem herfra, sagde Thomsen. Så er du sikker på at du kan finde det i morgen.
- Lige min tanke, sagde Ulrik.

Han sagde farvel til de andre og begyndte at gå hjem. Det var stadig lyst og der var god tid. Der var ingen grund til at skynde sig alt for meget. Og det var ikke fordi han ikke ville være med til madlavningen. Han var på bunden lige så glad for at deltage i fremstillingen som i indtagelsen af et måltid. Men der var vel ingen grund til at være mere sammen med Kai end højst nødvendigt.

Han travede lidt planløst omkring på villavejene og kom til at gå forbi huset hvor Pia boede. Det var helt tilfældigt, han havde ikke noget at gøre der. Og lidt længere nede af gaden fik han øje på PP på det modsatte fortov.

PP så ham ikke eller genkendte ham ikke. Han passerede bare Ulrik og gik hen imod sit hus. Ulrik så ham gå op til hoveddøren og åbne den. Og i samme øjeblik så han Pia løbe ud ad havedøren og hen til garagen. Hun åbnede bildøren og startede. Heldigvis stod porten åben, for hun kørte med det samme. Ud for Ulrik standsede hun og lænede sig over og åbnede døren til passagersædet. Hun havde ikke fået spændt sin sikkerhedssele.

- Hop ind, råbte hun.

Det var ved at være lige så surrealistisk som deres optræden i entreen ved hans foregående besøg. Han sprang ind på sædet, han kunne ikke andet. Hun kørte med det samme, han fik smækket døren, men heller ikke han fik spændt sig fast.

- Hvad sker der, spurgte han.
- Han bliver ved med at komme. Og når de så kommer for at hente ham er han væk igen. Nu holder jeg ikke til det mere, nu skal jeg væk

- Men hvorfor skal jeg med ?
- Fordi det skal du.
- Hvad så med din datter.
- Jeg ved ikke hvor hun er. Måske hos en af sine veninder.,

Hvis han tænkte sig om gav det naturligvis ikke meget mening. Han havde fået et sted at bo. Han havde fået et job. Kai kunne måske få lov til at sejle i sin egen sø, men tømrermester Thomsen havde været en flink mand. Kunne han bare lade det flagre i vinden som løse ender efter sig. Det kunne han vel ikke. Hvis han tænkte sig om. Så det måtte han lade være med og bare følge med. Som sidst.

- Vi kører ud til min moster og onkel, sagde hun. De er godt nok gamle, men de bor langt væk.

Hun fortalte hele nattens historie. Hvordan hun havde haft politiet ude to gange, og hver gang var han forsvundet, og hver gang var han kommet igen senere. Ulrik var ikke helt sikker på at han forstod det hele. Men så måtte Kai vente forgæves med maden.

Efterhånden sagde de ikke meget. De kørte bare i timevis. Hun var på flugt og han var på eventyr. Det var ved at blive lyst da de var fremme ved mosterens og onklens gård.

- Kender PP ikke osse det her sted, spurgte han.
- Jo, sagde hun.

Gården var nærmest et slot. Det var i hvert fald en meget stor gård.

- Det er min onkels gård. Han har arvet den efter sin far.
- Er han godsejer ?
- Det er vist lidt meget sagt.

De bankede på hoveddøren, men der blev ikke lukket op. Og døren var låst.

- Måske er de ikke hjemme, sagde Ulrik.
- Det skal de være, det skal de være.
- Det kan godt være, men det ser altså ikke sådan ud.

- Der er lys nede i den gamle portnerbolig, sagde hun. Måske er de der.

- Hvorfor skulle de være der ?
- Hvor skulle jeg vide det fra. Det hele er blevet så underligt siden jeg mødte dig. Jeg kan slet ikke genkende mig selv.
- Hvordan tror du så jeg har det ?

De gik over gårdspladsen og ned mod en rødmalet dør ved siden af det oplyste vindue. De burde slukke og spare på strømmen, tænkte Ulrik. Det er da lyst nu.

Da de kom helt tæt på gik døren op. I døren stod en ældre mand i nystrøget skjorte og lynlåsen næsten lukket i bukserne. Han smilede da han så dem, og både Pia og Ulrik genkendte ham med det samme, det kunne han tydeligt se.

- Kald mig Ingolf, gentog han så hurtigt han kunne.

- Hvorfor nu det, spurgte Pia. Var det gamle navn ikke godt nok ?
- Det passede bare bedre nu, sagde Ingolf. Og det må jeg vel selv bestemme.
- Det kan godt være, sagde Ulrik. Men hvorfor skulle jeg pludseligt hedde Ulrik. Et navn der lyder som om man er ved at brække sig. Jeg har fra min tidligste barndom heddet Bo. Bo Smed, hvis du vil have det hele med.
- Bo Smed, grinede Ingolf. Boloren Bologna.

- Du er gennemskuet. Det er dig der har planlagt det hele.
- Det hele ? Jeg har ikke planlagt en skid. I har alle sammen kunne te jer præcis som I ville, jeg har ikke planlagt noget af det. Vi har alle sammen fortalt den historie.
- Det kan godt være. Men du skrev den ned.
- Ned ? Måske. Gør det nogen forskel ?